เพื่อเป็นอนุสรณ์

คุณแม่ ประยงค์ เจริญคุปต์

อนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

คุณแม่ ประยงค์ (เล็ก) เจริญคุปต์

ณ เมรุวัดประยุรวงศาวาส

วันอังคารที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗

คำชี้แจง

หนังสือเล่มนี้ ได้จัดพิมพ์ขึ้นสำหรับงานบำเพ็ญกุศลของ คุณแม่ประยงค์ เจริญคุปต์ โดยได้รับอนุญาตจาก คุณยายแม่ชีจันทร์ ณ มูลนิธิธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ตลาดพลู กรุงเทพ ฯ

ที่นำมาจัดพิมพ์ขึ้นเพราะเห็นว่าเป็นหนังสือที่มีคุณค่าควรแก่การเผยแพร่ เพื่อเป็นมหากุศล อานิสงส์ผลบุญอันใดที่จะบังเกิดจากการเผยแพร่หนังสือนี้ ขออุทิศให้แก่ คุณแม่ประยงค์ เจริญคุปต์ และขอกราบขอบพระคุณ มูลนิธิธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ที่ได้อนุญาตให้จัดพิมพ์ครั้งนี้ด้วย.

บุตร–ธิดา

คุณแม่ ประยงค์ (เล็ก) เจริญคุปต์

ชาตะ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๔๖

มตะ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๑๖

คำไว้อาลัยคุณแม่

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๑๖ เป็นวันที่ลูก ๆ ทุกคนต้องได้รับความเศร้าโศกอย่างสุดซึ้ง เพราะลูก ๆ ต้องสูญเสียคุณแม่อันเป็นสุดที่รักและเคารพยิ่งของลูก ๆ ไป พระคุณของคุณแม่ที่ได้เลี้ยงลูก ๆ ทุกคนมาแต่เยาว์วัยนั้นมากมายสุดที่จะรำพัน

คุณแม่อาจจะไม่ได้เป็นบุคคลที่มีความสำคัญใหญ่ยิ่งในสายตาของผู้อื่นก็ตาม แต่คุณแม่เป็นบุคคลสำคัญยิ่งใหญ่ในชีวิตของลูกหลาน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูก ๆ ถึงแม้ลูก ๆ จะมีครอบครัวและแยกย้ายกันอยู่ในที่ต่าง ๆ ก็ตาม ทุกครั้งที่คุณแม่สวดมนต์ภาวนาคุณแม่จะบอกลูก ๆ ว่า ทุกครั้งคุณแม่จะอธิษฐานขอพรคุณพระคุณเจ้าให้ช่วยปกปักรักษาคุ้มครองลูกของคุณแม่อยู่เสมอ แม้สถานที่ ๆ ลูกอยู่คุณแม่ไม่เคยไป คุณแม่ก็กำหนดทิศทางนั้น ๆ ที่ลูก ๆ อยู่ให้คุณพระคุณเจ้าช่วยคุ้มครองลูก ๆ เป็นกิจวัตร

คุณแม่มีแต่ความเมตตากรุณาลูก ๆ เป็นเนืองนิจ ลูก ๆ ทุกคนยังรำลึกถึงพระคุณของคุณแม่อยู่ทุกคืนวันมิได้จืดจาง ถ้าวิญญาณของคุณแม่สถิตอยู่ ณ แห่งใด ลูก ๆ ขอตั้งจิตอธิษฐานให้ได้หยั่งทราบในส่วนกุศล ที่ลูก ๆ อุทิศถึง และขอได้อนุโมทนาการให้บังเกิดความสุขเกษมสำราญแก่คุณแม่ในสัมปรายภพจงทุกประการ และถ้าชาติหน้ามีจริง ลูกขอให้ได้เกิดเป็นลูกของคุณแม่ทุกชาติไป.

จากลูก ๆ

ขอกราบขอบพระคุณ

ตั้งแต่คุณแม่ถึงแก่กรรมลง และได้ตั้งศพสวดพระอภิธรรมที่วัดประยุรวงศาวาส ได้มีญาติผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ ตลอดจนมิตรสหายและท่านที่เคารพทั้งหลายไปร่วมแสดงความเสียใจ และได้ให้ความช่วยเหลือรับเป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรมได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ลูก ๆ ของคุณแม่ทุกคนขอกราบขอบพระคุณท่านที่ได้กรุณาให้เกียรติมาในงานสวดพระอภิธรรม ตลอดจนงานฌาปนกิจศพคุณแม่ไว้ในโอกาสนี้ด้วย หากมีสิ่งใดบกพร่อง ขอได้โปรดให้อภัยด้วย.

นางสุรีย์ วามนัฐจินดา
นายเซียมลิบ – ซิ่วเอง เจริญคุปต์
นายฮุยลิบ – เอียงเจ็ง ,,
น.ส. พรรณี ,,
นายบุญลาภ – ซอเกียง ,,
นายบุญเกียรติ์ – อี๊ด ,,
นายบุญยงค์ – วรรณา ,,
น.ส. อุษา ,,
นายบุญศักดิ์ – ยี่สุ่น ,,
นายเม่งลิบ แซ่อึ้ง – ฮุยเจ็ง แซ่โง้ว
นายสงวน – งามทิพย์ ตรีทิพย์รัตน์

บุตร–ธิดา เจ้าภาพ.

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๕

หนังสือเดินไปสู่ความสุขเล่ม ๑ ที่ได้พิมพ์ขึ้นครั้งแรกในปีพุทธศักราช ๒๕๑๒ พิมพ์ติดต่อกันมาถึง ๔ ครั้งด้วยกัน ขณะนี้ได้หมดจำนวนลงอีกแล้ว แต่ยังมีผู้ต้องการอ่านอยู่เป็นจำนวนมาก คณะกรรมการการก่อสร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรมเห็นว่าควรพิมพ์เผยแพร่อีกเพื่อประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาภาคปฏิบัติ จึงได้ดำเนินการพิมพ์ขึ้นใหม่ในโอกาสขึ้นพุทธศักราช ๒๕๑๖ นี้

และเนื่องจากระยะเวลาเปลี่ยนแปลงไป เรื่องบางเรื่องที่เหมาะสมก็ยังคงพิมพ์ลงไว้ ส่วนบางเรื่องก็ขอตัดทอนและนำเรื่องอื่นมาลงพิมพ์แทน อย่างไรก็ดีไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดผู้เขียนก็มีวัตถุประสงค์ตรงกับคณะผู้จัดพิมพ์อยู่ประการหนึ่งคือ ใคร่จะให้ท่านผู้อ่านเห็นคุณค่าของพระธรรม ได้มาร่วมแรงกายแรงใจช่วยกันจรรโลงพระพุทธศาสนาอันล้ำค่าของเรา ให้ประชาชนได้เต็มใจประพฤติและปฏิบัติ ไม่ใช่นับถือศาสนาเพียงเขียนไว้ในทะเบียนสำมะโนครัว แต่ให้ลงมือกระทำจริง อันจะเป็นผลให้สังคม ชาติบ้านเมือง ตลอดจนโลกได้รับแสงสว่างและอยู่กันด้วยศานติสุข มีความร่มเย็นอีกสักชั่วระยะหนึ่ง ขอท่านผู้อ่านได้โปรดเข้าใจตามข้อความที่ชี้แจงไว้นี้ด้วย

นอกจากนี้ยังขอคงวัตถุประสงค์เดิมตามหนังสือเดินไปสู่ความสุขเล่มแรก คือ **ตั้งใจใช้เป็นหนังสือเสี่ยงบารมี ติดตามหาผู้มีบุญบารมีซึ่งเคยทำกุศลร่วมกันไว้ในปางก่อน ให้ได้มาพบกันอีกในชาติปัจจุบัน จะได้บำเพ็ญบารมีร่วมกันสืบต่อยิ่งขึ้นไป**

ดังนั้น หากท่านได้รับหนังสือนี้ไปอ่านแล้ว ขอได้โปรดกรุณารีบอ่านและส่งต่อไปยังผู้อื่นที่เห็นสมควร ย่อมได้ชื่อว่าได้ช่วยเหลืองานพระศาสนา นับว่าเป็นบุญกิริยาวัตถุประการหนึ่ง

อนึ่ง ในขณะนี้คณะกรรมการได้ร่วมมือกันกระทำงานใหญ่ให้ต่อพระศาสนาอยู่เรื่องหนึ่งคือ การสร้างวัดสำหรับปฏิบัติธรรมในเนื้อที่ ๑๙๖ ไร่เศษ ณ ริมคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี การก่อสร้างจะมุ่งหนักไปในเรื่องความสงบและความร่มรื่น โดยสร้างเป็นสวนป่าตลอดทั้งบริเวณจะได้เป็นที่เหมาะสมของผู้แสวงธรรมจริง ๆ และบัดนี้งานปลูกสร้างสวนป่าส่วนใหญ่ได้สำเร็จแล้ว จึงขอเรียนมาให้เพื่อนสหธรรมิกทราบ ณ โอกาสเดียวกันนี้ด้วย สำหรับผู้ประสงค์จะบำเพ็ญทานบารมีร่วมไปกับปัญญาบารมี คณะผู้จัดทำก็ขอเรียนเชิญโดยติดต่อได้ที่ **ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ตำบลคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี** หรือมูลนิธิ **ธรรมประสิทธิ์วัดปากน้ำภาษีเจริญ ตลาดพลู กรุงเทพ ฯ**

ท้ายที่สุดนี้ ขอพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ ได้โปรดคุ้มครองอภิบาลรักษาท่านผู้อ่านทุกท่านให้มีชีวิตโดยร่มเย็นเป็นสุข พ้นจากอำนาจมิจฉาทิฏฐิ และได้ใช้ชีวิตอยู่โดยไม่ประมาทด้วยกันทุกท่านเทอญ

ทตฺตชีโว ภิกฺขุ

ประธานอำนวยการสร้าง ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี

๑ มกราคม ๒๕๑๖

สารบาญ

คนกลัวตาย

ดูมนุษย์ไปก็เหมือนเป็ดไก่ที่เขาขังไว้ในเข่งจะนำไปฆ่า เป็ดไก่มันไม่รู้ตัวเองว่ามันกำลังจะไปตาย เวลากระทบกระทั่งกันบ้างกลับขุ่นเคืองจิกตีกันอยู่ลั่นไป.....

ดิฉันเป็นสตรีครองเรือนที่มีอายุมากเกือบ ๔๐ ปีแล้ว ปัจจุบันเป็นข้าราชการครูชั้นเอกมีฐานะความเป็นอยู่สุขสบายพอสมควร หากเป็นคนปกติที่ไม่ช่างคิดมาก........เห็นชีวิตของดิฉันแล้วก็คงพอใจว่าเป็นชีวิตที่สมบูรณ์เพียบพร้อมแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องตรงกันข้ามกับความรู้สึกที่ซ่อนลึกอยู่ในตัวดิฉันเอง ดิฉันคอยวนเวียนถามตนเองซ้ำ ๆ ซาก ๆ ว่า**เกิดมาทำไม** ? หากเกิดมาเพื่อจะได้เพียงแค่นี้ก็น่าเบื่อหน่ายเป็นที่สุด ดิฉันเบื่อในความไร้สาระของชีวิต ดูอะไร ๆ ไม่มีแก่นสารไปทั้งนั้น เห็นแต่สภาพความเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนไปในทางดีไม่ค่อยพบ พบแต่ทางตรงกันข้าม ร่างกายทั้งตนเองและผู้ที่เกี่ยวข้องก็ร่วงโรยเห็น ๆ กันอยู่ทุกวัน ที่เป็นผู้ชายก็เพียงต้องย้อมผมใส่น้ำมันอย่างเดียว ถ้าเป็นสตรีก็เรื่องมาก พอกเครื่องสำอางไว้หลอกทั้งตนเองและผู้อื่น มองดูเรื่องหน้าที่การงานดิฉันก็สลดใจที่พบความจริงแอบแฝงอยู่ ชาวโลกว่าดิฉันรุ่งเรืองได้ยศถาบรรดาศักดิ์ แรก ๆ ก็เป็นเพียงครูประจำชั้นธรรมดา เลื่อนมาเป็นผู้ช่วยครูใหญ่ ครูใหญ่ ศึกษานิเทศ หัวหน้าแผนกและครูใหญ่เอก แต่ดิฉันพบความทุกข์ที่ซ่อนเร้นอยู่ ยศศักดิ์นั้นมิใช่ได้มาเปล่า เงินเดือนก็เช่นกันมิใช่ลาภลอย เราต้องรับผิดชอบต้องหนักใจเพิ่มขึ้นเป็นอัตราส่วนที่สมดุลย์กัน คือสิ่งที่ได้มาจะเท่ากับสิ่งที่เสียไปเสมอ ยิ่งงานในหน้าที่ยุ่งมากปัญหามาก ดิฉันก็ซาบซึ้งในพิษภัยของยศศักดิ์อัครฐานมากว่า มันเป็นยาพิษมาหยอดกัดจิตใจเราให้กร่อนไปแค่ไหน ยิ่งเห็นท่านผู้ใหญ่บางคนหลงยศ หลงเกียรติ

ของตนเองให้เราดูก็ยิ่งเศร้าสลดใจ บางคนหลงใหลตนเองราวกับว่าชีวิตนี้ ตนจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ทำชั่วเอาง่าย ๆ ราวกับว่าบุญบาปไม่มีเอาทีเดียว หมกมุ่นในเรื่องสุรา นารี การพนัน การเที่ยวเตร่เห็นเป็นของโก้เก๋ในสังคม เอาเรื่องหน้าที่ราชการบังหน้า เรื่องเสพย์ของเมาและชู้สาวดูจะเป็นเรื่องสำคัญเท่าชีวิต ดูไปแล้วดิฉันเหมือนคนเบื่อเจ้านายของตนเอง ในวงการงานก็แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันถึงน้ำตาตก ดูเอาเถิด ยศศักดิ์และเงินซึ่งคนสมมุติกันขึ้นไว้ พอสมมุติแล้วแทนที่มันจะเป็นทาสเรา เรากลับปล่อยให้เราเป็นทาสของมัน **ดูมนุษย์ไปก็เหมือนเป็ดไก่ที่เขาขังไว้ในเข่งจะนำไปฆ่า เป็ดไก่มันไม่รู้ตัวเองว่ามันกำลังจะไปตาย เวลากระทบกระทั่งกันบ้างกลับขุ่นเคืองจิกตีกันอยู่ลั่นไป**

จะว่าดิฉันไม่มีผู้บังคับบัญชาดี ๆ ก็ไม่เชิง ดิฉันมีผู้บังคับบัญชาท่านหนึ่งชื่อ นายช่วย แสงสุชาติ ก่อนถึงแก่กรรมท่านเป็นรองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อดิฉันรู้จักท่านนั้น ท่านเป็นคนอยู่ในศีลธรรมอย่างเคร่งครัด บั้นปลายของชีวิตท่านเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นตัวอย่าง งานทางโลกก็ดีเด่นมาก ทางธรรมท่านก็สนใจศึกษาและปฏิบัติ เมื่อท่านถึงแก่กรรม ขณะนั้นดิฉันเริ่มปฏิบัติธรรมแล้ว **ท่านอุบาสิกาจันทร์ผู้เป็นครูสอนธรรมะให้ดิฉัน** ได้กรุณาบอกสภาพที่อยู่ใหม่ของผู้ตายว่าเป็นเทวดาชั้นต้นยากจนอาหาร ดิฉันได้พบภรรยาท่านจึงลองเรียนถามดูก็ได้รับคำชี้แจงว่า ผู้ตายมิใคร่ได้ตักบาตร

ปีหนึ่งก็จะใส่บาตรวันเกิดเท่านั้น นอกจากนั้นก็ไม่สนใจนัก แต่ทำบุญอย่างอื่นพอทำไว้บ้าง เช่นพิมพ์หนังสือธรรมะ ร่วมก่อสร้างวัตถุถาวร ฯลฯ ระยะต่อมาเมื่อลูกและดิฉันปฏิบัติธรรมสูงขึ้นได้พบผู้ตายเอง ก็ยิ่งสลดใจมากขึ้นเป็นทวีคูณ ท่านอดอยากจริง ๆ ท่านผู้นี้เองเคยบอกดิฉันว่า "ถวิล เธอคอยดูนะ ฉันจะพยายามเอาจิตของฉันเข้านิพพานตอนจวนจะตายให้ได้" เสร็จแล้วท่านก็เป็นได้เพียงเทวดาที่ยากจนเหลือประมาณเมื่อเทียบกับองค์อื่น ๆ จะไม่ให้ดิฉันอนาถใจอย่างไรได้ หวนมาดูบุคคลต่าง ๆ ในวงการที่ตนเองเกี่ยวข้องอยู่ ก็แทบจะพยากรณ์ภพหน้าให้เขาเหล่านั้นได้ทีเดียวว่าจะไปทางใดกัน จึงได้เป็นสาเหตุให้ดิฉันหมดความสนใจตำแหน่งการงานทางโลกที่ตนกระทำอยู่เพราะอาชีพเป็นครู พอจะถือโอกาสอบรมสั่งสอนเด็กให้เป็นคนดี พอเกิดบุญกุศลแก่ตนเองได้บ้างเท่านั้น ยศศักดิ์นั้นหลอกมนุษย์ให้โง่แท้ ๆ เป็นถึงอดีตนายกรัฐมนตรีขณะนี้ตายไปแล้ว เราก็ยังพบว่าไฟนรกกำลังลุกท่วมตัวอยู่ เกียรติยศชื่อเสียงไม่สามารถช่วยอะไรได้ สิ่งเหล่านี้มิใช่ทางไปสู่ความสุขอันแท้จริงเลย

เมื่อหมดทางที่จะหาความสุขจากหน้าที่การงาน ดิฉันจึงหันมาดูว่าดิฉันจะหาความสุขอะไรได้บ้างจากชีวิตของตนเองหรือจากครอบครัวดิฉันก็มีเรื่องสะเทือนใจถึงนอนไม่หลับอยู่ ๒ เรื่อง ซึ่งเป็นต้นเหตุให้ดิฉันเดินเข้ามาสู่ทางพระศาสนาได้

เรื่องแรกเกิดขึ้นเมื่อเช้าวันพุธที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๐๖ (ค.ศ. ๑๙๖๓) บุตรชายคนแรกของดิฉันซึ่งเกิดเมื่อ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๐๔ อายุ ๒ ขวบ ๔ เดือน ๑๔ วัน เพิ่งเริ่มสอนพูด กำลังน่ารักมาก ได้กล่าวคำลาตายต่อหน้าทุกคนในครอบครัวของเรา แรกทีเดียวแกถามถึงเพื่อนเล่นชื่ออ้อย เป็นเด็กอยู่บ้านข้าง ๆ บ้านของเรา บุตรสาวของนายอุดร เวียงสมุทร ว่าหายไปไหนไม่มาเล่นกับแกเลย ดิฉันต้องตัดสินใจบอกความจริง เพื่อไม่ให้ลูกหลงคอยเพื่อนเล่นว่าเพื่อนจมน้ำตายเสียแล้ว แกนิ่งไปสักครู่ก็กล่าวด้วยเสียงที่ไม่ชัดเพราะเพิ่งหัดพูดของแกว่า แกเองก็จะต้องตายเหมือนกัน ดิฉันไม่เฉลียวใจคงหัวเราะขำลูกเข้าใจว่าคงพูดตามไปอย่างนั้นไม่รู้ความหมายอะไร แต่พอลูกบอกรายละเอียดยืดยาวต่อไปว่า จะตายตอนเช้าวันเสาร์ที่ ๒ เดือนพฤษภาคม เป็นไข้หวัดตาย ดิฉันจึงตกใจ คนอื่นก็มีสภาพเช่นเดียวกัน พยายามรวมสติถามลูกอีกครั้งหนึ่งว่า ปีอะไร คิดว่าลูกนับเลข ๑ ถึง ๑๐ ไม่ได้คงพูดไม่รู้เรื่อง แต่ลูกก็บอกช้า ๆ ทีละตัวว่า ปี ๑๙๖๕ ดิฉันจึงใจหาย พอคำนวณเวลาดูก็ยิ่งใจแห้งหนักขึ้นไปอีกเพราะดูเหมือนวันที่ ๒ พฤษภาคม ๑๙๖๕ จะเป็นวันเสาร์เสียด้วย คืนนั้นดิฉันนอนไม่หลับ วันต่อมาดิฉันได้ระบายเรื่องนี้ให้เพื่อนรุ่นพี่สองคนคือ **คุณพัฒน ภาสบุตร อาจารย์ใหญ่โรงเรียนอมรินทราราม** และ**คุณวรณี สุนทรเวช อาจารย์ใหญ่โรงเรียนดาราคาม** ฟัง คุณวรณีได้นำปฏิทินมาดูบังเอิญปี ๑๙๖๕ เดือนกุมภาพันธ์

มี ๒๙ วัน ดังนั้นในปี ๑๙๖๕ วันเสาร์จึงกลายเป็น ๓ พฤษภาคมไป **แต่อย่างไรดิฉันก็ยังอัศจรรย์ใจอยู่ดี เด็กอายุ ๒ ขวบเศษพูดวันเดือนปีได้** ดิฉันกลุ้มใจมาก เพราะเพิ่งมีลูกเพียง ๒ คน คนเล็กเป็นหญิง คนโตก็น่ารักมาก ใครเห็นเป็นต้องทักทายทั้งนั้นว่า หุ่นสมภารเจ้าวัดบ้าง หุ่นยาหม่องตราพระบ้าง ความรักของแม่นั้นรักและห่วงเพียงใดก็สุดจะกล่าว รู้แต่ว่าดิฉันกลัววันเสาร์ต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๐๘ จนนอนไม่หลับบ่อย ๆ จำได้ว่ามีเพื่อนคนหนึ่งชื่อบุญธรรม เป็นศึกษานิเทศ อยู่กองการเผยแพร่การศึกษา เข้าใจความรู้สึกของดิฉันดี ยังให้พระเครื่องห้อยคอลูกดิฉันองค์หนึ่งพอให้ดิฉันอุ่นใจขึ้น

จะเป็นด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และด้วยบุญบารมีเก่าของดิฉันคงจะพอมีอยู่บ้าง จึงทำให้ดิฉันได้มีโอกาสฟังปาฐกถาธรรมจากท่านอาจารย์พุทธทาส ภิกขุ ทุก ๆ เย็นที่หอประชุมคุรุสภาอยู่ถึง ๑๐ วัน จิตใจค่อยแช่มชื่นเยือกเย็นขึ้นอย่างประหลาด บางวันตอนค่ำเมื่อเดินกลับจากฟังธรรมะถึงกับเดินน้ำตาไหลอาบหน้า รู้สึกว่าเส้นผมบนหัวชูชันต้องคอยเอามือลูบกดไว้ หวนเสียดายเวลาที่ผ่านไป พอเห็นภิกษุสงฆ์บางองค์ไม่เคร่งครัดในธรรมวินัยก็นึกดูหมิ่น พาลไม่สนใจพระศาสนาเอาทีเดียว ต่อจากนี้ดิฉันเริ่มมองเห็นทางแล้ว ทั้งที่จะช่วยตนเองและลูก วันหนึ่งหลังจากจิตใจผ่องแผ้วดี ดิฉันก็จุดธูปเทียนต่อหน้าพระพุทธรูปที่บูชาอธิษฐานจิตจะถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดู

น้อมนำจิตใจลูกให้สนใจพระศาสนา เมื่อเขาเลิกศรัทธาดิฉันจะขอถวายเป็นของพระศาสนา เพื่อขอแลกชีวิตลูกไว้ให้ดิฉันได้ชื่นชมต่อไป

นี่คือเรื่องการลาตายของ ด.ช. ทรงบุญ ลูกของดิฉัน ปัจจุบันลูกของดิฉันฝึกสมาธิระลึกชาติได้ จึงย้อนเล่าว่าเป็นความจริงทุกประการ หากดิฉันมิได้ฝากแกไว้กับพระศาสนาแล้ว แกจะต้องตายตามที่บอกนั้น เป็นบุญของเราสองคนแม่ลูกแท้ ๆ ที่ยังไม่ต้องจากกัน

เรื่องที่สอง เกิดขึ้นเมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ ทางราชการได้แต่งตั้งให้ดิฉันเป็นกรรมการไปคุมสอบเลื่อนชั้นข้าราชการครูที่จังหวัดเชียงใหม่ ขณะที่กำลังเดินทางอยู่ในรถไฟ ดิฉันได้ปวดท้องเป็นโรคไส้ติ่งอักเสบอย่างรุนแรง เริ่มตั้งแต่ประมาณ ๔ ทุ่มไป ความเจ็บปวดทับทวีมากกว่าตอนคลอดบุตรมากมายนัก เพราะอยู่ในรถไฟตู้นอนตอนท้ายสุดของขบวน รถแกว่งมากการอักเสบจึงเพิ่มมาก มิได้นอนตลอดคืน คงคลานไปคลานมาด้วยความทุรนทุรายจนรุ่งสว่าง ดิฉันก็ไม่สามารถจะขยับตัวได้ ผู้อื่นที่ไปด้วยจึงได้ทราบ ในการเดินทางครั้งนี้คุณแม่และบุตรชายของดิฉันได้ติดตามเพื่อจะไปเยี่ยมน้องชายของดิฉันซึ่งทำงานอยู่ที่เชียงใหม่ ผู้บังคับบัญชาที่ดิฉันเคารพรักมากเช่น อาจารย์มงคล พ่วงพงษ์ อาจารย์ช่วย แสงสุชาติ ผู้ถึงแก่กรรมไปแล้ว เพื่อนที่รักมากคนหนึ่งคือ คุณเรขา ทองสวัสดิ์ ก็ไปด้วย นอกจากนั้นก็ยังมีผู้ที่นับถืออยู่หลายคน เช่นรองอธิบดีกรม

สามัญศึกษาคนปัจจุบัน ดร. เอกวิทย์ ณ ถลาง คุณประยงค์ สุทธิรัตน์ คุณสมจิตร สร้อยสุริยา ทุกคนก็พากันดูแลเป็นห่วงเป็นใย ในรถไฟเองก็บังเอิญมีนายแพทย์โดยสารไปด้วยท่านหนึ่ง ท่านก็มาช่วยตรวจอาการ แต่ทุกคนก็ไม่สามารถจะช่วยอะไรดิฉันได้เลย ดิฉันรู้สึกครึ่งตายครึ่งเป็น ความเจ็บปวดรุนแรงจนอยากให้มีใครสักคนเอามีดอะไรก็ได้มากรีดท้องของดิฉันแล้วตัดเอาไส้ที่พันกันปั่นป่วนแสนเจ็บนักนั้นออกให้โดยไม่ต้องวางยาสลบดิฉันก็ยอม ดิฉันพยายามนึกถึงธรรมะข้อใด ๆ ก็นึกไม่ออก เพราะยังเป็นเพียงภาคปริยัติเท่านั้นที่ดิฉันสนใจศึกษาอยู่ เมื่อระลึกถึงความตาย จิตใจวังเวงราวกับว่าตนเองไปนอนเจ็บดิ้นทุรนทุรายอยู่คนเดียวบนยอดเขาที่เห็นอยู่ข้างทางรถไฟอย่างไม่มีใครพบเห็น แม้จะมีคนที่รักและนับถืออยู่รอบข้างก็เหมือนไม่มี ว้าเหว่ ไม่มีที่พึ่งเอาจริง ๆ รู้ตัวว่าคงจะตายแน่ไปไม่ถึงเชียงใหม่เสียแล้ว เมื่อพบว่าตนเองมีเหงื่อกาฬอย่างที่คนโบราณเรียกว่าเหงื่อก่อนตายมีลักษณะเป็นเม็ดใหญ่ ๆ เหนียว ๆ ออกทั่วหน้าต้องปาดทิ้งแล้วทิ้งอีก ทั้งที่อากาศตอนเช้าบนเขาทางเมืองเหนือหนาวเย็นจนหมอกลง อุจจาระเม็ดเล็ก ๆ เหมือนเมล็ดมะเขือ ดำจนเป็นมันเหนียวหนับเรียกว่าอุจจาระพรรดึกของคนใกล้ตายก็ออก แล้วดิฉันสั่งลาแม่ **เมื่อหมดหนทางดิฉันก็อธิษฐานจิตถึงการปฏิบัติตัวเองตลอดชีวิตมา มีความกตัญญูต่อบุพพการี ซื่อตรงต่อสามี เอาใจใส่ลูก ช่วยเหลือผู้อื่น**

ตามกำลังและระยะท้ายนี้กำลังสนใจธรรมะ ถ้าดิฉันรอดตายในครั้งนี้ดิฉันจะเริ่มสนใจธรรมภาคปฏิบัติให้มากยิ่งขึ้น เพราะดิฉันเพิ่งเห็นฤทธิ์เดชความทุรนทุรายของจิตใจแจ่มแจ้งชัดเจนยิ่งในครั้งนี้เอง ราวกับปาฏิหาริย์ พอนึกขาดออกจากใจเพียงครู่เดียวท่านอาจารย์ช่วย แสงสุชาติ และภรรยาได้กรุณาละลายยาหอมมาให้รับประทาน ด้วยยาถ้วยนั้นทำให้ดิฉันอาเจียนหลายครั้งเอาลมในท้องออกมา พอบรรเทาไปผ่าตัดที่เชียงใหม่ได้ เมื่อเจ็บปวดใกล้ตายถึงที่สุดนั้น พระคุณของพระธรรมภาคปฏิบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแจ่มแจ้งขึ้นประจักษ์ใจ นี่แหละที่พึ่งของสัตว์โลก **ดิฉันยังจำได้จนกระทั่ง ณ บัดนี้ว่าที่พึ่งอื่นไม่มีอีกแล้ว ไม่มีจริง ๆ ใครที่ว่ารักเรามากมายนั้น เมื่อเราต้องตายเขาก็เพียงแต่ร้องไห้ยืนดูเท่านั้นเอง**

หลังจากเหตุการณ์ครั้งนี้ผ่านไป ดิฉันจึงได้หวนมาสนใจธรรมะเพิ่มมากยิ่งขึ้น แรก ๆ ก็พยายามอ่านหนังสือบ้าง ฟังเทศน์ฟังปาฐกถาบ้าง หลายแห่งหลายวัดต่อมาก็เริ่มลงมือซื้อหนังสือมาปฏิบัติเอง ทางอานาปานสติบ้าง กำหนดยุบหนอพองหนอบ้าง เกิดผลการปฏิบัติแปลก ๆ เช่น เห็นภาพทะลุฝาบ้าง เห็นแสงสว่างบ้าง แต่เป็นบางครั้งบางคราว จึงเริ่มไปปฏิบัติที่วัด เข้าวัดโน้นออกวัดนี้สี่แห่งก็ยังไม่ถูกใจขณะที่กำลังไม่สบายใจเพราะยังหาการปฏิบัติที่ถูก

กับอัธยาศัยไม่ได้ และมองครูผู้ฝึกสอนก็รู้สึกไม่ศรัทธา พระภิกษุบางรูปที่ศรัทธาท่านก็อยู่ไกลเกินกว่าจะไปสมัครเป็นศิษย์ หนังสือธรรมะก็อ่านจนสายตายาว อภิธรรมวัดโน้นวัดนี้ก็ตามไปฟัง รู้สึกว่าเบื่อหน่าย อ่านมากรู้มาก ฟังมาก พูดมาก ถกเถียงกันมาก เอาไว้พูดข่มกัน กิเลสเลยพอกตัวหนาแน่นหนักขึ้น กำลังว้าเหว่ต้องการปฏิบัติธรรมที่ให้ถูกใจสักแบบหนึ่งซึ่งเป็นทางตรงทางลัดอยู่พอดี ราวกับบุญแต่ปางก่อนมาช่วยไว้ บังเอิญให้คุณเผด็จซึ่งครั้งหนึ่งเมื่อ ๑๐ ปีมาแล้วเป็นเพื่อนนักเรียนร่วมชั้นกับน้องชายดิฉัน ไปพบน้องชายเข้าโดยบังเอิญ จึงได้ตามมาเยี่ยมถึงบ้าน ราว ๆ ปลายเดือนธันวาคม ๒๕๑๑ ณ บัดนั้นจนขณะนี้ดิฉันก็ได้เริ่มศึกษาวิชา "**ธรรมกาย**" ซึ่งเป็นการปฏิบัติธรรมะที่น่าอัศจรรย์พ้นประมาณมีการปฏิบัติเป็นขั้น ๆ ราวกับเป็นวิชาวิทยาศาสตร์ทางจิต เริ่มโดยย่อให้เห็นกายในกายของตนเองซ้อนกันอยู่อย่างน้อย ๑๘ กาย ต่อจากนั้นจึงเรียนวิชาอื่น ๆ เป็นทั้งสมาธิและวิปัสสนา **มีท่านอุบาสิกาจันทร์ ท่านธมฺมชโย ภิกฺขุ และหลายคนที่บ้านธรรมประสิทธิ์ช่วยกรุณาสอนให้** ซึ่งเป็นที่พอใจของดิฉันอย่างยิ่งยวด ดิฉันตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัด อยากเห็นผลจริง ๆ อยู่ ๓ เดือนก็ไม่เห็นอะไร มีแต่แสงสว่าง วันหนึ่งก็เลยเลิกคิด ตั้งใจแต่ว่าจะเพียรพยายามปฏิบัติไปโดยไม่ยอมลดละ จะเห็นเมื่อไรก็ไม่ว่า ในครั้งนั้นเองดิฉันก็ได้เห็นสิ่งหนึ่งใสสว่างเย็นตากว้างขวางไม่มีขอบไม่มีเขต ไม่มีที่สิ้นสุด ใสยิ่งกว่า

อากาศ ก่อนเห็นมีความรู้สึกเหมือนอะไรตกดังพล็อกคล้าย ๆ ลูกก็อล์ฟหล่นลงหลุม ความรู้สึกในใจวูบลงเล็กน้อยเหมือนนั่งเครื่องบินแล้วตกหลุมอากาศ แล้วก็เห็นสิ่งนี้อยู่ทุก ๆ วันจนอีก ๖ เดือนต่อมา เมื่อท่านธมฺมชโย ภิกฺขุ บวชแล้ว ดิฉันจึงเห็นตลอดทั้ง ๑๘ กาย และมีรายละเอียดพิสดารอย่างอื่น ๆ ซึ่งจะยังไม่เล่ารายละเอียดไว้ในที่นี้ เพราะเป็นเรื่องยืดยาวเหลือเชื่อ จะเลือกเล่าให้ฟังอย่างละเอียดบ้างก็เฉพาะบุคคลที่ดิฉันพิจารณาแล้วเท่านั้น หากเขียนลงไว้ผู้ที่ไม่ศรัทธาอ่านพบเข้าจะนำไปเป็นเรื่องขัดแย้งหรือหัวเราะเยาะว่าเป็นเรื่องเท็จก็จะเป็นบาปต่อผู้นั้นไปเสียอีก แต่ดิฉันขอยืนยันว่า ขอให้ลงมือปฏิบัติธรรมกันเถิด ผลการปฏิบัตินั้นมีแน่ จะช้าหรือเร็วสุดแต่ความเพียร ความตั้งใจ และบุญบารมีของเราประกอบกัน เรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เรื่องรู้ใจผู้อื่น ระลึกชาติได้ รู้อดีต อนาคต ปัจจุบัน รู้ที่เกิดที่ไปที่มาของสัตว์ เห็นนรก เห็นสวรรค์ และธรรมกายของพระพุทธเจ้าในพระนิพพาน เรียนได้ไม่ยาก น่าศึกษายิ่งนัก ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งมุ่งตรงไปสู่พระนิพพานยิ่งขึ้น

ดิฉันเดินทางมาอย่างไม่สมบูรณ์นัก ๖ ปีเศษแล้ว เพิ่งจะพบทางไปสู่ความสุขเป็นทางสายกลางเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๑๒ นี้เอง ปฏิบัติอยู่ ๙ เดือนเศษ จึงแน่แก่ใจว่าพบแล้วจำเป็นต้องรีบเดินเวลานี้กำลังขมักเขม้นเดินทางอยู่จนสุดกำลัง **ฉันขอตั้งจิตอธิษฐาน**

ไว้ว่า เมื่อใดช่วยกันสร้างวัดเสร็จเรียบร้อย ก็จะขอลาออกจากราชการ เพื่อเข้าช่วยกันกับผู้ที่สละชีวิตให้พระศาสนาท่านอื่น ๆ สั่งสอนธรรมะให้กับบุคคลอื่น ๆ ที่ต้องการพระธรรมเป็นที่พึ่งเหมือนอย่างตัวดิฉันเอง

ปัจจุบันโรงเรียนที่ดิฉันทำงานเป็นครูใหญ่อยู่นั้น เป็นโรงเรียนรัฐบาลไม่เก็บค่าเล่าเรียน เก็บแต่เงินบำรุงการศึกษาบ้างเล็กน้อย มีนักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่งถึงปีที่เจ็ด โรงเรียนตั้งอยู่ในย่านที่ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นกรรมกร เช่น กรรมกรท่าเรือบ้าง คลังน้ำมันบ้าง รับจ้างทั่วไปบ้าง นักเรียนในโรงเรียนเกือบสองพันคน ส่วนมากทางบ้านยากจนและขาดการอบรม เด็ก ๆ ในย่านนี้คุ้นเคยกับอบายมุขทุกชนิดตั้งแต่บ่อนการพนันนานาชนิด ยาเสพย์ติด ซ่องโสเภณี แก๊งอันธพาลวัยรุ่น การขโมย ปล้น จี้ เป็นเหตุการณ์ปรกติ เด็กบางคนวิ่งแย่งกระจาดจ่ายกับข้าวเอาไปต่อหน้าเจ้าของ บางรายขโมยสินค้าจากรถโกดังส่งสินค้าที่ท่าเรือต่อหน้าเจ้าหน้าที่ แล้วใส่ย่ามสะพายหลังวิ่งหนีตามลำคลองที่น้ำลดเหมือนวิ่งบนถนน พริบตาเดียวก็มองไม่เห็นตัว เด็ก ๆ เหล่านี้เราไม่มีทางพึ่งให้ผู้ปกครองช่วยอบรม เพราะส่วนมากก็เป็นกรรมกรกันทั้งสามีภรรยา ตื่นแต่เช้าออกไปรับจ้าง ต้องปล่อยลูก ๆ เลี้ยงกันเอง กลับมาตอนค่ำก็อ่อนเพลียเกินกว่าจะอบรมลูกได้ มีแต่ดุด่าเฆี่ยนตีถ้าไม่ถูกใจ บางรายพ่อทำโทษลูกประชดแม่ แม่ตีลูกประชดพ่อ ผลที่สุดเด็ก ๆ ก็ไม่มีที่พึ่งให้อบอุ่นใจก็หันเข้า

หาเพื่อน เพื่อนดี ๆ ก็หายากมีแต่ชวนกันเข้าพงไปเสีย ชวนกันก่ออาชญากรรมแรง ๆ ขึ้นเนือง ๆ บางทีผู้ปกครองก็ยุลูกให้เป็นโจรเสียเอง ที่ดิฉันพบเมื่อตอนก่อสร้างโรงเรียนพ่อให้ลูกมาขโมยเหล็กเส้นที่ใช้ในการก่อสร้าง แอบลากไปไว้ข้างรั้ว พอคะเนว่าจำนวนมากพอก็โบกมือเรียกพ่อ พ่อก็ขับรถเครื่องมาช่วยกันขน ต้องวิ่งไล่กันเอะอะ แต่ก็ตามไม่ทัน เมื่อเด็ก ๆ เหล่านี้มารวมกันอยู่ในโรงเรียน จึงไม่ต้องพูดถึงปัญหาที่ต้องเผชิญ กระเป๋าถือครูสตรีเผลอไม่ได้สตางค์จะหายไปจนเกลี้ยงกระเป๋า สิ่งของของนักเรียนหายกันเป็นประจำจนกระทั่งรองเท้าขาด พูดจาหยาบคายจนครูหน้าซีดเมื่อได้ฟัง ดื้อรั้นแก่นต่อครูจนครูร้องไห้มาฟ้องครูใหญ่ วิชาความรู้ก็ไม่ยอมสนใจเรียน มาโรงเรียนพอให้พ้น ๆ ที่ทางบ้านบังคับ บางรายออกจากบ้านมาไม่ถึงโรงเรียน เที่ยวเตร่ไปในที่เสเพลต่าง ๆ จนถูกตำรวจจับ บางรายก็นั่งรถเที่ยวเล่นทั้งวัน ทางโรงเทียนเขียนจดหมายบอกผู้ปกครอง เด็กกลับบ้านเห็นก่อนแอบฉีกทิ้งเสีย บางครั้งครูต้องเสียเวลาเป็นวัน ๆ ตามหาบ้าน บางทีก็พบบางทีก็ไม่พบ ความรู้ก็ไม่เอา ความประพฤติก็ไม่ดี สุขภาพร่างกายก็ไม่สมบูรณ์เพราะความยากจน ดิฉันนึกมองอนาคตของลูกศิษย์ของตนเองแล้วเศร้าใจ มองเห็นประเทศชาติมีแต่โจรผู้ร้ายอันธพาลเต็มเมือง ต่อไปในอนาคตคงจะเดือดร้อนกันไปทุกหย่อมหญ้า เราจะแก้ไขกันอย่างไรดี ความรู้เราพอบังคับเฆี่ยนตีให้ท่องให้จำให้รู้จักคิดกันได้ แต่ความประพฤตินี่สิหนักใจสุดประมาณ ต่อหน้าทำท่าซื่อ ๆ ลับหลังควบคุมกันไม่ได้ มีแต่เรื่องร้อนหูร้อนใจ

ดิฉันเฝ้าครุ่นคิดแก้ปัญหานี้อยู่อย่างใจจดจ่อ ต้องการเอาธรรมะที่ปฏิบัติอยู่เข้าช่วยในการอบรม แรก ๆ เมื่อจำนวนนักเรียนเป็นร้อยได้นิมนต์พระภิกษุมาให้การอบรมบ่อย ๆ ต่อมาเมื่อนักเรียนเป็นจำนวนพัน การจัดเปลี่ยนเวลาต่าง ๆ ติดขัดไปหมด เพราะห้องประชุมมีขนาดเล็ก เวลาเรียนตามหลักสูตรก็ตายตัว ไม่สะดวกในการนิมนต์พระภิกษุ จึงพยายามกวดขันให้ครูช่วยกันอบรม อย่างไรก็ดีความประพฤติของเด็กก็ยังไม่กระเตื้องขึ้น ดิฉันจึงมุ่งเกลี้ยกล่อมครูให้ครูสนใจการเรียนธรรมะภาคปฏิบัติด้านวิชาธรรมกายเหมือนดิฉันบ้าง เราจะได้นำมาช่วยกันสั่งสอนเด็ก ขณะนี้มีครูที่สนใจและปฏิบัติได้ผลเป็นแรงงานสำคัญคือ คุณบุญเกื้อ ก๊กประยูร และคุณสุวดี นุชฉายา ส่วนครูที่กำลังปฏิบัติมีอีกหลายคน เช่น คุณสุจินดา จวนานนท์ คุณสุมาลี เทียนมณี คุณฉวี บวรวงศ์กนก คุณอมรา ฐิตะฐาน คุณเปรมจิต ถนอมสุข คุณสุธาดา การพจน์ คุณพรรณี แซ่ตั๊ง ผู้ที่กำลังเริ่มทดลองมีอีก ๓–๔ คน ผู้ที่แอบปฏิบัติที่บ้านก็ยังมี แม้แต่ภารโรงที่โรงเรียนก็ยังปฏิบัติได้ผลอย่างยิ่งอยู่ ๑ คน เมื่อเรามีเพื่อน ๆ สนใจในเรื่องเหมือนกันแล้ว การที่จะขอร้องสิ่งใดก็ย่อมง่ายขึ้น ดิฉันจึงขอร้องให้ครูเหล่านี้ช่วยกันอบรมจิตใจนักเรียน แทบทุกเย็นเมื่อโรงเรียนเลิกแล้ว ดิฉันกับเพื่อนครูอีก ๒–๓ คน ที่รักการปฏิบัติธรรม จะรับสั่งสอนนักเรียนที่สนใจ นักเรียนชั้นเล็ก ๆ เหล่านี้ปฏิบัติธรรมได้ผลรวดเร็วมากจนผู้สอนเกิดกำลังใจ สอนกันไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ขณะนี้มีนักเรียนปฏิบัติธรรมได้ผลเป็นที่พอใจประมาณ ๑๐๐ คน นักเรียนที่

ปฏิบัติธรรมได้ผลเหล่านี้เป็นแรงงานสำคัญในการอบรมเพื่อน และสมาชิกทางบ้านของเด็กเองมีพี่ ๆ น้อง ๆ ของเด็กเองเป็นต้นให้เกรงกลัวบาป ให้หมั่นประกอบแต่การบุญกุศล เด็กจะเล่าถึงสภาพนรกสวรรค์ และพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าในพระนิพพาน ราวกับว่าแกได้ใช้กายเนื้อของแกไปท่องเที่ยวมาด้วยตนเอง ได้จับต้องพูดคุยได้จริง ๆ ทุกคน จะมาคอยเรียนอย่างสนุกไม่เบื่อหน่าย หากเราถามเด็กว่าอยู่ที่ใดดีที่สุด แกจะตอบความเห็นเดียวกันทันทีว่า เข้านิพพานดีที่สุด

ความที่ดิฉันเคยฟังเทศน์มามาก ครั้งหนึ่งพระภิกษุสงฆ์ที่มีชื่อเสียงมากทางด้านปฏิบัติท่านหนึ่งกล่าวว่า พระนิพพานเป็นของที่พบไม่ได้ ใครที่ว่าไปพบจะเป็นเพียงแต่นึกภาพเอาเท่านั้นเป็นนิมิตลวงตา ดิฉันยอมรับว่าดิฉันก็ต้องคิดก่อนจึงจะเห็น แต่ที่น่าประหลาดใจเป็นล้นพ้นคือลูกศิษย์ตัวเล็ก ๆ ของดิฉันเกือบร้อยคนนั้น เพียงแต่ให้ภาวนาคำว่า "**สัมมา อะระหัง**" แล้วให้มองลงไปตรงฐานที่ตั้งของจิตคือที่เหนือสะดือประมาณ ๒ นิ้ว ตรงกลางตัวเด็กจะเป็นคนบอกเองว่า เห็นลูกแก้วบ้าง เห็นตัวเองนั่งอยู่บ้าง เมื่อดิฉันให้มองตรงกลางเรื่อยไป เด็กจะมองเห็นกายต่าง ๆ ครบตามที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ [ภาษีเจริญ] พระมงคลเทพมุนีสอนไว้ โดยเด็กเองก็ไม่รู้มาก่อนล่วงหน้า ดิฉันก็ไม่ค่อยยอมบอกก่อน เพียงแต่ให้มองกลางท้องของกายต่าง ๆ เรื่อยไป แล้วให้เด็กบรรยายสิ่งที่เห็นให้ดิฉันฟังก็ถูกต้องตามที่หลวงพ่อท่านสอนไว้ทุกประการ บางทีดิฉันก็แกล้งถาม

ผิด ๆ เช่น พอถึงกายพรหม ดิฉันถามแกว่า กายพรหมเป็นผู้หญิงใส่เสื้อใช่ไหม เด็กจะเถียงทันทีว่าไม่ใช่ เป็นคล้าย ๆ ผู้ชายไม่ใส่เสื้อ แต่ใส่เครื่องประดับสวยงามมาก บางคนอาจจะเห็นเป็นเรื่องสะกดจิต ต้องมาดูด้วยตาจึงจะเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะเด็กมิได้เห็นตามที่ครูสั่ง เด็กเห็นตามความจริงของเขาเอง พระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ลอยอยู่เต็มพระนิพพาน เด็กนักเรียนกลุ่มนี้ของโรงเรียนประถมนนทบุรีขึ้นไปกราบขอพรกันทุกวัน บางคนนำไปปฏิบัติเองขึ้นบนนิพพานวันหนึ่งไม่รู้กี่ครั้ง บางคนถึงกับบ่นไม่อยากอยู่ เบื่อโลกมนุษย์ อยากไปอยู่บนนิพพาน บอกว่า เวลาเราเอาธรรมกายของเราซ้อนธรรมกายของพระพุทธเจ้า จิตใจสงบสบายชนิดบอกไม่ถูก ไม่มีความทุกข์ ไม่เหนื่อย ไม่หิว นิ่งเฉย เหมือนไม่มีสิ่งใดนอกจากมีแต่ความรู้ว่าอะไรเป็นอย่างไร เด็กอยากเป็นอย่างนั้น ครูตอบอธิบายกันยืดยาวว่า เราต้องสร้างบุญสร้างบารมีก่อน ที่นั่นเราไปถึงได้ แต่ยังอยู่เลยไม่ได้ เพราะบุญบารมียังไม่พอ เหมือนเราเป็นชาวต่างจังหวัดมาเที่ยวที่กรุงเทพ ฯ เราก็เห็นว่าคนกรุงเทพ ฯ มีลักษณะอย่างไร แต่เราก็ไม่ใช่คนกรุงเทพ ฯ ต้องทำตัวให้มีคุณสมบัติเหมือนคนที่อยู่ในกรุงเทพ ฯ เช่นมีเงิน มีที่อยู่ มีงานทำ ฯลฯ เราจึงจะอยู่กรุงเทพ ฯ ได้ ต้องเปรียบเทียบกันชัดเจนจึงจะเข้าใจแจ่มแจ้ง เด็ก ๆ เหล่านี้รักพระธรรมกายในตัวเองมาก เมื่อดิฉันสั่งว่าถ้าเราทำผิดศีลห้าพระจะไม่ชอบอยู่ด้วย ทุกคนจึงเป็นเด็กดี โดยเราไม่ต้องบังคับ นับเป็นอุบายที่วิเศษสุดในการอบรมแก้ไขความประพฤติ มีอยู่หลาย

คนที่เป็นเด็กซุกซนวิ่งเล่นเอะอะ ตั้งแต่เห็นธรรมกายในตัวแล้ว กลับหันมาใช้เวลาหยุดพักซึ่งเคยเป็นที่หนักใจครูนั่งนิ่งเงียบจนครูสงสัย พอซักถามดูเด็กจึงตอบว่านั่งมององค์พระสบายใจดีกว่าการวิ่งเล่น จนครูประจำชั้นต้องมาเล่าให้ดิฉันฟัง

แม้แต่เด็กที่ไม่สนใจ ดิฉันก็ข้อร้องให้ครูประจำชั้นให้นักเรียนสวดมนต์ตอนเย็นก่อนกลับบ้านอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งให้ภาวนากำหนดในใจไปด้วยประมาณ ๕–๑๐ นาที พอได้เป็นนิสัย จากการทำดังนี้นี่เองหลายวันเป็นสัปดาห์ เป็นเดือนเข้า เด็กที่มีอินทรีย์แก่กล้ามาแต่เดิมก็ค่อย ๆ สนใจปฏิบัติขึ้น เราจึงได้ผู้ปฏิบัติเพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน เด็ก ๆ ของเราเหล่านี้ดิฉันคาดคะเนเหตุการณ์อนาคตในชีวิตของแกได้ แม้อาจจะไม่ร่ำรวย แต่จะมีความประพฤติดีอยู่ในศีลธรรมไม่เป็นปัญหาต่อสังคมอย่างวัยรุ่นทุกวันนี้แน่นอน

เมื่อดิฉันเริ่มปฏิบัติธรรม เคยเล่าเรื่องว่า สวรรค์ นรก เป็นของมีจริง ๆ เด็กนักเรียนเป็นร้อย ๆ คน รวมทั้งครูแอบหัวเราะเยาะหาว่าดิฉันเชื่องมงายบ้าง ตั้งนิยายโกหกหลอกเด็กบ้าง แต่ครั้นเด็ก ๆ เองได้ศึกษาและเห็นเองขณะนี้เกือบเป็นร้อยคน ทุกคนยืนยันกันอย่างเข้มแข็ง เวลาครูพาไปดูก็เห็นเหมือนกัน สิ่งเดียวกัน ไม่ใช่สกดจิต เพราะครูไม่ได้บอกก่อนว่าต้องเห็นอะไร ครูเป็นเพียงผู้ถามสิ่งที่เด็กเห็น แล้วคอยตรวจเท่านั้นว่าเห็นถูกหรือเห็นผิด จึงทำให้เด็กและครูที่มีมิจฉาทิฐิค่อยลดความรู้สึกต่อต้านลง ส่วนมากที่จิตใจไม่ร้ายกาจจนเกินไปก็โน้มเอียงไปในทางเชื่อถือ เมื่อเวลาจะประพฤติเกเรใน

เรื่องชั่วเรื่องบาป ความเชื่อนี้ยังช่วยดึงจิตใจไว้ได้มาก

ความเห็นส่วนตัวของดิฉันเห็นว่า การอบรมให้เด็กรู้บุญรู้บาป เกลียดการทำชั่วนี้เป็นเรื่องยอดของจริยศึกษาเป็นที่น่าปรารถนา แต่ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการได้อัดวิชาการเข้าไว้จนเด็กเรียนแทบไม่ไหว **แม้วิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรมเองก็มุ่งความรู้เป็นใหญ่ ภาคปฏิบัติทำได้ยาก ครูเองบางทีก็ได้แต่สอนแต่ปฏิบัติไม่ได้** เช่น สอนนักเรียนว่าสูบบุหรี่ ดื่มเหล้าไม่ดี แต่ตัวครูเองก็อดไม่ได้ที่จะเสพย์ การศึกษาของเราจึงต้องค้นคว้ากันต่อไปอย่างไม่มีวันจบ ผลที่ออกมาก็ไม่เคยเป็นที่น่าพอใจ เพราะเราให้เด็กศึกษานอกตัวกันเกินไป แทนที่จะหันมาศึกษาภายในตัวกันเสียบ้างนั่นเอง

ดิฉันได้เล่าสาเหตุที่ดิฉันสอนการปฏิบัติธรรมให้นักเรียนที่ได้ลงมือกระทำให้ท่านฟังแล้วโดยย่อ ๆ ผลการปฏิบัติได้แก้ปัญหาความประพฤติของเยาวชนได้ทันตาเห็น เด็ก ๆ ของดิฉันทำเรื่องปวดศีรษะให้ครูน้อยลงตามลำดับ การปฏิบัติธรรมไม่ใช่ของยากเกินวิสัยของมนุษย์ หากตั้งใจแล้วมนุษย์ทุกเพศทุกวัยก็ทำได้ ยิ่งสอนฝังใจไว้ให้ตั้งแต่เด็ก อนาคตของเด็กก็จะปลอดภัยจากบาป จากความชั่วมากที่สุด ท่านอย่าสงสัยว่าเด็ก ๆ จะปฏิบัติได้ผลหรือ ดิฉันขอให้ย้อนไปคิดถึงเรื่องกฎแห่งกรรม การเกิดของเราทุกคนมาจากกรรมของเราเอง ในโรงเรียนหนึ่ง ๆ มีนักเรียนเป็นร้อยเป็นพันคน ย่อมจะมีผู้ที่เกิดมาจากกรรมดีปะปนอยู่แน่นอน และเด็กประเภทนี้เองที่สามารถปฏิบัติได้ผลรวดเร็วอย่างมหัศจรรย์ จะเป็นชนวนแนะนำให้เด็กอื่น ๆ เกิดสนใจ

และปฏิบัติตามแม้จะได้ผลไม่เท่าที่ใจคิด แต่ความเชื่อในบาปบุญคุณโทษ เชื่อนรกสวรรค์ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จะฝังใจเขาไปชั่วชีวิต

ด้วยความรู้สึกปรารถนาดีต่ออนาคตของเยาวชน ด้วยความปรารถนาดีต่อชาติบ้านเมือง ขออำนาจกุศลจิตของดิฉันจงเป็นเสมือนหนึ่งคำสัตยาธิษฐานให้ดังกึกก้องไปยังความรู้สึกนึกคิด ของท่านผู้มีอำนาจในวงการศึกษาทั้งปวง ขอได้โปรดหันมามองดูการกระทำของดิฉันบ้างสักเล็กน้อย มิใช่เพื่อจะให้มาชมเชยยกย่องดิฉัน แต่เพื่อใคร่ครวญว่าถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราควรจะใช้ธรรมะแก้ปัญหาอะไร ๆ ในทุกระดับการศึกษาเสียบ้าง เราบ้าวิชาการนอกตัวทางโลกกันมานานนักแล้ว ก็ยังไม่พบจุดสงบเย็นอะไรเลย ลองมาบ้าวิชาการในตัวดูบ้างเป็นอย่างไร เผื่อจะเยือกเย็นขึ้นบ้าง การศึกษาของบ้านเมืองเรากำลังร้อนระอุกรุ่นไปด้วยเรื่องนอกตัว อันเป็นทาสความเจริญของวัตถุยิ่งในระดับอุดมศึกษายิ่งน่าหนักใจมาก แม้แต่ครูบาอาจารย์ก็ติดแต่เรื่องภายนอก ติดวัตถุนิยม น่าอนาถนัก บางแห่งซึ่งเป็นสถาบันระดับชาติ สอนนักศึกษาอย่างดูถูกตัวเองที่สุดว่า เรื่องนรก สวรรค์ในหนังสือไตรภูมิพระร่วงนั้น คนโบราณเขียนโกหกไว้ขู่เท่านั้น ดิฉันได้ทราบแล้วอายแก่ใจว่า คนสมัยนี้ตนเองทั้งโง่ ทั้งหลง แล้วกลับไปดูถูกผู้มีสติปัญญาสูงกว่า ท่านผู้มีอำนาจในวงการศึกษาที่นับถือ จะลองคิดดูสักเล็กน้อยได้หรือไม่ว่า หากเราจะมีวิชาแขนงนี้เป็นกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนแทรกอยู่ในหลักสูตร เราจะได้ผลคุ้มค่าเพียงใดไม่ต้องลงทุนซื้ออุปกรณ์อะไร ๆ เลย เพียงแต่เปิดโอกาสให้นักเรียน

มีโอกาสรู้เท่านั้นว่า ประโยชน์ของสิ่งนี้มีเพียงใด วิธีปฏิบัติทำอย่างไร เขาก็จะลงมือปฏิบัติทันที เราเห็นแล้วว่าผู้ปกครองสมัยนี้พึ่งให้อบรมลูกหลานไม่ใคร่ได้เพราะมัวยุ่งอยู่กับการทำมาหากิน เยาวชนของชาติทุกวันนี้จะดีหรือชั่วจึงขึ้นอยู่กับครูเป็นส่วนสำคัญ หากเราจะชวนครูสนใจเรื่องนี้กันบ้างสักเพียงโรงเรียนละคนหรือสองคน เพื่อได้ใช้อบรมวิชานี้ต่อให้เด็กเราก็จะได้จริยศึกษาที่สมบูรณ์ที่สุด ในสมัยก่อนโรงเรียนอยู่ในวัด นักเรียนได้เห็นแบบอย่างการปฏิบัติตนของพระภิกษุสามเณรที่ท่านเคร่งครัด เด็กก็พลอยดีไปด้วย มาปัจจุบันโรงเรียนแยกออกจากวัดเสียแล้ว ถ้าเราไม่มีครูที่ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างแทนพระได้ จิตใจของเด็กย่อมจะเสื่อมลงทุกวัน **ดิฉันขอเน้นโดยเฉพาะในสถาบันฝึกหัดครูซึ่งต่อไปจะเป็นแม่พิมพ์อันยิ่งใหญ่ของเยาวชนทั้งชาติ น่าจะได้คิดถึงเรื่องนี้ให้มาก แม้ในสถาบันการศึกษาขั้นอุดมศึกษาก็น่าจะคิดถึง ขุมนุมธรรมะภาคปฏิบัติกันบ้าง แทนที่จะเป็นพุทธศาสตร์ภาคทฤษฎีไปเสียทั้งหมด** พุทธธรรมของเราเหมาะกับคนทุกชั้นทุกวัย ทำไมเราจะมาโยนพระธรรมทิ้งเสียอ้างว่าเป็นเรื่องของชาววัดเท่านั้น หากเราจะย้อนนึกถึงเรื่องราวในครั้งพุทธกาล เราก็จะพบว่า เรามีคฤหัสถ์ครองเรือนอยู่นับเป็นจำนวนล้าน ที่ปฏิบัติธรรมะของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ความร่มเย็นแผ่ไพศาลไปเพียงใด ผู้ที่ได้ศึกษาพุทธประวัติย่อมซาบซึ้งเป็นที่สุด เรามิปรารถนาสภาพสันติสุขดังครั้งนั้นให้ย้อนรอยมาเกิดขึ้นในสมัยนี้บ้างทีเดียวหรือ เหตุใดในยามที่โลกร้อนไปด้วยไฟกิเลสอย่างนี้เราจึง

พากันพอใจแบกเอาถ่านเพลิงมาสุมแทนการตักน้ำเย็นมาราดรดลงไปกันอยู่เล่า

ด้วยใจอันเป็นห่วงบ้านเมืองของดิฉัน ต้องการเห็นเด็ก ๆ เป็นพลเมืองดีของชาติในอนาคต พอกลุ่มนักปฏิบัติธรรมผู้ตั้งใจจริงที่บ้านธรรมประสิทธิ์พูดกันถึงเรื่องการสร้างวัดเพื่อเป็นสถานเผยแพร่วิชาธรรมกาย ดิฉันก็พลอยยินดี และคิดไกลไปถึงว่า บางทีความฝันของดิฉันอาจจะเป็นความจริงขึ้นมาก็ได้ ดิฉันอาจจะมีวาสนาได้เห็นครูสักจำนวนหนึ่ง หรือนักเรียนฝึกหัดครูเดินทางมาปฏิบัติธรรมยังวัดนี้ปะปนอยู่กับท่านสาธุชนอื่น ๆ ขอให้เป็นจำนวนนับด้วยพันหรือหมื่นให้พอเพียงต่อการแก้ไขปัญหาเยาวชนของชาติทั้งในปัจจุบันและอนาคตนี้ด้วยเถิด

เกี่ยวกับเรื่องจะสร้างวัดนี้ ดิฉันมีรายละเอียดปลีกย่อยตอนหนึ่ง ขอย้อนเล่าให้ท่านฟัง คือเมื่อพวกเราตรวจสอบกันถี่ถ้วนโดยทางญาณว่า **สถานปฏิบัติธรรมของเราไม่ใช่สำนักปฏิบัติตามที่คิดไว้แต่เดิม แต่ได้กลายเป็นวัด และเป็นวัดที่สงบสุดประมาณยังไม่มีวัดใดในโลกนี้สงบเท่า** ต่างคนต่างก็เกิดความหนักใจไปตาม ๆ กัน เพราะถ้าวัดเราสร้างตามที่เห็นนั่นแล้วเป็นราคามิใช่น้อย แล้วเราจะเอาเงินที่ไหนมาสร้างกัน

เราได้พบว่าสถานที่นั้นอยู่ไม่ไกลจากนครหลวง ฯ มาก เป็นชัยภูมิเหมาะมีลำน้ำไหลผ่าน เราจึงต้องตามให้รู้ว่าใครเป็นเจ้าของ วันหนึ่งดิฉันนั่งอยู่เงียบ ๆ กำลังรอเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมท่านอื่นให้มาพร้อม

กัน ดิฉันได้ยินท่านธมฺมชโย พระภิกษุผู้ให้การสอน รำพึงชื่อวัดขึ้นเบา ๆ กับตนเองตามที่เห็นในญาณ ดิฉันฟังแล้วดิฉันก็คิดถึงเพื่อนรุ่นพี่ของดิฉันคือ **คุณวรณี สุนทรเวช** ขึ้นจับใจ พระภิกษุท่านนี้คงไม่เคยรู้จักเพื่อนของดิฉัน เพราะเพื่อนคนนี้ของดิฉันยังไม่ยอมเข้าวัด ครั้งหนึ่งเมื่อดิฉันปฏิบัติธรรมได้รับผลเล็กน้อย ดิฉันเคยไปชักชวนแต่ได้รับคำปฏิเสธอ้างว่าเป็นห่วงมารดาผู้ชรา ดิฉันเห็นเธอขัดข้องดิฉันจึงลืมเธอเสียสนิท มานึกถึงเอาก็ตอนนี้เองเป็นยามจำเป็นเสียด้วย ดิฉันพอทราบอยู่ว่าพี่วรณีผู้นี้พอจะมีทรัพย์สมบัติเก่าเป็นมรดกอยู่ ที่ดินแปลงใหญ่ ๆ ก็คงพอมี แต่ไม่ทราบว่าจะมีทางน้ำไหลผ่าน และเป็นแปลงที่ตรงกับที่พวกเราเห็นในสมาธิหรือไม่ ผู้ที่มีญาณแก่กล้าจึงได้ตรวจค้นกันครั้งแล้วครั้งเล่า ก็พบว่า วัดของเราจะสร้างขึ้นในที่นาของคุณวรณีจริง ๆ และสร้างขึ้นเต็มทั้งผืนนาที่เดียวประมาณเกินกว่าร้อยไร่ เมื่อเราตรวจกันถึงจิตใจของท่านผู้เป็นเจ้าของที่ดินก็พบว่าทั้งมารดาและบุตรีเต็มใจยกให้จนหมด แถมยังเสียสละเงินช่วยกันสร้างอย่างเต็มใจจนสุดกำลัง แต่การจะเอาเรื่องอย่างนี้ไปเล่าให้พี่วรณีฟังทีเดียวโดยตรง เราก็คงจะถูกหาว่าบ้า มิฉะนั้นก็เป็นนักต้มมนุษย์ตัวฉกาจ จึงขอยอมรับผิดไว้ในที่นี้ว่าเราต้องใช้ทางอ้อมโดยวางแผนไปขอซื้อ ถ้าไม่ขายก็จะขอเช่า ถ้าไม่ยอมให้เช่าก็จะขอยืม ถ้าอะไร ๆ ก็ไม่ยอมปีหน้าเราก็จะไปกวนใหม่ และจะกวนใจไปทุกปีจนกว่าจะสำเร็จ เพราะวัดของเราเกิดที่นั่นจริง ๆ สงบจริงและเหมาะสมทุกอย่าง จะไม่ให้เราเพียรพยายามอย่างไรได้ หลังจาก

นั้น ดิฉันกับคุณเผด็จก็ถูกกำหนดตัวให้เป็นผู้ไปขอซื้อที่จากพี่วรณี เงินที่คุณเผด็จและเพื่อน ๆ ผู้ตั้งสัจจะประพฤติพรหมจรรย์รวบรวมไว้จากการทำมาหากินเพื่อจะเสียสละสร้างวัดก็มีไม่มากนัก เป็นเพียงเรือนหมื่น แต่เราก็บังอาจเสี่ยงไปขอซื้อถึง ๕๐ ไร่

ในวันที่ไปดูที่ดินนั้นเอง ทั้งฝ่ายเราและพี่วรณีก็ไม่แน่ใจว่าจะซื้อขายหรือให้ได้หรือไม่ เพราะในโฉนดที่ดินลงชื่อคุณแม่ของพี่วรณี แต่พี่วรณีก็เป็นลูกคนเดียวของท่าน เมื่อเราไปถึงบริเวณที่ดินและจอดรถก้าวลงจากรถนั้นเอง แดดที่ร้อนเปรี้ยงอยู่ก็เริ่มบดพยับลง มีลมเย็นพัดโชยมาชื่นใจ เป็นลมก่อนฝนตกเมฆรวมตัวกันเข้าจนครึ้ม หลังจากที่ชี้เขตของที่ดินกันแล้ว ดิฉันเห็นพี่วรณียืนนิ่งครุ่นคิดอะไรอยู่เล็กน้อย แล้วจึงหันมายังพวกเราพูดอย่างตัดสินใจหนักแน่นเด็ดขาดว่า "เรื่องที่ทำวัดนี้ถึงแม้ว่าคุณแม่ท่านไม่ให้ แต่พี่ให้ ถ้าคุณแม่ให้ก็ได้เร็ว ถ้าท่านให้ทั้งแปลงก็เอาไว้เถิด"

ขณะที่พี่วรณีพูดขาดคำ และพวกเรากำลังยกมือพนมอนุโมทนาด้วยความปลื้มปีตินั้น ดิฉันเห็นสายฟ้าฟาดเป็นทางวาบในก้อนเมฆที่ลอยอยู่ใกล้ ๆ เรา ฟาดเป็นทางยาวแสบตา แล้วเสียงฟ้าก็คำรามเปรี้ยงเดียวก็กึกก้องขึ้นหนึ่งครั้ง ครั้งเดียวเท่านั้น ก่อนนั้นก็ไม่มีปรากฏการณ์อย่างนี้อีก พี่วรณียืนหันหน้ามาทางดิฉันคงจะไม่เห็นแสงฟ้า ส่วนเสียงนั้นไม่ทราบว่าได้ยินหรือเปล่า ดิฉันรู้สึกแสบตามาก ทันทีนั้นฝนก็ลงเม็ดปรอย ๆ ลงมา ตอนหลังดิฉันจึงรู้ว่าคุณเผด็จและคุณอดิศักดิ์ทราบแล้วว่าเป็นปาฏิหาริย์ เทวดาอนุโมทนา

ด้วย มีแต่ดิฉันคนเดียวยังนึกไม่ออก ไม่ทันเฉลียวใจ มีแต่นิสัยเดิมขี้ขลาดติดมาตั้งแต่วิ่งหนีลูกระเบิด เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองแล้ว กลัวสิ่งที่เป็นเสียงระเบิดดัง ๆ ดิฉันกลัวฟ้าผ่าพวกเราเพราะอยู่ใกล้ต้นตาล รีบเร่งให้คนโน้นคนนี้ขึ้นรถกลับ ดิฉันมานึกเอะใจตอนที่คุณอดิศักดิ์ขับรถออกมาจวนจะสุดบริเวณเขตที่ดิน จึงพบว่าฝนตกอยู่เฉพาะแถบที่ดินของเราเท่านั้น พอรถถึงสะพานเล็ก ๆ ที่จะพ้นเขตไม่มีฝนตนสักเม็ดเดียว ถนนแห้งผาก จึงได้เกิดอัศจรรย์ใจขึ้นมา จึงทำให้พูดขึ้น คุณอดิศักดิ์กับคุณเผด็จจึงบอกว่าทั้งสองท่านทราบแล้วและเห็นแล้ว ดิฉันนึกขำตนเองว่าเรานี่เชยอยู่ได้คนเดียว ขณะที่นั่งรถมาพี่วรณียังได้เล่าเพิ่มเติมว่า คุณแม่เกิดปีติที่จะได้อุทิศสร้างวัด แต่ยังไม่แน่ใจว่าพวกเราปฏิบัติจริงแค่ไหน พวกเราจึงตั้งใจกันจะช่วยให้คุณแม่ได้เรียนธรรมปฏิบัติเพื่อจะได้เข้าใจพวกเรา

ตั้งแต่ดิฉันได้มาปฏิบัติวิชาธรรมกายนี้ได้พบเรื่องแปลก ๆ มหัศจรรย์ยิ่งกว่านี้ยังมีอีกหลายเรื่อง ท่านอุบาสิกาจันทร์และท่านธมฺมชโย ภิกฺขุ บอกดิฉันว่าอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์นั้นมีอยู่จริง ทำได้ แสดงได้เรียนได้ แต่เป็นเดียรัจฉานวิชา ดิฉันรู้ว่าท่านทั้งสองนี้มีฤทธิ์นักจากการสังเกตพบของดิฉันเอง แต่ถ้าใครจะแสดงความสนใจ ท่านก็จะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ทางของเราเป็นทางเดินเพื่อจะให้มีดวงตาเห็นธรรม ไปสู่มรรคผลนิพพาน ให้สิ้นอาสวกิเลส ให้บริสุทธิ์กายวาจาใจตั้งแต่บัดนี้ไปจนกว่าจะเข้าพระนิพพาน ไม่ใช่จะสอนวิชานอกเรื่องนอกราวเลี้ยวไปอย่างอื่น ดิฉันจึงข่มใจแสร้งไม่สนใจไปอย่าง

นั้น ความจริงในส่วนลึกดิฉันก็ชอบรู้เรื่องปาฏิหาริย์เหมือนกัน แต่ก็จะพยายามตัดออกจากใจเรื่อย ๆ ไปเพื่อให้เป็นลูกศิษย์ที่ดี

ทุกวันนี้นอกจากเวลายุ่งอยู่กับงานในหน้าที่ราชการแล้ว ทุกลมหายใจเข้าออกของดิฉันร่ำร้องอยู่แต่เรื่องการสร้างวัด ทรัพย์สมบัติของดิฉันมีอยู่ก็จะขออนุญาตบิดามารดา น้อง ๆ ลูกและสามี มาใช้เพื่อการนี้ แรงใจ แรงกาย แรงสติปัญญามีเท่าไรก็จะใช้จนสุดกำลัง ขออธิษฐานด้วยใจลงเป็นสัจจะวาจาไว้ ณ ที่นี้ว่า ดิฉันจะศึกษาและช่วยเผยแพร่ธรรมะด้านวิชาธรรมกายด้วยชีวิตเป็นเดิมพัน เมื่อการสร้างวัดเรียบร้อย ดิฉันก็จะขอสละทุกอย่าง ทั้งการงาน ครอบครัว และทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อพระศาสนาอย่างเดียว วัดที่จะเกิดขึ้นนี้จึงเป็นวัดที่พวกเราได้สละชีวิตให้แล้ว **สละทุกสิ่งทุกอย่างในชาตินี้อย่างไม่มีทางเหลียวหลัง เพื่อจะผลิตสายธรรมธาราเข้าดับไฟทุกข์ที่กำลังลุกท่วมโลกอยู่ในทุก ๆ วันนี้ วัดของเราเป็นวัดของผู้มีบุญบารมีร่วมกันจึงมิใช่วัดพระพุทธศาสนาสำหรับประเทศ แต่เป็นวัดของโลก เป็นวัดของพุทธศาสนิกชนชาวโลกทุกชาติทุกภาษา วัดจึงปรากฏภาพให้เห็นว่า เป็นวัดที่รวมคำว่า "ที่สุดในโลก" ไว้ ณ ที่นี้ เคร่งครัดในธรรมวินัยที่สุดในโลก ได้ผลการปฏิบัติเป็นที่น่ามหัศจรรย์ที่สุดในโลก สร้างด้วยความปราณีตให้เหมาะแก่การปฏิบัติธรรมะที่สุดในโลก เหล่านี้เป็นต้น**

เราพุทธศาสนิกชนจะอยู่ซีกโลกใดก็ตาม ย่อมรู้กฎของพระไตร-ลักษณ์ดีอยู่ว่าเมื่อมีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ย่อมจะเสื่อมสลายไปในที่สุด

พระศาสนาของเราก็เช่นกัน เกิดขึ้น และดำรงอยู่แล้ว กำลังจะเรียวลงไป ประทีปของโลกกำลังจะมอดแสงลงทุกทีประดุจแสงเทียนที่กำลังจะหมดเล่ม ถ้าหากจะสังเกตดูให้ดีสักนิด แสงเทียนยามริบหรี่ใกล้จะสิ้นเชื้อนั้น ก่อนที่จะดับวูบลง มักจะเปล่งรัศมีเจิดจ้าขึ้นอีกวาบหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย เป็นรัศมีที่สดใสจับตา ดุจจะฝังความสว่างไสวนั้นไว้ให้ผู้พบเห็นได้รู้สึกสุดเสียดาย แม้พระศาสนาก็เหมือนกัน เมื่อถึงคราวที่ผู้คนจะละเลยเพิกเฉยปล่อยให้ไฟกิเลสลุกท่วมท้นจนศาสนาที่แท้จริงพินาศนั้น ก็น่าจะให้เทียนชัยของพระศาสนาคือวัดของเราเป็นเหมือนเปลวเทียนเปลวสุดท้ายของโลกที่จะยังรัศมีให้ส่องสว่างจ้าช่วงโชตนาการขึ้นอีกสักครั้งหนึ่งเถิด แม้ไม่มากเพียง ๑๐๐-๒๐๐ ปี ก็ยังเป็นกุศลมหาศาลต่อพวกเราผู้สร้างบารมีทุกคนจึงขอกราบเรียนเตือนใจมา

ถวิล วัตรางกูล

ผู้ใฝ่ธรรมพึงกระทำ

ตา..............เยี่ยงตาไม้

หู..............เสมือนกระทะ

กาย..............เปรียบผ้าเช็ดเท้า

ใจ..............คือแผ่นดิน

..........ธรรมะอยู่แค่เอื้อม

คนเข้าวัดยาก

"ที่ดินที่คุณมาขอซื้อนั้น ฉันไม่ขาย แต่ฉันจะให้ทำวัดทั้งผืน"

● **วรณี สุนทรเวช**

คุณแม่ของดิฉันมีที่ดินอยู่ริมคลองสาม อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี เนื้อที่ปรากฏในโฉนด ๑๘๖ ไร่ ๔ ตารางวา แต่ได้ทำถนนและขุดแอนด้านหลังไปบ้าง ที่ดินผืนนี้คุณแม่เล่าว่า คุณตาซื้อไว้ตั้งแต่คุณแม่ยังเล็กอยู่ โฉนดที่ซื้อขายกันเมื่อ ร.ศ. ๑๒๖ ในแผ่นดินพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ มีชื่อเจ้าของ ๓ คน คือคุณป้าใหญ่ (**นางสาวเปลื้อง วิเศษกุล**) คุณป้ากลาง (**นางย้อย วิเศษกุล**) **และคุณแม่** (**คุณหญิงประหยัด แพทยพงศาวิสุทธาธิบดี**) แต่คุณป้าทั้งสองและคุณแม่ยังไม่มีใครเคยเห็นที่ดินผืนนี้เลย จนคุณป้าถึงแก่กรรมไปแล้วทั้ง ๒ ท่าน

ตัวดิฉันเองเพิ่งเคยเห็นเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๑๐ คือ กำนันเสริยันได้พาคนจีนมาที่บ้านจะขอเช่าที่ดินทำสวนผลไม้ จะขอทำสัญญา ๑๕ ปี แต่คุณแม่และดิฉันไม่ตกลง เพราะเกรงว่าลูกนาของเราจะเดือดร้อน ค่าเช่านาที่ได้ไม่เคยกะเกณฑ์อะไรเขาเลย ถ้านาดีป้าชมผู้ดูแลก็นำเงินมาให้มาก ถ้าทำนาไม่ได้ผลก็ให้ค่าเช่าน้อย ที่ดินทั้งหมดนี้ได้ค่าเช่าปีละพันกว่าบาทถึงเจ็ดพันบาทเป็นอย่างสูง แต่เราก็มิได้ว่ากระไร เพราะสงสารผู้เช่านา พอมีคนมาจะเช่าทำสวนทำให้ดิฉันชวนครูที่โรงเรียนไปดูที่ดินกันเพราะไม่เคยไปเลย คนที่รู้จักก็ล้มหายตายจากไปหมด เหลือแต่นายอารีคนรถคนเดียวที่เคยไปกับคุณพ่อ ดังนั้นหลังจากเสร็จการตักบาตรวันครูแล้วก็ไปดูที่ ๆ รังสิต ป้าชมผู้ดูแลลูกนาร้อนใจคิดว่าเราจะขายที่ ดิฉันจึงบอกว่าไม่ขายแล้วและก็ไม่ให้ใครเช่าด้วย เพราะเท่าที่เห็นลูกนาของเราเป็นคนไทยทั้งนั้น

ครั้นต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๑๒ นี้ คุณถวิล วัติรางกูล อาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมนนทรีได้โทรศัพท์มาถึงดิฉันที่โรงเรียน นัดว่าวันที่ ๒๕ ตุลาคมนี้อยู่บ้านไหมเธอจะมาหา ดิฉันจึงนัดเธอให้มาตอนเย็น วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๑๒ นี้ เป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณแม่ นับตามสุริยคติได้ ๘๐ ปีบริบูรณ์ แต่ดิฉันมิได้บอกให้คุณถวิลทราบ พอถึงวันนัดคุณถวิลและคุณเผด็จก็มาที่บ้าน คุณถวิลพูดเรื่องจะสร้างวัดที่เป็นสำนักสอนวิปัสสนา ด้วยว่าบ้านธรรมประสิทธิ์

วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มีผู้เรียนวิปัสสนากันมากขึ้น บ้านชักจะแคบไปแล้ว พวกเธอจึงได้ทำงานเก็บเงินซื้อที่ดินไว้ที่รังสิตเนื้อที่ ๑๙ ไร่ แต่เล็กเกินไปไม่พอสร้างวัด ทั้งทางเข้าออกก็ไม่สะดวกเพราะไม่มีถนนที่ติดคลองต้องลงเรือไปไม่สะดวกแก่ผู้ที่ไปเรียนธรรม ทั้งได้ตรวจสอบดูแล้วในญาณก็ไม่ปรากฏว่ามีวัดอยู่ ณ ที่นั้น เธอกับคุณเผด็จจะขอซื้อนาสัก ๕๐ ไร่ เพื่อสร้างวัด ดิฉันก็แจ้งให้ทราบว่าที่ดินนี้คุณแม่เป็นเจ้าของ ต้องแล้วแต่คุณแม่จะว่าอย่างไร แต่ถ้าเราให้ก็จะต้องทำสัญญากันว่าจะไม่ทำให้พวกที่เช่านาของเราเดือดร้อน คุณเผด็จจึงบอกว่า ถึงแม้เขาจะไม่มีนาทำก็จริง แต่วัดก็จำเป็นต้องใช้คนงานมาก เราอาจจ้างเขาได้โดยที่เขาไม่ต้องพลัดพรากจากที่อยู่ที่ทำกินซึ่งทำให้เขาเดือดร้อน คุณแม่ก็มาคุยด้วย ดิฉันเองยังไม่กล้าตกลงเพราะต้องแล้วแต่คุณแม่จะยอมหรือไม่ ก่อนจะลากลับ คุณถวิลและคุณเผด็จก็นัดว่าพรุ่งนี้จะไปดูที่กัน พอทั้ง ๒ คนลากลับแล้วดิฉันก็ถามคุณแม่ว่าเรื่องที่คุณถวิลมาพูดคุณแม่จะว่าอย่างไร คุณแม่ท่านบอกว่าที่ดินนั้นคุณแม่ไม่ขายเพราะตายแล้วก็เอาเงินไปไม่ได้ เราก็ไม่เดือดร้อนที่จะใช้เงิน แม่จะให้ทำวัดทั้งผืน แต่บอกให้ดิฉันเฉยไว้ก่อน เพราะคุณแม่ยังไม่ทราบว่าพวกบ้านธรรมประสิทธิ์ปฏิบัติกันจริงแค่ไหน เพราะว่าเราเป็นลูกศิษย์คุณยายบุญเรือน โตงบุญเติม เคยเรียนธรรมและเคยเห็นคุณยายปฏิบัติเคร่งครัด คุณแม่บอกว่าถ้าพวกบ้านธรรมประสิทธิ์เป็นคนจริงปฏิบัติถูกทาง คุณแม่ก็จะให้ที่ทำวัด

รุ่งขึ้นคุณถวิล คุณเผด็จ และคุณอดิศักดิ์ ก็มาที่บ้าน ได้ขับรถไปดูที่กัน ขณะนั้นครึ้มฝนแต่ฝนยังไม่ตก ท้องฟ้าเงียบไม่มีเสียงฟ้าร้อง เป็นแต่ฝนตั้งเค้า ขณะยืนพูดกันนั้นดิฉันก็พูดว่า เรื่องที่ทำวัดนี้ถึงแม้ว่าคุณแม่ท่านไม่ให้แต่พี่ให้ ถ้าคุณแม่ให้ก็ได้เร็ว พอพูดเท่านี้ก็มีเสียงฟ้าดังครืนสนั่น ฝนก็เริ่มลงเม็ดปรอย ๆ พวกเราก็ขึ้นรถกลับ คุณถวิลถามดิฉันว่าสังเกตหรือเปล่าเรื่องฟ้า ดิฉันบอกว่าสังเกตแต่ไม่ได้พูดกับใคร ฟ้าร้องครั้งเดียวก็เงียบไปไม่มีเสียงดังอีก แต่ฝนยังคงตกพรำ ๆ เมื่อ ๓ คนมาส่งดิฉันที่บ้านและจะลากลับ คุณแม่ก็พูดว่า "**ที่ดินที่คุณมาขอซื้อนั้นฉันไม่ขาย แต่ฉันจะให้ทำวัดทั้งผืน**" ทั้ง ๓ คนก็อนุโมทนา แล้วกลับไป

ต่อมาคุณถวิลโทรศัพท์มาถึงดิฉันที่โรงเรียนดาราคาม บอกว่าวันพฤหัสนี้ (๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๒) เธอกับคุณเผด็จและคุณอดิศักดิ์จะมาช่วยนั่งดูคุมคุณแม่ให้เรียนวิปัสสนา เพราะคุณแม่อายุมากแล้วจะได้เห็นทั้งวัดที่จะสร้างและเห็นธรรม ถึงแม้จะไม่บรรลุพระนิพพานในชาตินี้ก็ยังเป็นนิสัยติดตัวไปในชาติหน้า และให้ดิฉันระวังกายเนื้อของคุณแม่ให้ดีโดยเฉพาะเรื่องอาหาร ดิฉันก็คอยระวังเรื่องอาหาร แต่ไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น จนถึงวันที่ ๒๙ ตุลาคม แม่บ้านของดิฉันไปซื้อข้าวมันไก่ที่ห้าแยกพลับพลาชัยมาให้คุณแม่รับประทาน คุณแม่ไม่เคยท้องเสีย แต่ครั้งนี้เกิดท้องเสียตั้งครึ่งคืน ในคืนนั้นวันที่ ๒๙ นั่นเอง

เหมือนอย่างที่คุณถวิลได้เตือนไว้ล่วงหน้าทุกอย่าง คุณแม่และดิฉันได้เริ่มเรียนธรรมตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๒ โดยที่ดิฉันได้ไปนิมนต์ท่านธมฺมชโย ภิกฺขุ เพื่อมาโปรดคุณแม่ ท่านจะได้มีปีติ เพราะท่านธมฺมชโยเป็นภิกษุผู้เคร่งครัดทางปฏิบัติ ในวันนั้นคุณแม่ได้เห็นแสงสว่างนวล ๆ แต่ดิฉันยังไม่เห็นเพราะเพ่งมากไปนิมิตจึงไม่ปรากฏ คุณเผดิจจึงให้ฉันท่องเดินฌานสมาบัติ ๑๘ กาย และฌานสมาบัติกายมนุษย์หยาบและละเอียดบอกให้ท่อง ๗ เที่ยว ดิฉันยังไม่ได้ท่องเพราะไม่ว่าง วันที่ ๑–๒ พฤศจิกายน ดิฉันได้ไปเที่ยวน้ำตกเอราวัณกับครูที่โรงเรียน จึงนำไปท่องในรถและขณะลงเรือ เมื่อกลับมาแล้วลองเดินฌานเป็นบางคืน ถึงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ดิฉันอยู่บ้านทั้งวันเพราะเป็นวันอาทิตย์ ลองเดินฌานท่องจำดูเพราะเป็นอุบายให้จิตเกาะจะได้ไม่เที่ยวเลี้ยวลดไปคิดโน่นคิดนี่ ลองหลับตาท่องในใจ ตอนเช้า ๗ เที่ยว พักลงมารับประทานอาหารกลางวัน พอตกบ่ายหลังบ้านที่ดิฉันอยู่ พวกเด็ก ๆ เล่นชาโดว์ ดิฉันแก่เกินกว่าที่จะฟังเพลงชนิดนี้ได้ จึงขึ้นห้องพระเก็บใจไว้ในกายเดินฌานต่อไป เพื่อมิให้หูต้องทนฟังดนตรี พอเดินฌานขึ้นลงได้ประมาณเที่ยวที่สามก็เห็นดวงสีเหลืองโตเท่าตาดำอยู่ตรงเพลาตาซ้าย ดิฉันนิ่งดูทั้ง ๆ ที่หลับตาอยู่พักหนึ่ง คิดขึ้นมาว่าท่าเราจะถูกหลอกเสียแล้ว เพราะเคยได้ยินคนเขาพูดกันว่าคนเรียนใหม่ ๆ มักเห็นดวงสีเขียว ๆ แดง ๆ ดิฉันนึกในใจว่าอย่ามา

หลอกฉันนะไปเสียเถิด สักพักหนึ่งดวงนั้นก็หายไป ดิฉันหลับตาเดินฌานต่อไป ต่อมาดวงนั้นก็มาปรากฏให้เห็นอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันพอเห็นก็นึกว่าไปเสียเถิด ครู่หนึ่งดวงนั้นก็หายไป ดิฉันก็หลับตาเดินฌานต่อไปจนครบ ๗ เที่ยว

พอรุ่งขึ้นก่อนไปโรงเรียน ดิฉันก็หยิบหนังสือทางมรรคผล วิธีไหว้พระบูชาพระก่อนเวลาภาวนาของท่านเจ้าคุณวัดปากน้ำมาอ่าน ก็เห็นรูปฐานที่ตั้งดวงนิมิต ฐานที่ ๒ ตรงเพลาตา หญิงซ้ายชายขวา ซึ่งตรงกับที่ดิฉันเห็น เลยเกิดสงสัยขึ้นมาว่าที่เห็นเมื่อวานจะใช่ดวงปฐม-มรรคตามที่กล่าวไว้ในหนังสือหรือไม่ ต่อมาวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ดิฉันก็ไปหาคุณถวิลที่โรงเรียนประถมนนทรีถามเรื่องนี้ เธอก็ว่าใช่ เธอว่าทำไมจึงไม่นึกน้อมให้ลงไปอยู่ฐานที่ ๗ กลางตัว จะได้เห็นธรรมในวันนั้น ดิฉันก็บอกว่าจะไปรู้ได้อย่างไร วันต่อ ๆ มาไม่เห็นอะไร ครั้นถึงวันอาทิตย์ที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๒ ดิฉันก็นัดไปวัดกับคุณถวิลเพื่อนำดอกไม้ธูปเทียนไปขอเรียนธรรมกับคุณยายอุบาสิกาจันทร์ ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ **ดิฉันได้ลองนั่งเข้าที่โดยมีคนช่วยควบคุมหลายคน พอจิตสงบก็ได้ยินเสียงดังป๊อกคล้าย ๆ เปิดฝาน้ำอัดลม ตอนนั้นราวกับจุกระเบิด บังเกิดแสงสว่างรุ่งโรจน์ยิ่งกว่าแสงใด ๆ แสงนั้นไม่ร้อนแรงแต่เย็นใสทำให้เกิดปีติ พอเลิกนั่งแล้วลืมตาขึ้นจึงเห็นท้องฟ้าภายนอกมืดสนิท** แต่ขณะนั่งหลับตาอยู่ไม่รู้ตัวเลยว่า

ค่ำแล้วเพราะคล้ายกับว่าอยู่ในที่ที่มีแสงสว่างจ้า ดิฉันได้เล่าให้ท่านธมฺมชโยและคุณยายจันทร์ทราบ ท่านก็ว่าเพราะจิตตกศูนย์ ดิฉันดีใจมากที่พอเริ่มเรียนก็ทำให้มีกำลังใจ ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็สังวรอินทรีย์ ปฏิบัติศีล ๕ อย่างเคร่งครัด เลิกตามใจตนเอง หาหนังสือธรรมะที่คุณยายบุญเรือน โตงบุญเติม เรียบเรียงไว้ครั้งอยู่บ้านสามัคคีวิสุทธิที่ถนนวิสุทธิ์กษัตริย์โดยคุณยายเป็นคนบอก ดิฉันเป็นคนเขียนตามคำบอกออกมาอ่าน ธรรมเหล่านี้คุณยุทธ สมบูรณ์ (ขณะนี้ดำรงตำแหน่งเจ้ากรมการรักษาดินแดน) ได้ขอให้คุณยายบุญเรือนเรียบเรียงไปลงในหนังสือแดนมธุรสของกรมการรักษาดินแดนในสมัยนั้น ดิฉันอ่านตอนนั้นก็ยังไม่ซาบซึ้ง พอมาถึงตอนนี้ทำไมจึงรู้เรื่อง สิ่งที่คิดว่าเรามันคนกิเลสหนาทำไม่ไหวทำไม่ได้นั้นก็คิดว่าจะต้องทำให้ได้หมดความย่อท้อเช่นแต่ก่อน ดิฉันชอบปาณาติบาตยุงเพราะที่บ้านยุงชุม เดี๋ยวนี้เลิกได้เพียงแต่ไล่มันไป ก่อนเคยปดตนเอง ผัดผ่อนบ่อย ๆ ก็เลิกปดตนเอง ครั้งแรก ๆ ก็ต้องต่อสู้หนัก เพราะเคยตามใจตนเองให้อภัยตนเองเสมอมา เป็นทาสมารมาช้านาน มาคิดได้ว่าถ้าหากเราไม่รักษาศีลให้บริสุทธิ์คงจะเรียนธรรมได้ช้า เพราะศีลและสมาธิต้องควบคู่กันจึงจะเกิดปัญญาได้ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๒ ดิฉันก็ไปนั่งกรรมฐานที่บ้านธรรมประสิทธิ์อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้คุณศิริพงศ์เป็นคนคุมให้ดิฉันเดินฌานดัง ๆ ขณะที่เข้านิโรธนั้นเองก็เกิดเสียง

ดังเปรี้ยะคล้ายใครปากระจกแตก พอดังแล้วก็สว่างโล่งแจ้งเหมือนคราวก่อน ครั้งแรกดิฉันไม่เคยเดินฌานดัง ๆ เสียงก็แหบ พอจิตตกศูนย์ ปีติเกิดขึ้นไม่รู้เสียงมาจากไหนเดินฌานได้ดังเรียบทีเดียว

ตั้งแต่ดิฉันเริ่มปฏิบัติธรรมนี้ ครูที่โรงเรียนหลายคนแปลกใจเพราะปรกติดิฉันเป็นคนโทสจริต โกรธง่ายหายเร็ว ใจร้อน แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นคนไม่โกรธใจเย็นลงมาก จนมีคนสนใจคิดจะเรียนธรรมกันหลายคน ดิฉันจึงได้ติดต่อคุณถวิลและคุณบุญเกือขอให้เธอทั้ง ๒ ช่วยสอนธรรมแก่ครูและเด็กโรงเรียนดาราคามบ้าง เธอก็เต็มใจเพราะการชี้ทางธรรมนั้นเป็นกุศลอย่างยิ่ง ยิ่งกว่าการบุญอื่นใด ดิฉันก็ตั้งใจอุทิศตนให้แก่ศาสนา จะตั้งใจปฏิบัติธรรม เมื่อรู้แล้วจะช่วยเผยแพร่ธรรมของพระพุทธเจ้า เพื่อจะช่วยคนอื่น ๆ ให้ได้รับความสุขอันแท้จริงบ้าง

วัดที่พวกเราจะสร้างนี้จะสำเร็จได้ก็ด้วยทุกคนยอมอุทิศชีวิตเพื่อศาสนา ด้วยแรงศรัทธาและผลการปฏิบัติจริงของพวกเรา เราได้ตั้งสัจจะไว้ว่าจะปฏิบัติตามวินัยอย่างเคร่งครัด จะไม่ยอมลดเลี้ยวไปสู่เดียรัจฉานวิชา เช่นการดูหมอ บอกหวย รดน้ำมนต์เป่าเสกอะไรเลย ถ้าใครตั้งใจจะปฏิบัติธรรมจะสอนให้ คนที่เป็นลูกศิษย์คุณยายจันทร์ได้ตั้งสัจจะบำเพ็ญเนกขัมมบารมี คือการออกจากกามประพฤติพรตพรหมจรรย์ **หลายคนจะบวชไม่สึกทั้ง**

หญิงชาย หลายคนจะขอเผยแพร่ศาสนาในทางที่ถูกต้อง จะไม่ให้ศาสนาต้องเลอะเลือนปะปนไสยศาสตร์ ตัวดิฉันเองนั้นหาวัดเข้าไม่ได้มานานแล้ว เพราะเบื่อพวกเรื่องมาก จึงอนุโมทนาที่พวกบ้านธรรมประสิทธิ์จะสร้างวัด ยิ่งได้มาเห็นว่าพวกเขาปฏิบัติกันจริง ขอสู้ตายทุกคน ผู้ที่ได้อ่านหนังสือนี้จงทราบความจริงข้อนี้ ดิฉันรับรองว่าสิ่งที่เขียนนี้เป็นความจริงทั้งสิ้นมิได้แต่งขึ้นเองเลย ●

- ศีล.........ไม่มี
- สมาธิ.....ไม่มา
- ปัญญา.....อย่าพูดถึง

สิ้นสงสัย

อมรา ฐิตะฐาน

เรื่องที่ดิฉันจะเล่าให้ท่านผู้อ่านฟัง เป็นเรื่องจริงซึ่งดิฉันได้ประสบมากับชีวิต และดิฉันคิดว่ามีน้อยคนเหลือเกินที่จะได้

พบเหตุการณ์เช่นนี้ ดิฉันมีอาชีพเป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์อยู่ที่โรงเรียนประถมนนทรี อ. ยานนาวา จ. พระนคร

เรื่องจริงที่สนุกและทำให้ดิฉันสงสัย และอยากจะเล่าให้ทุกท่านฟังคือ วันนั้นขณะที่ทุกคนกำลังสนใจอยู่กับการทำดอกไม้เพื่อเตรียมบวช **ท่านธมฺมชโย ภิกฺขุ** แต่ดิฉันไม่ได้ช่วยทำดอกไม้ ดิฉันอยู่ในครัวทำกับข้าวหุงข้าว เพื่อเลี้ยงคุณครูที่มาช่วยทำดอกไม้ที่หลังบ้าน ทุกคนกำลังทำดอกไม้กันอยู่ และกำลังสนใจฟังคำทำนาย ดิฉันก็เลยขอให้ท่านทำนายดิฉันบ้าง ผู้ทำนายดิฉันก็คือพี่เผด็จนั่นเอง

ดิฉันกำลังเคราะห์ร้ายที่สุดในปีนี้ ถ้าอุบัติเหตุก็จะถึงตาย ให้ระวังตัวให้มาก ส่วนเรื่องอื่นยังไม่ต้องคิด ขอให้ทำบุญมาก ๆ ปล่อยปลาปล่อยสัตว์และมาทำสมาธิเสียบ้าง เพราะเป็นบุญใหญ่จะช่วยให้กรรมอันนี้ตามไม่ทัน

จากการที่ได้ฟังคำทำนายวันนั้น ดิฉันไม่สบายใจเลย และเกือบจะไม่มีโอกาสได้เขียนเรื่องนี้ให้ท่านผู้อ่านทราบแล้ว เหตุการณ์ครั้งแรกที่ทำให้ดิฉันคิดว่าต้องตายไปแล้วคือ วันนั้นดิฉันเดินข้ามถนนเพื่อไปบ้านธรรมประสิทธิ์ รถสาย ๔ พุ่งมาจากไหนไม่ทราบแล้วก็มีเสียงคนร้องตะโกนมาเข้าหูดิฉันว่า ระวังรถชน ระวังรถชน

แต่ไม่ได้ชนนะคะ รอดไปได้อย่างชนิดที่เรียกว่าปาฏิหาริย์ จิตใจขณะนั้นไม่ทราบว่าหายไปอยู่ที่ไหน

และอีกครั้งหนึ่ง วันนั้นดิฉันไปสมัครสอบ พ.ม. ที่กระทรวงศึกษาธิการ ไปกับพี่ขมาศรี รัตตานนท์ โดยขึ้นรถเมล์สาย ๑๓ เพื่อจะไปลงประตูน้ำแล้วต่อรถสาย ๗๒ พอดิฉันก้าวขึ้นรถเมล์สาย ๑๓ ยังไม่ทันเรียบร้อยรถก็กระชากออก ทำให้เสียหลักเซลงมา พอดีกระเป๋ารถเมล์กั้นเอาไว้ และพี่ขมาศรีก็ดึงมือเอาไว้ข้างหนึ่ง ดิฉันจึงรอดมาได้อีกครั้งหนึ่ง แต่หัวเข่าก็ถลอกเป็นแผลอยู่หลายวัน

ตั้งแต่วันที่ทำกับข้าวเป็นต้นมา ดิฉันก็เป็นแขกประจำของบ้านธรรมประสิทธิ์ ครั้งแรกที่ดิฉันไปบ้านนี้ ก็ต้องพบกับความสงสัยหลายอย่าง และดิฉันคิดว่าทุกคนที่ไปบ้านนี้ ก็ต้องพบความสงสัยเช่นเดียวกับดิฉัน คือ ทุกคนที่บ้านธรรมประสิทธิ์พูดจาทักทายสนิทสนมและเป็นกันเอง จนอดคิดไม่ได้ว่า เขานัดกันแสดงละครหลอกดิฉันหรือเปล่าหนอ เพิ่งจะรู้และทักทายกันเป็นครั้งแรกแต่เหมือนกับว่าเคยเป็นพี่น้องอยู่ร่วมกันมา หรือเป็นมิตรที่สนิทและรู้จักกันนานาน และทุกท่านที่ดิฉันพบในวันนั้น ก็เป็นผู้ซึ่งได้รับการศึกษาสูง ๆ เช่นเรียนแพทย์ เรียนจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย เรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมีผู้ใหญ่อีกหลายท่าน ซึ่งดิฉันคิดว่าไม่เคยพบที่ไหนเลยตั้งแต่ดิฉันเกิดมา กิริยาท่าทางของคนที่ดิฉันพบที่บ้านธรรมประสิทธิ์ รู้สึกอ่อนน้อม ไม่หยิ่งหรือถือตัว

ความสงสัยของดิฉันยิ่งเพิ่มขึ้น เพราะเมื่อเวลาจะกลับบ้าน คุณป้าเจียมใจยกมือขึ้นแล้วก็ไหว้บอกลาทุกคนว่า "ดิฉันกลับก่อนนะคะ" ไม่จำเพาะเจาะจงว่าลาเฉพาะคนที่รู้จัก ทำเอาดิฉันยกมือรับไหว้เกือบไม่ทัน และคิดอยู่ในใจว่านี่เราเป็นน้องใหม่ของที่นี่ยังได้รับการต้อนรับถึงเพียงนี้ ดิฉันรู้สึกรักและชอบบ้านนี้เสียแล้ว วันนั้นเมื่อดิฉันกลับบ้านก็คิดมาตลอดทางว่า มีด้วยหรือในโลกนี้ ที่จะพบกับสิ่งนี้ ดิฉันฝันไปหรือเปล่า แต่ไม่ได้ฝันนี่เรื่องจริง ซึ่งจะประทับใจและอยู่ในความทรงจำของดิฉันไปนานแสนนาน

ความอ่อนน้อมเป็นกันเอง ทำให้ดิฉันอยากไปบ้านนี้เป็นประจำ เพราะดิฉันอยากทราบว่า ภาพที่ประทับใจที่ดิฉันได้พบจะหายไปจากเดิมหรือเปล่า แต่เมื่อดิฉันไปที่นี่ทุกครั้ง ภาพนั้นก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม และดิฉันก็รักบ้านหลังนี้เพิ่มขึ้นทุกที

เรื่องความสงสัยของดิฉันยังไม่ยุติเพียงเท่านี้ ถ้าท่านได้เข้ามาที่บ้านธรรมประสิทธิ์จะเห็นว่า มีผู้ชายหลายคนตัดผมสั้นอย่างเดียวกับนักเรียนเตรียมทหาร ดิฉันได้ถามอาจารย์ถวิลซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่ดิฉันสอนอยู่ ก็ได้รับคำตอบว่า **ผู้ชายเหล่านั้นเขาตั้งสัจจะประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตเพื่อจะศึกษาธรรม** คราวนี้รู้สึกว่าจะเป็นปัญหาใหญ่ที่ดิฉันเริ่มสงสัย และท่านผู้อ่านทุกท่าน ๘๐ % ต้องสงสัยเช่นเดียวกับดิฉัน ท่านผู้อ่านเคยได้ยินคำพูดว่า ตั้งสัจจะประพฤติพรหมจรรย์บ้างไหม บางท่านก็คงจะบอกว่า เคยอ่าน

พบในวรรณคดีเก่า ๆ แต่เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นวรรณคดี เป็นพิธีการที่ทำกันจริง ๆ ซึ่งทุกท่านคงจะคิดว่าไม่มีแล้วในปัจจุบัน ตัวดิฉันเองเคยได้ยินเขากล่าวตั้งสัจจะเหมือนกัน แต่ไม่มีพิธีการเพราะเป็นสัจจะระหว่างชายหนุ่มและหญิงสาว ซึ่งได้ให้คำสัญญากันว่าจะรักกันตลอดไปไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ดิฉันเพิ่งจะได้พบพิธีการตั้งสัจจะจริงในวันที่ ๒๒ พ.ย. ๑๒

การตั้งสัจจะที่ดิฉันได้ไปพบที่บ้านธรรมประสิทธิ์ **ไม่ใช่เพราะว่าเขาเหล่านั้นอกหัก หรือมีความผิดหวังในชีวิต แต่เป็นการตั้งสัจจะของผู้เห็นธรรมะ ดิฉันยังคิดเลยว่า "ไม่น่าจะเป็นไปได้ เขาน่าจะหลงในรูปและปริญญามากกว่า เพราะรูปร่างหน้าตาของทุกคนที่ตั้งสัจจะ ก็ไม่ใช่จะขี้เหร่เลย"** อันนี้แหละทำให้ดิฉันสนใจ และสนใจมากที่สุด ก็อดที่จะถามเสียไม่ได้ ก็ได้รับคำตอบว่าลองปฏิบัติอย่างที่พี่บอกแล้วดิฉันก็จะได้พบความจริงของชีวิต และเมื่อนั้นดิฉันก็จะตั้งสัจจะได้เช่นเดียวกับพี่โดยที่ไม่ต้องสงสัย

ดิฉันยังไม่อยากเชื่อเลยว่าจะเป็นไปได้ แต่ตามหลักวิทยาศาสตร์สิ่งใดที่เรายังไม่ได้พิสูจน์อย่าพูดว่าไม่มี ตั้งแต่นั้นดิฉันก็ได้ปฏิบัติเรื่อยมาโดยทำใจให้หยุดนิ่งมองเข้าไปในศูนย์กลางกาย แล้วภาวนาว่าสัมมาอะระหัง ก็ได้พบดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายเรา พบนรก สวรรค์ พระนิพพาน และสิ่งต่าง ๆ ที่อยากรู้อีกมาก

การฝึกสมาธิที่ตื่นเต้นในชีวิตของดิฉัน ที่อยากจะเล่าให้ทุกท่านฟังคือ วันนั้นวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๒ ดิฉันได้ไปที่บ้านธรรมประสิทธิ์ และได้นั่งสมาธิโดยมีพี่เผด็จ พี่บุญเกื้อ และอาจารย์ถวิลคุม ดิฉันได้เห็นองค์พระในตัว สว่างใสเป็นแก้วสวยมาก และต่อไปดิฉันก็คิดว่าให้ใหญ่ ท่านก็ใหญ่มากจนไม่ทราบจะบรรยายมาให้ท่านฟังอย่างไรดี สวยงามมากไม่มีพระอะไรที่จะงามเท่านี้อีกแล้ว ความรู้สึกของดิฉันขณะนั้นตื่นเต้นมาก ใจสั่น ขนลุก จนกระทั่งควบคุมความดีใจเอาไว้ไม่ได้ ต้องลืมตาขึ้นมาเพราะคิดว่าฝันไป แต่ก็ไม่ได้ฝัน

เดี๋ยวนี้ดิฉันไม่สงสัยอีกแล้ว เพราะเพียงแต่เห็นองค์พระดิฉันก็รู้สึกเป็นสุข ถ้าดิฉันได้ไปดู นรก สวรรค์ ได้ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเหมือนพี่ ๆ ดิฉันคงไม่อยากทำอะไรอีกแล้ว นอกจากนั่งหลับตาแล้วภาวนาว่า **"สัมมา อะระหัง"**

ดิฉันหายสงสัยแล้วโดยไม่มีสินจ้าง หรือรางวัลให้เชื่อ แต่ดิฉันเชื่อตามหลักการของวิทยาศาสตร์ ซึ่งพิสูจน์ได้ด้วยตนของตนเอง และดิฉันก็ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ซึ่งไม่มีอะไรจะศักดิ์สิทธิ์เท่าแล้ว ขอให้ท่านผู้อ่านทุกท่าน จงประสบแต่ความสุขในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ขออย่าให้มีอกุศลอะไรมาทำให้ท่านดำเนินชีวิตในทางที่ผิดเลย ●

ปัญหาพระยามิลินท์

พระเจ้ามิลินท์ตรัสถามว่า ดูก่อนพระนาคเสน **พระพุทธเจ้ามีอยู่หรือไม่**

พระนาคเสนทูลตอบว่า ขอถวายพระพร มีอยู่

ม. ถ้าเช่นนั้น เธอจะสามารถชี้ได้หรือไม่ว่า เวลานี้เสด็จประทับอยู่ที่นั้นที่นี่

น. ขอถวายพระพร พระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพานไปแล้ว อาตมภาพไม่สามารถจะชี้ที่ซึ่งเสด็จประทับอยู่ถวายได้

ม. ถ้าเช่นนั้นเธอจงเปรียบให้ฟัง

น. เหมือนไฟกองใหญ่ซึ่งลุกโพลงอยู่ แต่เปลวไฟดับหายเรื่อย ๆ ไป นั้นพระองค์จะทรงชี้ได้หรือไม่ว่า เปลวไฟไปอยู่ที่ไหน

ม. ชี้ไม่ได้ เพราะเปลวไฟที่ดับไปแล้ว ก็เป็นอันดับสิ้นไปแล้ว

น. นั่นแลฉันใด แม้พระพุทธเจ้าก็ฉันนั้น ถึงพระองค์มีอยู่จริง แต่เพราะพระองค์ได้เสด็จปรินิพพานด้วยอนุปาทิเสสนิพพานธาตุ (ดับจนสิ้นเชื้อ) เสียแล้ว ฉะนั้นจึงชี้แจงถวายไม่ได้ **ที่อาตมภาพพอจะชี้แจงถวายได้ ก็แต่ ธรรมกาย อันเป็นผู้แทนพระพุทธองค์เท่านั้น**

ม. เธอช่างสามารถจริง

(พุทธนิทัสสนปัญหา)

สิ่งที่เงินซื้อไม่ได้

แพทย์หญิงศิวาลัย ธนภัทร์

อย่าคิดว่าการศึกษาธรรมะเป็นสิ่งที่เหลือบ่ากว่าแรงเกินความสามารถของปุถุชนจะเข้าถึง ถึงแม้จะอยู่ในฐานะผู้ครองเรือน เราก็อาจปฏิบัติได้ และเมื่อปฏิบัติแล้ว ถึงแม้จะได้ผลน้อยกว่าผู้ปฏิบัติธรรมขั้นสูง แต่ก็ยังดีกว่าการละทิ้งไม่ปฏิบัติเลย ....

สมัยนี้ใคร ๆ ก็ทราบว่า ค่าครองชีพในชีวิตประจำวันของเราสูงเหลือเกิน รายได้ของคนส่วนใหญ่ไม่เพียงพอแก่ความต้องการของครอบครัว ทุกอย่างจำเป็นต้องอาศัยเงิน และแทบทุกอย่างก็สำเร็จได้ด้วยเงินทั้งนั้น

เมื่อไม่นานมานี้ ผู้เขียนบังเอิญได้อ่านบทความเรื่องหนึ่งที่กล่าวถึง "สิ่งที่เงินซื้อไม่ได้" จึงใคร่ขอนำมาเล่าสู่กันฟัง ดังนี้

สิ่งที่เงินซื้อไม่ได้มี ๔ ประการ คือ

๑. อาการแย้มยิ้มต้อนรับจากทารก

๒. วัยที่ล่วงผ่านไป

๓. ความรักที่แท้จริงจากเพื่อนมนุษย์

๔. ทางไปสู่สวรรค์

ปัญหา ๓ ข้อแรก เห็นจะไม่ต้องการคำอธิบายมาก แต่มาถึงข้อสุดท้ายก็ชวนให้เกิดความสงสัยขึ้นว่า สวรรค์นั้นอยู่ที่ไหน มีสวรรค์จริงหรือ จะขึ้นสวรรค์ไปทำไมและจะขึ้นสวรรค์ไปอย่างไร

ในยุคอวกาศที่มนุษย์ไปโลกพระจันทร์นี้ ดูไกลเกินกว่าที่มนุษย์จะคิดเข้าใจว่าสวรรค์คืออะไร จะขึ้นสวรรค์ไปอย่างไร และไปทำไม อย่างไรก็ตาม ดิฉันก็ยังอดติดใจในความหมายของประโยคนี้มิได้

ถ้าจะคิดถึงความหมายของคำว่า **"ทางไปสู่สวรรค์"** ในแง่ที่มนุษย์ยุคปัจจุบันพอเข้าใจได้ง่าย ๆ ก็น่าจะแปลความให้ง่ายเข้าว่า สิ่งหนึ่งที่เงินไม่อาจซื้อได้ก็คือ ทางไปสู่ความสุขทางธรรมนั่นเอง

เมื่อพูดถึงเรื่องของความสุข พุทธศาสนาสอนให้เราเข้าใจแล้วว่า ความสุขอาจแยกได้เป็นความสุขทางโลก และความสุขทางธรรม ความสุขทางโลกเป็นสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืน แต่ความสุขทางธรรมนั่นแหละจะนำทางให้มนุษย์ได้ประสบความสุขที่แท้จริงในชีวิต

แต่เมื่อนึกถึง **"การปฏิบัติ"** เพื่อให้ได้รับ **"ความสุขทางธรรม"** หลายท่านก็อาจจะบอกว่าเรื่องนี้เห็นจะปฏิบัติไม่ไหว เพราะเราท่านที่ดิ้นรนต่อสู้กันอยู่ในโลกมนุษย์นี้ ต่างมีภาระผูกพันในทางโลกทางกายอยู่มากมาย แยกตัวจากสิ่งแวดล้อมไม่ได้แน่ ถ้าเช่นนั้นผู้ที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ในสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันมากมายเช่นนี้ จะทำอย่างไรดีเล่าจึงจะได้รับความสุขในชีวิตอย่างแท้จริง

เมื่อหันกลับมาพิจารณาถึงหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอีกครั้งหนึ่งจะเห็นว่า พระพุทธองค์ทรงพระกรุณาที่จะรื้อสัตว์ขนสัตว์โดยมิได้มีการเลือกชั้นวรรณะ ธรรมะของพระองค์ได้กำหนดแยกการปฏิบัติไว้เพื่อประโยชน์สุขแก่สัตว์โลกในระดับต่าง ๆ กัน เราจึงอาจเลือกปฏิบัติได้ตามศรัทธาและความสามารถของแต่ละบุคคล ผู้ปฏิบัติธรรมในขั้นสูง ก็ย่อมได้รับความสุขในทางธรรมขั้นปรมัตถ์

สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมในระดับผู้ครองเรือน ความสุขก็จะเกิดขึ้นตามวิสัยของฆราวาส

ปัญหาต่อมาที่ชวนให้คิดก็คือ เราท่านทุกคนต่างมีความปรารถนาที่จะได้รับความสุขพ้นทุกข์ในชีวิตทั้งนั้น หลายท่านอาจจะสนใจใคร่ทราบว่าเราไปศึกษาวิถีทางให้พ้นทุกข์ก้าวไปสู่ความสุขสงบอันมั่นคงและยั่งยืนได้อย่างไร ปัญหาข้อนี้คงจะแก้ได้ไม่ยากนัก ถ้าท่านโชคดีหันเข้ามาศึกษาธรรมะ ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำภาษีเจริญ กรุงเทพ ฯ

ณ สำนักปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ประกอบด้วยผู้ศึกษาธรรมะในวัยต่าง ๆ ตั้งแต่สมาชิกผู้เยาว์ของเราในวัย ๖–๗ ขวบ เด็กวัยรุ่นเด็กวัยเรียน ตั้งแต่ชั้นประถม มัธยมจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ประกอบด้วยผู้ศรัทธาในธรรมะทั้งหญิงและชาย รวมทั้งผู้ครองเรือนซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในวัยกลางคน

ในกลุ่มนักศึกษาธรรมนี้ มีทั้งผู้ที่ศึกษาธรรมเพื่อพระพุทธ-ศาสนา และศึกษาธรรมเพียงในระดับผู้ครองเรือน บางครอบครัวก็มาศึกษามาทำบุญทั้ง พ่อ แม่ ลูก แต่ละคนต่างได้ประโยชน์และความสุขตามระดับศรัทธา และความสามารถในการปฏิบัติธรรมของตน ความสุขที่เราได้รับจากบ้านธรรมประสิทธิ์ จึงเป็นความสงบสุขความร่มเย็นอย่างแท้จริง เป็นหลักชัยเป็นที่พึ่งอันมั่นคงของชีวิต

ไม่เพียงแต่เท่านี้ ท่านอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาธรรมะของเราคือ **อุบาสิกา จันทร์ ขนนกยูง และท่านธมฺมชโย ภิกฺขุ**

ยังได้นำทางพวกเรารวบรวมกำลังใจกันตั้งปณิธาน ในการที่จะสร้างวัดใหม่ขึ้นแห่งหนึ่ง เพื่อเป็นศูนย์กลางของพุทธจักร เป็นศูนย์กลางของการเผยแพร่พระศาสนา เป็นหลักคุ้มครองประเทศชาติบ้านเมือง และเป็นที่พึ่งแก่เพื่อนมนุษย์ทุกเพศและทุกวัย ปณิธานนี้มีหวังใกล้ความจริงแล้วเนื่องจากศรัทธาของอาจารย์ วรณี สุนทรเวช ที่ได้อุทิศที่ดินแปลงหนึ่งเป็นจำนวนเกือบ ๒๐๐ ไร่ ที่ อ. คลองหลวง เพื่อเป็นปูชนียสถานแห่งใหม่นี้

เมื่อวัดใหม่นี้สัมฤทธิ์ผลเป็นความจริง วัดใหม่ของเรานี้ก็จะได้เป็นที่พึ่งแก่สัตว์โลกที่ใฝ่หาความสุข ความสงบ อันแท้จริงในชีวิต สวรรค์จะมีจริงหรือไม่ จะไปได้อย่างไร จะไปทำไมนั้น ลองมาศึกษาเอง เมื่อศรัทธาและพลังจิตทางธรรมสูงพอ ปัญหาข้อนี้ก็จะตอบได้เอง

ทางที่ก้าวไปสู่ความสุขในชีวิตอยู่ไม่ไกลนักถ้าเราจะเสาะหาให้ถูกต้อง อย่าเข้าใจผิดคิดว่ามนุษย์เราจะหาความสุขในทางธรรมได้ต่อเมื่อถึงวัยแก่เฒ่าวัยชราเท่านั้น **อย่าคิดว่าการศึกษาธรรมะเป็นสิ่งที่อยู่ในเหนือบ่ากว่าแรงเกินความสามารถของปุถุชนจะเข้าถึง ถึงแม้จะฐานะผู้ครองเรือนเราก็อาจปฏิบัติได้ และเมื่อปฏิบัติแล้วถึงแม้จะได้ผลน้อยกว่าผู้ปฏิบัติธรรมขั้นสูง แต่ก็ยังดีกว่าการละทิ้งไม่ปฏิบัติเลย** ถ้ากำลังใจมั่นคง ศรัทธาแก่กล้า และยึดมั่นในการปฏิบัติอย่างมั่นคงแล้ว ท่านก็ย่อมจะได้รับสิ่งตอบแทนที่คุ้มค่าและล้ำค่าเกินกว่าอำนาจเงินหรืออำนาจใด ๆ ในโลกนี้จะแลกเปลี่ยนได้ ●

ก่อนอ่าน

▷ ไม่พิจารณา

อ่านแล้ว

▷ ไม่ตรึกตรองตาม

ตรึกตรองแล้ว

▷ ไม่ปฏิบัติ

แล้วท่านจะอ่านไปทำไม ?

ด้วยชีวิต

● บุญเกื้อ ก๊กประยูร

สำหรับการเห็นธรรมะนี้ ไม่เจาะจงลงไปว่าจะเห็นหรือไม่ หรือเห็นเมื่อไร ทุกคนมีโอกาสเห็นทั้งนั้น อยู่ที่ว่าช้าหรือเร็ว อย่างน้อยที่สุดก่อนตายก็จะได้เห็นทุกคน ถ้าปฏิบัติจริง

เมื่อสัปดาห์สุดท้ายของภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๑๒ พี่สุวดี นุชฉายา หัวหน้าหมวดหัตถศึกษาโรงเรียนประถมนนทรี ได้ทราบจากท่านอาจารย์ใหญ่ว่าต้องการคนสมัครไปช่วยทำดอกไม้ในงานบวชของท่าน ธมฺมชโย ภิกฺขุ พี่สุวดีจึงต้องขอแรงจากครูในหมวด และเพื่อนครูอีกหลายคนให้ช่วยกันไปทำที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ในวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๑๒ เดิมทีเดียวข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักวัดปากน้ำเลยว่า

อยู่ที่ไหน เพิ่งจะมารู้จักครั้งนี้เป็นครั้งแรก สำหรับการปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์นี้ ข้าพเจ้าเคยทราบมาบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ จากการที่อาจารย์ใหญ่ได้พูดให้ฟัง แต่ไม่เคยคิดว่าจะได้มาปฏิบัติจริง ๆ และเคยเห็นวิธีปฏิบัติอยู่บ้างจากอาจารย์ที่สอนวิชาดนตรี เมื่อเรียนอยู่ฝึกหัดครู ได้มาพบการปฏิบัติจริง ๆ เป็นครั้งแรกในวันบวชของท่าน ธมฺมชโย ภิกฺขุ คือในวันที่ ๒๗ สิงหาคม และข้าพเจ้าก็ลองปฏิบัติดู

หลังจากที่ท่าน ธมฺมชโย ภิกฺขุ ได้บวชแล้ว พี่เผด็จได้ฝากบอกอาจารย์มาว่าข้าพเจ้าควรไปวัด เพราะเห็นมีทางที่จะเห็นธรรมะ **สำหรับการเห็นธรรมะนี้ไม่เจาะจงลงไปว่าจะเห็นหรือไม่ หรือจะเห็นเมื่อใด ทุกคนมีโอกาสเห็นทั้งนั้น อยู่ที่ว่าจะช้าหรือเร็ว อย่างน้อยที่สุดก่อนตายก็จะได้เห็นกันทุกคนถ้าปฏิบัติจริง ๆ** เดิมทีเดียวข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าจะทำได้ เพราะไม่เคยทำมาก่อน และการทำจิตใจให้หยุดนิ่งนั้นคงจะเป็นการยากสำหรับคนที่ไม่เคย แม้แต่เพื่อน ๆ ที่โรงเรียนด้วยกันก็ไม่มีใครเชื่อว่าจะทำได้ แต่ก็ได้ตั้งใจที่จะทำดู เพราะเท่าที่ฟัง ๆ มา รู้สึกจะเป็นสิ่งที่แปลกกว่าวิธีอื่นที่ทราบมา ยังไม่มีการปฏิบัติวิธีใดที่จะมองเห็น นรก สวรรค์ อดีต อนาคต และสิ่งต่าง ๆ ที่เราต้องการทราบ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าศึกษาอยู่ไม่น้อย และเพราะการชอบศึกษาของใหม่ ๆ แปลก ๆ ของข้าพเจ้านี่เอง ทำ

ให้ข้าพเจ้าต้องมาวัดอยู่เสมอ การปฏิบัติครั้งแรกและครั้งที่สองที่วัด ไม่ค่อยได้ผลอะไรมากนัก เพราะจิตใจไม่ค่อยหยุดนิ่ง ชอบคิดไถล ไปเรื่องอื่น แต่พอถึงครั้งที่สามข้าพเจ้าก็ได้พบกับความจริงที่ต้องการ ทราบด้วยตัวของข้าพเจ้าเอง เป็นความจริงที่ทุกคนก็สามารถจะพบ ได้ไม่ยากเย็นอะไรเลย เป็นสิ่งที่แปลกประหลาดจริง ๆ ไม่น่าที่จะ เป็นไปได้ แต่ก็เป็นความจริงทุกสิ่ง ผู้ที่จะทราบว่าจริงหรือไม่จริงนั้น ถ้าได้ลองปฏิบัติดูและมองเห็นแล้วจะหมดความแคลงใจสงสัยในทันที เพราะเรื่องอย่างนี้ไม่สามารถจะนำออกมาให้ผู้อื่นเห็นด้วยได้ นอกจาก ตัวเองเท่านั้น **เพราะเป็นปัจจัตตัง** คนส่วนมากเคยพูดกันอยู่เสมอ ว่าบาปอยู่ที่ไหน เป็นอย่างไร ทำไมจึงว่าเป็นบาป เราจะมองเห็น ทุกอย่างว่าตัวบาปมีหรือไม่ มีลักษณะเป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน แต่ ก่อนนี้ทราบแต่เพียงว่าถ้าทำอย่างนั้นเป็นบาป ทำอย่างนี้เป็นบุญ แต่ เดี๋ยวนี้ทั้งบาปและบุญสามารถจะมองเห็นได้ด้วยตาของตนเอง แม้ กระทั่งนรกซึ่งคนบางคนชอบถามว่าอยู่ที่ไหน ถ้าเราเห็นสภาพของ สัตว์นรกที่ถูกทรมานจากการกระทำผิดขณะที่เป็นมนุษย์อยู่ ได้เห็น แล้วทำให้เกิดความคิดว่าทำไมมนุษย์เราจึงได้พยายามสร้างแต่บาป ไม่ หันเข้าหาบุญ หากันแต่ความสุขที่เคลือบเอาไว้ด้วยความทุกข์ เหมือน ยาพิษที่เคลือบไว้ด้วยน้ำตาล เมื่ออมใหม่ ๆ จะเกิดรสหวานอร่อย ถูกใจ แต่เมื่อน้ำตาลที่เคลือบไว้ได้ละลายหมดไปก็จะพบกับความขม ของยาพิษ กว่าจะทราบว่าเป็นยาพิษก็สายเกินกว่าที่จะแก้ พิษของยา

นั้นละลายซาบซึมเข้าไปจนหมดทางแก้ไข **เหมือนกับคนเราจะว่าจะได้รู้ว่าตัวเองทำผิด ก็ต่อเมื่อตัวเองลงไปถูกทรมานอยู่ในนรกนั้นเสียแล้ว**ตรงกับที่ว่า "**ตายแล้วค่อยรู้กัน**" ความรู้สึกของข้าพเจ้าเองในขณะที่ได้ดูสวรรค์นี้เกิดขึ้นหลายอย่าง เมื่อมามองคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกด้วยความมัวเมาในกิเลสทั้งหลาย ยากที่จะบรรยายออกมาได้หมด ที่จริงการที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์นี้นับว่ามีบุญเหลือเกินแล้ว เพราะเรามีโอกาสได้สร้างบารมีได้อย่างเต็มที่ เพียงแต่เราจะทำหรือไม่เท่านั้น

บางคนก็คิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ ทำไม่ได้ เกิดจากการคิดคำนึงเอา แล้วพูดขึ้นมาเป็นเรื่องเป็นราว ผู้ใหญ่บางคนอาจทำเช่นนี้ได้ แต่เด็กไม่สามารถจะทำได้ เราพิสูจน์สิ่งเหล่านี้ได้จากเด็ก ขณะนี้มีเด็กเป็นจำนวนมากที่ข้าพเจ้าสอนจนได้เห็นธรรมะ เด็กเหล่านี้จะยืนยันได้ว่าสิ่งที่เห็นนี้เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่จากการนึกคิดเอา สำหรับการปฏิบัติของข้าพเจ้าในขณะนี้ยังทำไม่ได้เต็มที่นัก เพราะการงานที่ทำและอุปสรรคบางอย่างแต่ก็ไม่ยอมท้อถอย ได้ตั้งใจไว้แล้วว่า ถ้าวัดที่จะสร้างสำเร็จเรียบร้อยแล้วจะสละสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการงาน ความสุขสบายส่วนตัว หรือทรัพย์สมบัติทั้งหลาย มีไปเพียงแต่ตัว อุทิศตนให้เป็นส่วนหนึ่งของพระพุทธศาสนา เพราะสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ล้วนแต่ไม่จีรังยั่งยืน และยิ่งนับวันก็จะเพิ่มพูนไปด้วยกิเลสมากขึ้นทุก ๆ วัน หาความบริสุทธิ์จริง ๆ ไม่มี ถ้าพิจารณาให้ดี จะเห็นมนุษย์ในโลกทุกวันนี้ต่างก็แก่งแย่งชิงดีชิงเด่น

กันทุกวัน ต้องการความร่ำรวย ความสุขสบาย แต่เมื่อตายไปแล้วจะเอาความสุขสบายเหล่านี้ไปด้วยไม่ได้เลย ผู้ที่ยังมัวเมาอยู่ในกิเลสเหล่านั้นบ่ว่ามีความปรารถนาอยู่อย่างมากมาย ทั้งที่เรามีทางเดินที่ปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง ถนนสายนี้จะมีสิ่งที่คอยปกป้องคุ้มครองให้เราทำแต่ความดีเป็นทางเดินไปสู่ความสุขที่แท้จริง การที่ข้าพเจ้าจะตัดสินใจเข้าวัดนี้ไม่ใช่การแนะนำของใคร หรือทำตามอย่างคนอื่นแต่เป็นเพราะด้วยใจศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยมของตนเอง

ในระยะเวลา ๓–๔ เดือนที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติธรรมะมานี้ ทำให้ได้เห็นทางแห่งความสุขที่มนุษย์เราจะเดินไปถึงได้โดยไม่ยาก เราอยู่ในโลกนี้ไปวันหนึ่ง ๆ ก็หาเลี้ยงตัวเพื่อเอาตัวรอดชาตินี้เท่านั้นแต่ธรรมะจะช่วยให้เราเอาตัวรอดได้ตลอดไปอย่างไม่ต้องสงสัย **สำหรับข้าพเจ้าเองได้ตั้งใจเอาไว้ว่า จะตั้งใจปฏิบัติและอุทิศตัวให้แก่พระพุทธศาสนาด้วยชีวิต เพื่อเป็นกำลังในการเผยแพร่ธรรมะต่อไปโดยแน่นอนอย่างไม่มีสิ่งใดจะขัดขวางได้** ●

●	**เพราะปล่อยใจไปข้างนอก จึงร้อนใจ**	●
●	**เพราะกลับใจมาดูใจ จึงเย็นใจ**	●
●	**เพราะเห็นใจอยู่ในใจ จึงนิพพาน**	●

ปณิธาน

แม้จะมีอนาคตไกลในทางโลก
เราก็สละแล้วเพื่อสิ่งที่ดีกว่าและมีค่ากว่า
เรามองไม่เห็นสิ่งใด ๆ ในโลก
นี้ จะมีค่าถึงหนึ่งในล้านของธรรมกายในตัว
เพราะเหตุนี้ เราจึงบวชไม่สึก
ตลอดชีวิต
ผู้ใดเห็นด้วย จงตามมา

ทตฺตชีโว ภิกฺขุ
(เผด็จ ผ่องสวัสดิ์)

ผจญมาร

เมื่อพิจารณาให้ถ่องแท้แล้ว บางครั้งมารก็ทำตัวและแสดงอาการประดุจว่ามันนี่แหละเป็นพระ หรือบางทีจิตของเราหยาบไปไร้ความประณีตทำให้เห็นพระกลายเป็นมารไปก็มี ยิ่งกว่านั้นอาจจะพบอีกว่า บางครั้งวิชาทางฝ่ายธรรมะคล้ายกับอาการแห่งคนวิกลจริตไร้เสียซึ่งคุณธรรมอันดีงาม แต่วิชามารกลับดูน่ารักน่าพิสมัย มีเหตุมีผล มีคุณค่าควรแก่การนับถือสักการะบูชา จึงทำให้เข้าใจไปว่ามันคือวิชาของพระไป

เรื่องราวทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้า เผด็จ ผ่องสวัสดิ์ เขียนขึ้นจากบันทึกประจำวัน และประสพการณ์จากการฝึกสมาธิและการฝึกใช้อำนาจจิตทั้งทางวิชาพระและวิชามารควบคู่กันไป ตัดตอนเฉพาะที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจการฝึกสมาธิเท่านั้น

สำหรับวิชามารที่ข้าพเจ้าหลงไปเรียน เกิดจากความเข้าใจผิด รู้เท่าไม่ทันกับเหลี่ยมร้ายของฝ่ายมาร หาได้เป็นเพราะข้าพเจ้ามีจิตใจใฝ่ต่ำไม่ อีกประการหนึ่งการที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาไม่ใช่ต้องการจะอวดศักดาอภินิหารความเก่งกล้าหรือตำหนิติเตียนผู้ใดก็เปล่า โดยเนื้อแท้เพื่อเชิดชูพระพุทธศาสนาของเราให้สูงเด่นเป็นศรีสง่ายิ่งขึ้น และต้องการเตือนใจอนุชนรุ่นหลัง ไม่ให้หลงเดินทางผิดตามข้าพเจ้าไปอีก ในเวลาเดียวกัน ก็ทำหน้าที่เป็นเสียงตะโกนกู่เรียกร้องให้ผู้ที่เดินทางผิดไปแล้ว ได้เหลียวหลังเปลี่ยนทิศทางเดินเสียใหม่ให้ถูกทางตรงเป้าหมายเนื้อแท้แห่งพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อข้าพเจ้าคิดทบทวนย้อนหลังกลับไปในอดีตอีกแล้ว ความเพียรอย่างยิ่งที่ได้บำเพ็ญมาตลอดเวลาสิบกว่าปีต้องสูญสลายกลายเป็นอากาศธาตุไป ยิ่งคิดยิ่งใจหาย สิบกว่าปีที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้ย่ำไปทั้งขุนเขาลำเนาป่าเพื่อเสาะหาผู้รู้การปฏิบัติวิปัสสนาที่แท้จริงเข้าไปอาศัยอยู่ในถ้ำในหุบเขาปรนนิบัติวัฏฐากพระธุดงค์ผู้ทรงศีลหวังให้สอนธรรมะให้ ที่ใดที่เขาเล่าลือกันว่ามีผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้วิเศษผู้รู้ธรรมะ ข้าพเจ้าต้องไปพบท่านเหล่านั้นจนได้ สำนักปฏิบัติทุกแห่งประมวลมีข้าพเจ้าก็ได้ไปจนสิ้น แต่น่าเสียดาย เพราะ ส่วนมากแล้วข้าพเจ้าพบแต่การอบรมสั่งสอนชนิดที่เรียกว่า มารแท้กับ

พระปนมารทั้งสิ้น

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ ข้าพเจ้าเพิ่งจะวัยรุ่น กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ห้า ความอยากจะเป็นบุคคลเหนือคนย่อมเป็นธรรมดา ประกอบกับความเป็นหัวโจกในหมู่เพื่อนฝูงทำอะไรทำจริง และการเรียนก็ไม่เคยน้อยหน้าใคร ทำให้ข้าพเจ้าทนงตัวอยู่บ่อยครั้ง และบ่อยครั้งเหมือนกันเกือบจะเอาชีวิตไปทิ้งเพราะความทนงในฝีมือ **แต่จะชั่วจะดีสถานใดก็ตาม สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าพึงกระทำเสมอมาคือชอบไปวัดสนทนาธรรมะกับพระภิกษุผู้ใฝ่ธรรม ฝึกสมาธิและวิปัสนากัมมัฏฐาน** ข้าพเจ้าเริ่มลงมือฝึกสมาธิโดยไม่มีอาจารย์ควบคุม อาศัยค้นคว้าเอาจากตำหรับตำราด้วยตนเอง ลงมือฝึกแบบอานาปานสติ (กำหนดลมหายใจเข้าออกแล้วตั้งสติ ไม่หวั่นไหวในอารมณ์ทั้งปวงตามวิธีของหลวงพ่อลี วัดอโศการาม) เพราะเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด การฝึกได้รุดหน้าไปด้วยดีตามลำดับขั้นของสมาธิ โดยไม่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น เป็นต้นว่าเมื่อสมาธิแน่วนิ่งจะมีความรู้สึกคล้ายตกหลุมอากาศ หรือบางครั้งก็รู้สึกว่า โลกทั้งโลกไม่มีอะไร ไม่มีแม้กระทั่งตัวเอง มีแต่ความสุขสดชื่นอย่างชนิดที่หาไม่ได้อีกแล้วในโลก บางครั้งก็เห็นเป็นองค์พระพุทธรูปลอยคว้างอยู่กลางอากาศเบื้องหน้า เมื่อนึกขยายให้ใหญ่ก็ใหญ่ได้ เมื่อนึกให้เล็กก็เล็กตามใจชอบ หรือบางทีทั้ง ๆ ที่หลับตา ก็เห็นแสงสว่างคล้ายแสงเงินแสงทอง เมื่อยามอาทิตย์ขึ้นพ้นขอบฟ้าเมื่อคราวรุ่งอรุณหรือเห็นนิมิตเป็นดวงกลมสว่างลอยอยู่เบื้องหน้า

ผู้ใหญ่หลายท่านได้เข้ามาเตือนด้วยความหวังดีให้ข้าพเจ้าเลิกฝึก เพราะเกรงข้าพเจ้าจะเสียสติเป็นบ้าไปก่อนจะสำเร็จมรรคผลอันใด

นอกจากการขอบคุณท่านเหล่านั้นก็ไม่ทราบว่าจะทำอะไรอีก แล้วก็หลับตาฝึกสมาธิต่อไป มีบางครั้งเหมือนกันที่มารเริ่มผจญเพราะจิตเคลื่อน ทำให้เห็นเป็นกองกระดูกของตนเองบ้าง มองเห็นกองกระดูกของตนเองในอดีตชาติว่าถูกทับถมกันสูงเป็นภูเขา ซึ่งถ้าตกใจกลัวก็จะเสียสติไปทันที นิมิตร้าย ๆ เหล่านี้มารบกวนอยู่เรื่อย ๆ บางครั้งก็นิมิตเห็นของน่ารัก เช่นเป็นสตรีงามก็มี เป็นเสือช้างจะมาคร่าชีวิตไปก็มี แต่ข้าพเจ้าก็คุมสติไว้ด้วยดีไม่หวั่นไหวตลอดมา เมื่อเห็นว่าสมาธิอยู่ในขั้นดีมีพื้นฐานพอใช้ได้แล้ว ก็เข้าสู่เวทีชีวิตเสาะหาอาจารย์ต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียงแห่งยุคกึ่งพุทธกาล เพื่อศึกษาการใช้อำนาจจิตกับท่านอาจารย์เหล่านั้นต่อไป

ข้าพเจ้าคำนับท่านผู้หนึ่งเป็นอาจารย์ และเริ่มเรียนวิชาคงกระพันหนังเหนียว ท่านผู้อ่านที่รัก ข้าพเจ้ามิได้กล่าวเท็จ ภายใน ๑ ชั่วโมงเท่านั้น ข้าพเจ้าก็สามารถทำให้ทั่วสรรพางค์กายเหนียวคงได้ โดยใช้ปูนแดงบ้าง สีผึ้งบ้าง เสกแล้วคาดคอ หรืออาจจะใช้ใบไม้เสกแล้วกินเข้าไป พอเสกเสร็จกินใบไม้เข้าไปหรือคาดคอก็ต้องมีการลองกันเป็นธรรมดา ข้าพเจ้ากระชากมีดเดินป่าเล่มใหญ่คมกริบ ลองโกนขนหน้าแข้งเพื่อทดลองความคม ขนก็ร่วงกราว อัดใจภาวนาคาถาสามคาบฟันเปรี้ยง ๆ ลงไปทั้งแขนทั้งขา แต่ท่านผู้อ่าน... ...หนังข้าพเจ้าเหนียวจริง ๆ ไม่มีเลือดออกมาเท่ายางบอน มีแต่รอยแดงเป็นแนวคล้ายรอยแมวข่วน เมื่อกลับถึงบ้านก็ลองทำให้บิดามารดาญาติสนิทมิตรสหายดู บางครั้งก็เสกปูนคาดคอให้เพื่อน ๆ ครั้ง ๒๐–๓๐ คน

แล้วลองพ่นดู ปรากฏว่าทุกคนหนังเหนียวหมด (ทำครั้งหนึ่งจะเหนียวอยู่ได้ ๒๔ ชั่วโมง) อย่าว่าแต่คนเลย แม้แต่สุนัขที่บ้านเมื่อเอาปูนเสกคาดคอเวลามันกำลังนอนหลับ ลองใช้ดาบปลายปืนคมกริบแทงจนสุดแรงเกิด ผลคือเจ้าสุนัขเคราะห์ร้ายตัวนั้นสะดุ้งโหยงร้องครางเอ๋ง ๆ เดี๋ยวเดียวก็หยุด มันน่าเชื่ออยู่หรือ? ไม่มีเลือดสักหยดออกมาให้แมลงวันเลีย "ข้าพเจ้าเก่ง ยอดคน เหนือคน" ข้าพเจ้าคิด แต่หารู้ไม่ว่า บัดนี้ได้ก้าวถลำตัวเข้าไปในอุ้งมือของมารใจบาปแล้ว ถ้าหากข้าพเจ้า**มีตาธรรมกายดู**ให้รอบ ๆ ตัวขณะทำพิธีไหว้ครูได้เหมือนที่ข้าพเจ้าสามารถทำได้ในปัจจุบัน ข้าพเจ้าคงจะได้เห็นว่า วิญญาณของครูบาอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาคงกระพันให้นั้นไม่ใช่เทวดา ไม่ใช่พรหม ไม่ใช่พระ แต่เป็นมารทั้งนั้น รูปร่างคล้ายคนก็จริง แต่ตัวโต ดำ ผมรุงรัง หน้าตาเหี้ยมโหด จิตใจอำมหิต รูปวาดพวกเปรตพวกสัตว์นรกตามฝาผนังโบสถ์อย่างไร พวกมันก็อย่างนั้น ซ้ำจะน่าเกลียดกว่าอีกหลายหมื่นหลายแสนเท่า

อย่างไรก็ตาม ในเมื่อขณะนั้นข้าพเจ้ายังไม่ถึง **ธรรมกาย** เป็นท่านผู้อ่านเองก็เถิด ถ้าเปลี่ยนมาเป็นข้าพเจ้าแล้วตกอยู่ในสภาพเยี่ยงนั้น สามารถเสกปูนคาดคอเสกใบไม้กินให้หนังเหนียวได้ แลก่อนทำการเสกก็อาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ทั้งคุณบิดามารดา อีกคุณครูบาอาจารย์ ให้มาช่วยบันดาลให้การนี้สัมฤทธิ์ผล ท่านย่อมมั่นใจเหลือเกินว่าผู้ประสาทฤทธิ์ให้ต้องเป็นพระ หามิได้ท่านที่รัก เมื่อพิจารณาให้ถ่องแท้แล้ว บางครั้งมารก็ทำตัวและแสดงอาการประดุจว่ามัน

นี่แหละเป็นพระ หรือบางทีจิตของเราหยาบไปไร้ความประณีต ทำให้เห็นพระกลายเป็นมารไปก็ได้ ยิ่งกว่านั้น อาจจะพบอีกว่า บางครั้งวิชาทางฝ่ายธรรมะคล้ายกับอาการแห่งคนวิกลจริต ไร้เสียซึ่งคุณ-ธรรมอันดีงาม แต่วิชามารกลับน่าดูน่ารักน่าพิสมัย มีเหตุผลมีคุณค่าควรแก่การนับถือสักการะบูชา จึงทำให้เข้าใจว่ามันคือวิชาของพระไป ซ้ำร้ายหนักเข้าไปท่านอาจารย์กลับย้ำให้ฟังอีกว่า

อันวิชาคงกระพันชาตรีนี้ ได้มีความสัมพันธ์กับชนชาติไทยอยู่หลายร้อยปีมาแล้ว แต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี มีบุรุษหนึ่งเลิศชายชื่อพลายแก้ว ต่อมาเลื่อนยศแล้วเป็นขุนแผน ได้พากเพียรเรียนร่ำวิชานี้จนมีชื่อลือลั่นสนั่นกรุง แลตกทอดมาถึงองค์สมเด็จพระนเรศวร-มหาราช พระองค์ได้อาศัยวิชาคงกระพันชาตรีนี้แล้วกู้ชาติไทย หาไม่คงถูกพม่าฆ่าตายเมื่อไปปีนค่ายบางปะหัน ฉะนั้นพวกเจ้าจงรักษาสืบทอดวิชานี้เอาไว้จะได้ใช้ปกป้องชาติ ศาสนา เมื่อคราวจำเป็น

แต่ท่านอาจารย์มันเป็นวิชามาร ใครเรียนวิชานี้ถ้าไม่ทิ้งเสียหันมาปฏิบัติธรรมะให้จริงจังแล้วเป็นต้องตกนรกทุกคน ทำไมข้าพเจ้าจึงว่าวิชาคงกระพันเป็นวิชามาร สาเหตุมีอยู่หลายประการด้วยกัน จะขอชี้แจงเป็นข้อ ๆ ไปตามง่ายไปหายาก

ประการแรก ผู้ที่เรียนวิชานี้มักจะมีจิตใจฮึกเหิม นึกว่าตัวเองเก่งกล้าเหนือคน เพราะอาวุธใด ๆ ก็ทำอะไรไม่ได้ ถ้าสันดานเดิมของบุคคลผู้นั้นต่ำทรามอยู่แล้ว จะยิ่งลำพองคนองจิตไม่กลัวตายกลายเป็นนักเลงหัวไม้หรือเป็นโจรไปในที่สุด ถ้าคนนั้นเผอิญเป็นคน

สงบเสงี่ยมเจียมตัวไม่เกะกะ เมื่อเรียนวิชาคงกระพันเข้าไป ถึงแม้จะไม่ระรานผู้ใด แต่เมื่อมีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นเฉพาะหน้าทั้งที่หลบหน้าหนีไปก็ได้ เรื่องร้ายก็จะระงับไปเอง แต่กลับไม่หลบ เพราะถือตัวว่ามีของดี เกิดความอยากลองดีขึ้นมา เรื่องร้ายที่ควรจะระงับไป ก็กลับกลายเป็นเรื่องใหญ่ถึงกับลงไม้ลงมือกัน และไม่ว่าจะเป็นฝ่ายแพ้หรือฝ่ายชนะย่อมเป็นการก่อเวรทั้งสิ้น ฉะนั้นทางที่ดีอย่าไปเรียนเลย ถ้ากลัวมีเรื่องราว ก็ให้หมั่นสวดมนต์ไหว้พระแผ่เมตตาก่อนนอนทุกคืน ปฏิบัติตัวให้อยู่ในศีลในธรรม รับรองไม่มีใครมาหาเรื่องกับท่าน เพราะ "ธรรมย่อมรักษาคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม" ส่วนการไปเรียนทำให้หนังเหนียวไม่ใช่เป็นการป้องกันที่เหตุเลย เพราะรอให้มีเรื่องมาหาเสียก่อนจึงเป็นการแก้ที่ผล ซึ่งไม่ถูกหลักของพระพุทธศาสนา

ประการที่สอง ในการใช้อำนาจจิตแบบนี้ มีความจำเป็นต้องกลั้นลมหายใจไว้เป็นคาบ ๆ หรือไม่เช่นนั้นก็ต้องปลุกพระปลุกตัว ทำให้ติดนิสัยอั้นลมหายใจในเวลาฝึกสมาธิ ฉะนั้นผู้ที่ฝึกวิชามารจึงไม่สามารถจะฝึกสมาธิขั้นสูงได้ ไม่มีโอกาสสำเร็จมรรคผลได้ มีแต่ทางลงอบายประการเดียว เพราะเหตุนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าเสียเวลาฝึกถึง ๑๑ ปี กว่าจะมีพื้นฐานทางสมาธิที่มั่นคงเพียงพอ ถ้าได้ฝึกวิชาฝ่ายพระโดยตรงแต่เริ่มแรกก็จะไปไกลลิบ ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านสังเกตให้ดีจะเห็นว่าคนที่ปลุกตัวหรือปลุกพระ จะมีอาการสั่นเทา ชักดิ้นชักงอเหมือนปลาถูกทุบ หรือสัตว์ที่กำลังใกล้ตาย ยิ่งทุรนทุรายมากเท่าไหร่ก็อ้างว่าพระศักดิ์สิทธิ์มากขึ้นเท่านั้น อย่างนี้ถือว่าเป็น "มิจฉาทิฐิ เห็นผิด

เป็นชอบ เห็นมารเป็นพระ" **จงระลึกไว้เสมอว่า อาการใดก็ตาม ถ้าขาดความสำรวมระงับ อาการนั้นไม่ใช่อาการของศิษย์ตถาคต** เป็นอาการของสัตว์เดียรัจฉานหรือสัตว์นรกต่างหาก ใครที่ชอบปลุกพระ ปลุกตัวเองจงเลิกเสีย เดี๋ยวจะบ้าหรือประสาทเสื่อม ไม่ก็เส้นโลหิตแตกตายไปก่อนจะเห็นธรรม ตายแล้วจะต้องลงไปเป็นเปรตชักดิ้นชักงออยู่ในนรกเป็นพันเป็นหมื่นปีไม่ใช่ของสนุก ข้าพเจ้าขอร้องให้เลิกเสียทั้งพระภิกษุทั้งคนนั่นแหละ จงหันหน้ามาปฏิบัติจริง ๆ ให้ถูกหลักศาสนาดีกว่า อย่าไปเห็นแก่อามิสบูชาเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่เลย

ประการที่สาม ทำให้เกิดการเคารพบูชาในสิ่งที่ผิด ๆ สิ่งที่เป็นที่พึ่งอย่างแท้จริงนั้น มีแต่พระรัตนตรัยเท่านั้น ไม่ใช่ผี ไม่ใช่เปรต ไม่ใช่ปูน ไม่ใช่พลู ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกแต่ต้นแล้วว่า ครูบาอาจารย์เจ้าของวิชาเหล่านี้ไม่ใช่พระ เป็นมารทั้งสิ้น

ท่านที่รัก เราเป็นคนเป็นผู้ประเสริฐแล้วทำไมต้องไปเคารพผีเคารพมารด้วยเล่า

ประการที่สี่ ผู้ส่งฤทธิ์ให้ต่างเป็นมารทั้งสิ้นสำหรับเรื่องนี้ ข้าพเจ้ามีเรื่องเล่าให้ท่านฟังเรื่องหนึ่ง

ในการเรียนวิชามารถือว่า ครูยิ่งเฮี้ยนเท่าไหร่ยิ่งศักดิ์สิทธิ์มากเท่านั้น ถ้าทำผิดครู ผู้ทำอาจถึงตาย ท่านอาจารย์ของข้าพเจ้าชื่อทรัพย์ เคยสอนวิชาใส่ปรอทรักษาคนไข้ และทำให้คงกระพันด้วย วันนั้น (ปี พ. ศ. ๒๕๐๑) ท่านอาจารย์ใส่ปรอทรักษาโรคมะเร็งให้คนไข้แต่ท่านลืมยกครู พอใส่ปรอทคนไข้เสร็จ ประมาณ ๓๐ นาทีเท่านั้นทั้ง ๆ ที่ท่านนั่งคุยอยู่ดี ๆ ทันทีทันใดท่านหงายหลังล้มตึงและกระอัก

โลหิตออกประมาณครึ่งชามโคม ลูกศิษย์หลายคนตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ได้แต่นั่งประคองท่านอาจารย์ หาหยูกยามาให้ดม แต่ศิษย์รุ่นพี่คนหนึ่งท่านอายุมากแล้ว มีสติดีกว่าคนอื่น และสมาธิเป็นเยี่ยมในกระบวนลูกศิษย์ด้วยกัน ท่านสามารถนั่งทางในได้ จึงนั่งทางในตรวจสอบดู ปรากฏว่าอาจารย์ที่ล่วงลับไปแล้วมาเตือนว่าทำไมไม่ยกครู สั่งสอนขั้นเบาะ ๆ เหยียบอกจนกระอักโลหิตตั้งครึ่งชามโคม **ท่านที่รักถ้าอาจารย์ที่ล่วงลับไปแล้วเป็นพระ ท่านจะโหดร้ายถึงกับเหยียบอกลูกศิษย์จนกระอักโลหิตหรือ ?** แน่นอน มันต้องเป็นมารไม่ใช่พระอย่างแน่นอน มันเป็นมารชาติชั่ว ตัวของมันดำยิ่งกว่านิลเสียอีก

ประการที่ห้า เมื่อใดที่ผู้ศึกษาวิชามาร หันมาสนใจและฝึกธรรมะอันเป็นวิชาของฝ่ายพระโดยตรง เช่นทำวิปัสสนากัมมัฏฐานโดยเฉพาะวิชาธรรมกาย ถ้าจิตเคลื่อนไปจากฐานที่ตั้งจิตแม้เพียงแต่ปลายเข็มหนึ่ง อาจารย์เปรตเหล่านั้นจะตามมารังควานทันที แผ่ส่วนกุศลทำบุญตักบาตรให้เท่าไร มันก็ไม่ยอมไป บางครั้งจะมีความรู้สึกคล้ายมีคนเอามีดเอาขวานเอาเข็มมาทิ่มแทง มายิงตามเนื้อตามตัว ตามปลายนิ้วปลายลิ้นตลอดเวลา กว่าอาการเหล่านี้จะหายไปก็ต้องใช้เวลาแรมปี

ประการที่หก ผู้ที่เรียนวิชามารมาไม่ว่าวิชาใดก็ตาม เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้มีธรรมะ วิชามารเหล่านั้นจะใช้ไม่ได้ผลเลย หมดความศักดิ์สิทธิ์ เพราะอาจารย์ปีศาจเหล่านั้นไม่สามารถจะมาส่งฤทธิ์ให้ได้ เพราะกลัวบารมีพระ หรือไม่เช่นนั้นมารมันเข้ามาสิงอยู่ในใจยั่วยุให้เราทำบาปสร้างเวรมากเข้า ๆ ทุกวัน ๆ เมื่อมันเห็นว่าบาปที่เราก่อเอา

ไว้หนักหนาจนเราทำความดีมาลบล้างไม่ไหว และกรรมชั่วก็กำลังตามมาให้ผลแล้วมันจะไม่ส่งฤทธิ์ให้เราอีกทันที ปล่อยให้รับผลกรรมแต่ผู้เดียว เหมือนพ่อค้าผื่นอำมหิตหักหลัง ปล่อยให้นักเลงที่มันเลี้ยงไว้ถูกตำรวจฆ่าตาย ไม่ยอมช่วยเหลือเมื่อมันไม่ต้องการฉันนั้น และนี่แหละทำไม ไอ้โจรหนังเหนียวจึงถูกตำรวจฆ่าตายนับไม่ถ้วนแล้ว

ประการที่เจ็ด ผู้ที่เรียนจะเกิดมิจฉาทิฐิ งมงายในการผึกของตัวอย่างนั้นอย่างเดียว ถือว่าวิธีนั้นวิเศษเลิศเลอกว่าของผู้อื่นทั้ง ๆ ที่มันผิด และจะไม่ยอมเด็ดขาดที่จะหันหน้ามาผึกวิปัสสนา หรือหันมาเข้าสู่การปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานง่าย ๆ ยกเว้นจะมีผู้เรืองวิชาจริง ๆ มาทรมาน หรือเก็บทำลายพวกอาจารย์เปรตเหล่านั้น ซึ่งเป็นผู้ส่งฤทธิ์เสียให้หมด เหมือนกับผู้ที่ซ่องสุมอยู่กับคนพาล ย่อมพึงพอใจในความหยาบกระด้างเยี่ยงโจร เห็นว่าการกระทำของโจรเป็นการกระทำของผู้วิเศษเหนือคนแล้ว และเห็นว่าความเมตตาปรานี ความสงบระงับสำรวมซึ่งกายวาจาใจ เป็นการกระทำของผู้ที่อ่อนแอ ยิ่งกว่านั้นยังถือว่าการที่คนพูดถึงธรรม ก็เป็นการยกขึ้นแอบอ้างมาป้องกันตัวเท่านั้น ฉะนั้น มันผู้ร่ำเรียนวิชามารมา จึงเท่ากับหาทางลงนรกทั้งสิ้น

ท่านผู้อ่านที่รัก ที่ว่าทำไมวิชาคงกระพันจึงเป็นวิชามารเป็นวิชาของโจรคนดีไม่ควรเรียน ท่านอาจจะแย้งว่าบางครั้งเราก็จำเป็นต้องคบโจรไว้ล้างโจร อย่าเลยท่านเพราะไม่เคยมีคนใดคบโจรแล้วจะไม่เสียชื่อเช่นเดียวกับไม่มีใครเลยที่จับอุจจาระแล้วจะไม่เหม็น เมื่อถลำไปครึ่ง

หนึ่งมันก็ย่อมมีสอง สามสี่ ตามมาเป็นลำดับ แต่ถ้ามีศูนย์แล้วไม่แน่ว่าเมื่อไรจึงจะมีหนึ่งเกิดขึ้นหรือไม่ เพราะเหตุนี้แหละคนดีย่อมจะไม่ทำชั่วตลอดชีวิต แต่คนชั่วนั้นครั้นทำไปครั้งหนึ่งแล้วย่อมจะย่ามใจ ไอ้โจรเมื่อแรกก็สัญญากับตนเองว่าถ้าปล้นครั้งนี้ครั้งเดียวได้เงินเท่าไรก็จะได้ไปตั้งตัวแล้วเลิกเสีย แต่ผลสุดท้ายก็ต้องปล้นเขากินเรื่อยไปจนกระทั่งถูกยิงตายหรือไม่ก็ตายในคุก มีเกจิอาจารย์ผู้หนึ่งเสกใบไม้รับประทานทุกวันจนครบสามปี เพื่อทำให้หนังเหนียว ปรากฏว่าลิ้นที่เคยแดงก็กลับดำผิดไปจากลิ้นคน ผิวหนังก็พลอยดำไปด้วย และนิสัยก็ทรามลง ชอบเมาสุราอาละวาดเป็นประจำ แต่ตำรวจแทนที่จะจับกุมกลับไปขอเป็นลูกศิษย์เรียนวิชาคงกระพันด้วย ต่อมาไม่นานเวรกรรมตามทัน เกิดหัวฝีขึ้นที่กลางหลังและท้ายทอยทำให้นอนหงายไม่ได้ ฝีนั้นก็ไม่ยอมแตกกลับอักเสบยิ่งขึ้น เข้าโรงพยาบาลให้แพทย์ผ่าตัดก็ผ่าไม่ได้เพราะหนังเหนียว จึงต้องปล่อยให้ทรมานร้องครวญครางอยู่อย่างนั้น ประมาณสองเดือนต่อมา พิษฝีกำเริบหนักถึงแก่ความตายด้วยความเหนียว

วิชาที่สองที่ข้าพเจ้าเรียนคือดับพิษไฟ ข้าพเจ้าใช้เวลาเรียนอยู่เจ็ดวัน และฝึกฝนหาความชำนาญมาเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าสามารถจะเดินไปบนถ่านไฟ ที่กำลังติดแดงลุกโชน น้ำมันเดือด ๆ ที่ตั้งต้มอยู่บนเตาไฟ กล้วยแขกที่แม่ค้ากำลังทอดอยู่ในกะทะก็เอามือลงไปควานช้อนขึ้นมากินได้โดยไม่สะทกสะท้าน ผู้ที่ถูกไฟลวกน้ำร้อนลาดมา ถ้าพบข้าพเจ้าแล้วไม่ต้องไปหาหมอ ขอเพียงข้าวสารหนึ่งหยิบมือ เกลือสัก

สามเม็ด นอกนั้นใช้คาถาที่ร่ำเรียนมาจนขึ้นใจ จะดับพิษไฟให้คนเหล่านั้นให้หายปวดร้อนแค่สามอึดใจ โดยไม่มีตัวยาอื่นใดทั้งนั้น เนื้อความในบทคาถานั้นเล่า ก็เป็นท่านองสรรเสริญพระโมคคัลลานขณะไปดับไฟนรก ทำให้หลงเข้าใจว่าวิชาดับพิษไฟนั้น แท้จริงพระอาจารย์เจ้าของวิชาคือพระโมคคัลลาน ผิดถนัด **อาจารย์นั้นเป็นมาร สองตาของมันนั้นแดงเป็นแสงเพลิง กายกำยำล่ำใหญ่เหมือนภูเขา มันนั้นจำแลงเป็นพระได้ใกล้เคียงเป็นที่สุด**

บางท่านอาจจะเถียงว่า "วิชาดับพิษไฟและมีคาถากำกับเป็นวิชาพระ" เพราะช่วยทุกข์มนุษย์ได้ เปล่าเลย ! มันเป็นวิชามารและเป็นวิชาพื้นฐานสำคัญที่สุดของมารที่จะฝึกให้ศิษย์ที่ตกเป็นเหยื่อของมันรู้จักส่งกระแสจิตออกนอกตัวให้ไกลออกจากตัวได้เป็นขั้น ๆ ไป นับจากวิชาเหนียวคงกระพันเป็นต้นมา ฉะนั้นผู้ใดไม่ว่าฆราวาสหรือพระสงฆ์องค์เจ้าที่เรียนดับพิษไฟ ขอให้รู้ตัวว่า ท่านไม่ใช่ศิษย์ของตถาคตแล้ว แต่เป็นศิษย์ของมาร ศิษย์ของตถาคตมีหน้าที่อยู่อย่างเดียว คือบำเพ็ญภาวนารักษาศีล ฝึกสมาธิให้เกิดปัญญา ถึงซึ่งความหลุดพ้นจากทุกข์ ตลอดจนช่วยรื้อสัตว์ขนสัตว์ให้หลุดพ้นจากทางอบาย ไม่ใช่มานั่งเป็นหมอเวทมนต์คาถาหลอกลวงชาวบ้าน ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่าถึงแม้จะบวชเป็นพระภิกษุแล้วก็ตาม ถ้าทำตัวเป็นศิษย์ของมารหรือเป็นมารเสียเอง นรกเท่านั้นเป็นที่อยู่ ส่วนจะอยู่ขุมไหน ? ลึกเท่าใด ? นานเท่าไร ? ขึ้นอยู่กับความเป็นมารของท่านเอง ฉะนั้นผู้ใดที่กำลังบำเพ็ญตัวเป็นมารอยู่ในขณะนี้ ถ้ารู้สึกสำนึกตัวก็จงเลิกเสีย

หันหน้าเข้าเรียนธรรมะ อันเป็นวิชาของพระพุทธศาสนาโดยตรง จึงจะรอดตัวและไม่สายเกินไปที่จะเยียวยา

ข้าพเจ้าเรียนวิชาดับพิษไฟและทำให้ชำนาญแล้ว สามารถส่งพลังจิตตามแบบของมาร ออกไปได้ไกลจากตัวมากขึ้นเป็นลำดับ ความรู้ความชำนาญในวิชามารก็เพิ่มขึ้นหลายเท่าทวีคูณ ทำให้ถลำตัวเข้าไปมากยิ่งขึ้น เริ่มแรกข้าพเจ้าเรียนและฝึกสมาธิ เพื่อต้องการดำเนินรอยตามยุคบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถูกเหลี่ยมมารกระชากลากจูงไปเป็นบริวารโดยไม่รู้ตัว และหลงระลึกเสมอว่าวิชาที่กำลังฝึกฝนร่ำเรียนอยู่นี้ เป็นวิชาของพระไว้ใช้บำบัดทุกข์ของมนุษย์ ข้าพเจ้าถลำตัวไปอีก **คราวนี้เรียนวิชาสะกดจิต ซึ่งเป็นวิชาโจร** แต่ก็ยังปลอบใจตัวเองว่าไม่เป็นไร เราจะเอามันไปใช้ในทางที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ เป็นต้นว่าจะใช้วิชาสะกดจิตในเมื่อต้องการจะบรรยายธรรมหรือจูงจิตใจคนส่วนมากให้คล้อยตาม โธ่เอ๋ย ! ข้าพเจ้าช่างโง่เอาเสียจริง ๆ ในเมื่อยอมให้มารมันจูงจมูกได้แล้ว จะไปเอาธรรมที่ละเอียดลึกซึ้งจากไหนกันเล่ามาบรรยาย ขืนบรรยายออกไปก็คงจะมีแต่เดียรัจฉานวิชาเท่านั้นเอง

ท่านผู้ใดที่กำลังจะคิดฝึกหัดสะกดจิตก็ตาม กำลังฝึกอยู่ก็ตาม หรือสะกดจิตได้แล้วก็ตาม ข้าพเจ้าขอกราบเท้าวิงวอนให้เลิกเสีย เพราะท่านผิดแล้วยังไม่พอ จะพลอยให้ผู้อื่นหลงผิดตามท่านไปอีกด้วย วิชานี้เป็นของมารโดยแท้ ไม่ว่าการสะกดจิตนั้นจะเป็นไปเพื่อใช้ในการแพทย์ในการค้นคว้าเรื่องวิญญาณ หรือแม้กระทั่งใช้สะกดตัวเอง

ก็ตามที ข้าพเจ้าเองเคยทำได้ สามารถสะกดให้คนหลับภายในสิบนาที แต่เมื่อพิจารณาเห็นโทษทั้งในโลกนี้และโลกหน้าจึงจำต้องเลิกเสีย หันมาปฏิบัติธรรมะอันเป็นเนื้อแท้ของศาสนาดีกว่า ประเสริฐกว่า **ทำไมข้าพเจ้าจึงขอร้องให้เลิกสะกดจิต ?**

ประการที่หนึ่ง ผู้ที่จะทำการสะกดจิต จะต้องตั้งปรารถนาอธิษฐานให้ผู้ถูกสะกดจิต ขาดเสียซึ่งสติสัมปชัญญะ หมดความรู้สึกตัว อยู่ใต้การบังคับบัญชาของผู้ทำการสะกดจิตเพียงผู้เดียว ไม่ว่าผู้สะกดจะบัญชาให้ไปทำดีหรือทำชั่วก็ต้องกระทำตามทั้งนั้น ซึ่งล่อแหลมต่ออันตรายมาก ถ้าผู้ถูกสะกดเป็นโรคเส้นประสาทอาจจะทำให้บ้าได้ หรือเป็นผู้ที่ชะตาถึงฆาตก็จะตายขณะสะกดจิตนั่นเอง หรือถึงแม้จะไม่เป็นไร ผู้ถูกสะกดต่อมาภายหลังมักจะเป็นคนใจลอย ขาดเสียซึ่งสติสัมปชัญญะในหลาย ๆ กรณี ฉะนั้นอย่าเสี่ยงดีกว่า

ประการที่สอง ผู้ที่ทำการสะกดต้องฝึกสะกดตัวเองเสียก่อน คือฝึกให้ประสาทแข็งกร้าว ลูกนัยน์ตาแข็งค้างเบิ่งนิ่งเป็นเวลานาน ๆ บางคนก็ทำให้ร่างกายตนเองแข็งทื่อเป็นท่อนไม้ ขาดสติสัมปชัญญะไปนาน ๆ ในบั้นปลาย ผู้ที่ฝึกสะกดจิตมักจะป๋า ๆ เป๋อ ๆ เป็นคนไม่เต็มบาท เพราะการหมั่นฝึกฝนให้ตนเองเป็นคนขาดสติ เป็นการขัดต่อมรรคแปดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สอนให้ตั้งสติชอบ (สัมมาสติ)

ประการที่สาม ในกรณีที่สะกดคนไข้เพื่อการรักษาในทางการแพทย์ ดู ๆ ก็เป็นประโยชน์ดี แต่อย่าไปเสี่ยงดีกว่า ช่วยเขาให้หาย

แต่เราเองกลายเป็นบ้า ใช้หยูกยาชนิดอื่นแทนก็ได้ทำไมจะต้องไปเสี่ยงอย่างนั้น อีกประการหนึ่ง **การที่บุคคลเจ็บไข้ได้ป่วยนั้น แท้จริงเนื่องจากกรรมชั่วในอดีตที่ตามมาให้ผลทั้งสิ้น ถ้าเป็นชนิดกรรมหนัก ๆ ถึงแม้จะไปเอาผู้วิเศษมารักษาก็ไม่หาย** แต่กรรมเบา ๆ ไม่หนักหนาเกินไป ใช้ยาธรรมดาก็รักษาหายไม่ต้องไปสะกดให้เสียเวลา

ประการที่สี่ ในขณะที่ทำการสะกดนั้น ไม่ว่าเป็นแบบตะวันออกที่ใช้คาถาอาคมหรือแบบตะวันตกที่ใช้การเพ่งจิตอย่างเดียวก็ตาม ขณะที่ทำการสะกดนั้น ฝ่ายมารส่งฤทธิ์ให้ทั้งนั้น เหมือนกับประเทศไทยถ้าจะมีการแบ่งแยกแผ่นดินไทย เกิดจลาจลขึ้นมาเมื่อไร ไม่ว่าจะต้องการเป็นคอมมิวนิสต์หรือไม่ รับรองได้ว่าคอมมิวนิสต์เป็นยิ้มหวานยื่นมือเข้าช่วยทันที ส่งอาวุธยุทธภัณฑ์ให้เราเข่นฆ่ากันเอง เพื่อประโยชน์ในบั้นปลาย

ประการที่ห้า การค้นคว้าทางวิญญาณหรือทางจิต การกระทำเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอเตือนว่าท่านจะไม่ได้พบความจริงเลย ท่านจะไม่สามารถรู้จักจิตด้วยการสะกดจิตตัวเองหรือผู้อื่น แต่ท่านจะได้เห็นเพียงอาการของจิตเท่านั้น สภาพของนักค้นคว้าทางจิต ที่ใช้วิชาทางสะกดจิตเป็นเครื่องมือ ก็เปรียบเหมือนคนตาบอดคลำช้างนั่นแหละ ว่ากันไปต่าง ๆ นานาไม่ได้ความสักคนเดียว เพราะอะไร ? ก็เพราะที่เรียกว่าจิต หรือเรียกว่าวิญญาณหรือเรียกว่าใจนั้น แท้จริงคือ เห็นอย่างหนึ่ง จำอย่างหนึ่ง คิดอย่างหนึ่ง รู้อย่างหนึ่ง **สี่อย่างนี้รวมเข้าด้วยกันเป็นจุดเดียวกันนั่นแหละเรียกว่าใจ อยู่ที่ไหน** ? อยู่ในเบาะน้ำ

เลี้ยงหัวใจ คือความเห็นอยู่ท่ามกลางกาย ความจำอยู่ท่ามกลางเนื้อหัวใจ ความคิดอยู่ท่ามกลางดวงจิต ความรู้อยู่ท่ามกลางดวงวิญญาณ เห็น จำ คิด รู้ สี่ประการนี้ หมดทั้งร่างกาย ส่วนเห็นเป็นต้นของรู้ ส่วนจำเป็นต้นเนื้อของหัวใจ ส่วนคิดเป็นต้นเนื้อของจิต ส่วนรู้เป็นต้นเนื้อของดวงวิญญาณ ไล่กันเป็นชั้น ๆ ไปดังนี้ จะรู้เห็นได้ก็โดยการฝึกสมาธิเท่านั้น สิ่งที่งมงายที่สุดในนักค้นคว้าทางจิตตลอดจนนักสะกดจิตและนักค้นคว้าวิญญาณก็คือ ไม่ยอมเชื่อว่าสามารถมองเห็นจิตได้ ไม่ใช่จะมีเพียงอาการที่แสดงออกถึงความรู้สึกเท่านั้น เพียงพื้นฐานเบื้องต้นแค่นี้ยังไม่เข้าใจแล้วจะไปค้นคว้ามันทำไม ยิ่งค้นมากเท่าไร ยิ่งถูกมารมันหลอกจูงจมูกมากเท่านั้น แต่ถ้ารักจะค้นคว้าจริง ๆ ก็ตั้งหน้าตั้งตาฝึกสมาธิไปดีกว่า

ประการที่หก **พวกสะกดจิตทุกคนลงนรกหมดไม่เหลือหลอ** เพราะตอนตาย จะต้องตายอย่างผู้ขาดสติตามความเคยชินที่ฝึกฝนตนเองไว้ เมื่อพ้นเวรจากนรกกลับมาเกิดใหม่ จะกลายเป็นคนใจลอยบ้าง โรคลมบ้าหมูบ้าง สติพื้นเพือนอีกไม่รู้ว่ากี่ร้อยกี่พันชาติ และถ้าหากยังไม่สิ้นเวร ถึงแม้ในชาตินั้น ๆ ได้ไปพบองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะมาตรัสใหม่ในเบื้องหน้า ก็ไม่สามารถจะรองรับเอาธรรมของพระองค์ไว้ได้ เสียชาติเกิดเปล่า ๆ เพราะความงมงายไปฝึกวิชามาร

หลังจากฝึกวิชาสะกดจิตจนชำนาญ มารร้ายก็ส่งเสริมชักจูงให้ไปพบกับไอ้เสือเก่าผู้หนึ่งถอดเขี้ยวถอดเล็บและชราภาพแล้ว ไม่ทราบว่าท่านติดอกติดใจข้าพเจ้าอย่างไร จึงสอนวิชาสะเดาะโซ่ตรวน

ให้เช่นเคย ข้าพเจ้าสะเดาะมันได้จริง ๆ ด้วย ถ้ามันเป็นเพียงกุญแจธรรมดาหรือกลอนประตูหน้าต่าง จะว่ากุศลผลบุญในอดีตชาติที่สะสมมาดีแล้ว หรือมโนธรรมประจำใจอันดีที่พ่อแม่อบรมมาแต่เล็กแต่น้อยก็ตาม ตลอดเวลาข้าพเจ้าไม่เคยใช้วิชาสะกดจิตทำร้ายผู้ใด ไม่เคยใช้ไปในการกระทำชู้สาว และจนกระทั่งเรียนสะเดาะโซ่ตรวนมาก็ไม่เคยไปตัดช่องย่องเบา หรือโจรกรรมผู้ใด ท่านอาจารย์เคยเล่าให้ฟังถึงศิษย์รุ่นพี่ของข้าพเจ้า หลังจากเรียนวิชาสะกดจิตซึ่งเรียกควบคู่กับการทำเสน่ห์เล่ห์กลแล้ว ไม่ช้าไม่นานก็เที่ยวก่อกรรมทำเข็ญ ลูกเขาเมียใครไม่ไว้หน้าต้องสะกดจิตเอามาบำเรอกามให้จนได้ ไม่เป็นอันทำมาหากิน ครั้นเมื่อหมดเงินหมดทองไม่มีใช้สอย ก็ใช้วิชาสะเดาะกลอน เที่ยวงัดแงะโจรกรรมและไปตายในคุกเป็นที่สุด

วิชาดังกล่าวข้างต้นนั้นหลังจาก ๔–๕ ปีให้หลัง ข้าพเจ้าทั้งเคี่ยวทั้งลับทั้งฝนเพื่อหาความชำนาญ จนกล้ากล่าวได้อย่างเต็มภาคภูมิ ต่อให้ขุนแผนตัวจริงกลับชาติมาเกิด ก็ไม่แน่ว่าจะทำอะไรข้าพเจ้าได้ง่าย ๆ เมื่อเรียนวิชามารมากขึ้นนิสัยของข้าพเจ้าก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปทีละน้อย ๆ จนตัวเองก็ไม่รู้สึกตัว จากเด็กหัวโจกในหมู่บ้านกลายเป็นหัวโจกของอำเภอและจังหวัดไปตามลำดับ ยิ่งวิชาหลัง ๆ ที่ข้าพเจ้าเสาะเรียนมายิ่งทำให้ข้าพเจ้าห่างจากพระศาสนามากขึ้นทุกที ๆ ข้าพเจ้าเริ่มเรียนวิชาธนูมือ วิชานี้ใคร ๆ ก็รู้จักได้ยินกันแต่โบราณ แต่ผู้ที่จะทำได้จริง ๆ จะต้องฝึกสมาธิได้พอสมควร ไม่ใช่แต่ว่าเอาน้ำหมึกมาสักเลขสักยันต์ลงบนฝ่ามือเท่านั้น วิชานี้เรียนขึ้น

มาเพื่อไว้ฆ่ากันชัด ๆ เพราะถ้าต่อยด้วยวิชาธนูมือแล้ว หากโดนใครเข้า เจ้าผู้นั้นถ้าไม่เป็นอันต้องกระดูกหักตายไปคาหมัดก็ต้องทรมาน ต่อมาด้วยคาถาอาคมที่ประจุอยู่แล้ว ถ้าจะให้วิชานี้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น ก็ต้องใช้ว่านและน้ำมันพรายประกอบเป็นพิธี ดูเอาเถิดท่านผู้อ่านข้าพเจ้าถลำตัวเข้าไปจนจะกลายเป็นฆาตกรอยู่แล้ว

ยังไม่เพียงเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ยอมหยุด เสาะเรียนมันต่อไป ทั้งบิดไส้ บังฟัน ยาสั่ง และอื่น ๆ อีกร้อยแปดจิปาถะ ตลอดไปจนกระทั่งฟันดาบกระบี่กระบองและมีดสั้น (เคยชนะฟันดาบสองมือประเภทมหาวิทยาลัย และได้ถ้วยมวยนักเรียนจากต่างประเทศ) **มาทราบภายหลังเมื่อฝึกธรรมะจนได้กายธรรม จึงได้รู้ว่าอดีตชาติเคยเป็นโจรมาก็มาก เป็นทหารมาก็มาก แต่ละชาติก็มีใจฝักใฝ่ต่อเรื่องเหล่านี้ แต่ก็โชคดีอยู่อย่างหนึ่งคือแต่ละชาติที่ผ่านมา ยามท้ายชีวิตก็หันหน้าเข้าบวชเรียนเอาแต่ธรรมะโดยตรง** ฉะนั้น บุญที่สะสมมาจึงพาให้เกิดสนใจใฝ่ทางธรรม แต่กรรมที่สร้างไว้จึงดลใจให้มารลวงเอาวิชาร้าย ๆ เหล่านี้แม้จะยังไม่ได้ใช้ออกไปทำลายใคร แต่มีเอาไว้เป็นเสนียดแก่ตัวเอง หมดซึ่งสง่าราศี จิตใจใฝ่ดีก็ยากจะทำได้ สิ่งหนึ่งซึ่งปรากฏเป็นลางร้ายบอกความเป็นมารในตัวของข้าพเจ้าคือ **ราศีดำ**

ราศีดำเริ่มจับบนใบหน้าข้าพเจ้ามากขึ้นทุกทีแต่ไม่รู้สึกตัว จนกระทั่งคุณพ่อคุณแม่และญาติสนิท ออกปากทักว่าหน้าหมองไป จิตใจก็ออกจะเหี้ยมเกรียมดุดัน พอดีเข้ามหาวิทยาลัยได้ และบาปชักนำอีกเหมือนกัน คือให้ไปทำงานด้านการเลี้ยงสัตว์และคุมการฆ่าสัตว์ตั้งแต่

ฆ่าวัว ฆ่าควาย ฆ่าหมู และเป็ดไก่ส่งให้ อ. ส. ร. จนนับไม่ถ้วน และจากเวรที่ทำการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อยู่ถึงสองปี มีวันหนึ่งข้าพเจ้าล้มป่วยลง ซึ่งก็ไม่หนักหนาอะไรนัก แต่นอนไม่หลับ พอหลับตาทีไรก็เห็นเลือดเป็ดไก่เลือดหมู เลือดวัวควายไหลเป็นทางจากคอของมันบางตัวยิ่งซ้ำร้ายขึ้นมานอนดิ้นอยู่บนตักข้าพเจ้า อาการป่วยที่มีบ้างเล็กน้อยกลับทรุดหนักลง ไม่สามารถจะเยียวยาได้ด้วยวิชาการของแพทย์สมัยปัจจุบัน นายแพทย์ให้กินยานอนหลับก็ไม่หลับ หรือถ้าหลับก็ต้องเพิ่มโด๊ปยาให้มากขึ้น แต่พอหลับแล้วก็ฝันร้าย ในที่สุดข้าพเจ้าต้องไปให้พระสงฆ์ท่านหนึ่งรักษา วิธีรักษาก็ง่ายมาก ไม่ต้องใช้หยูกยาอะไร ท่านให้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไป ให้สัตว์เหล่านั้นที่ข้าพเจ้าฆ่าเอง และเป็นผู้ส่งให้เขาฆ่า โดยถือศีลสิบอยู่เจ็ดวัน และนั่งฝึกสมาธิทั้งวันทั้งคืน จนกระทั่งหายเป็นปกติดี หลักจากนั้นจึงวางมือทางด้านการเลี้ยงสัตว์ และฆ่าสัตว์โดยเด็ดขาด

เมื่อหายดีแล้ว ข้าพเจ้าก็ฝึกฝนต่อไป ถึงการเลี้ยงผีไล่ผี จากอาจารย์หลายท่านตลอดจนการเข้าทรงด้วย คราวนี้โชคดีเป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พบความจริงว่า การเข้าทรง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เป็นเรื่องของการโกหก ทำไมจึงโกหก ?

ประการแรก ในการเข้าทรง วิญญาณที่จะมาเข้าจริง ๆ เพียงประมาณไม่เกิน ๔๐ เปอร์เซ็นต์ ส่วนอีก ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นการเข้าหลอก ๆ คือคนทรงแกล้งทำว่าวิญญาณมาเข้า แล้วแสดงเอง หรือถ้าไม่แกล้งก็เกิดจากความเคยชินจึงแสดงอาการประดุจผีเข้า

ประการที่สอง วิญญาณที่มาเข้าจริง ๆ นี่แหละต้องอ้างตนว่าเป็นเทพองค์นั้น พรหมองค์นี้ทุกราย อ้างว่าตัวเป็นโพธิสัตว์มาเข้าบ้างก็มี เป็นหลวงพ่อทวดเข้าบ้างก็มี โกหกทั้งนั้น วิญญาณของพวกเทพหรือผู้มีธรรม ท่านไม่ต้องลงมาหรอก กลิ่นสาบมนุษย์มันแรง ท่านไม่ยอมมาเข้าทรง ท่านเหม็นสาบมนุษย์ ไอ้พวกที่มาเข้าเป็นพวกผีไม่มีญาติหรือตายโหงเสียโดยมาก หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นพวกวิญญาณของพวกที่เมื่อยังมีชีวิตอยู่ เป็นคนเลวแสนเลว

บางท่านอาจจะสงสัยว่า ทำไมนะพวกเข้าทรงจึงสามารถทายอะไรต่ออะไรได้ถูกต้องแม่นยำราวกับตาเห็น

ได้บอกแล้วว่าวิญญาณที่มาเข้าทรงเป็นพวกปีศาจต่ำ ๆ มันเหล่านั้นจะต้องร่อนเร่พเนจร ใช้กรรมของมันไปจนกว่าจะสิ้นเวรซึ่งต้องใช้เวลาเป็นร้อย ๆ พัน ๆ ปี บางตัวอาจเป็นหมื่นปีก็มี เมื่อมันอายุยืนอย่างนี้ เหตุการณ์ในอดีตมันจึงสามารถบอกได้หมด และมีพวกพ้องกอกข่าวส่งต่อ ๆ กันไปตามแต่อำนาจฤทธิ์ตบะฝ่ายมารที่มันทำมา มันจึงสามารถพูดทายได้แม่น ทำให้เราหลงเชื่อกลัวเกรงนับถือ เป็นการตัดไม้ข่มนาม ในเวลาเดียวกันมันก็จะเริ่มขู่ท่านนั้นท่านนี้ตามวิสัยผีวิสัยเปรต จนกระทั่งเราตกใจกลัว คราวนี้มันจะเริ่มทายอนาคต แต่คนทรงไม่อาจบอกอนาคตที่แท้จริงได้ นอกจากเดาเอาผิดบ้างถูกบ้างไปตามเรื่อง เพราะวิญญาณหรือปีศาจเหล่านั้นที่มาเข้าทรงจะรู้ได้แต่เพียงอดีตกับปัจจุบันเท่านั้น มันไม่รู้อนาคต ถ้ามันรู้อนาคตมันคงไม่ต้องมาเป็นเปรต ดังนั้นเมื่อไรมันทายอนาคต เมื่อนั้นมันกำลังโกหก

ทุกครั้งที่ท่านไปหาหมอผีคนทรง เขาจะต้องทายอนาคตทุกครั้ง นี่แหละทำไมข้าพเจ้าจึงว่าการเข้าทรงเป็นการโกหก ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

เรื่องทรงเจ้าเข้าผีขณะนี้ยิ่งน่าเศร้าใจ คนส่วนมากนิยมไปกราบไหว้บูชาคนทรง หรือบูชาภูติผีปีศาจ และท่านทั้งหลายก็คงทราบดีอยู่แล้วว่า เรื่องของผีก็คือจะหลอกคน ฉะนั้นคบคนทรงก็เหมือนคบคนโกหกหลอกลวงโลกนั่นเอง

ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งสำหรับท่านที่นิยมทรงเจ้าเข้าผีว่า มันเป็นเรื่องของการโกหกหลอกลวงทั้งสิ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่คบค้าสมาคมกับคนทรงหรือหมอผี ไม่ช้าจะวิบัติ อย่าว่าแต่ผู้มีสมาธิจิตธรรมดาเลย แม้แต่พระและผู้ที่มีสมาธิสูง ๆ ถ้าไปยุ่งกับเรื่องผี ๆ สาง ๆ ไม่ช้าจะวิบัติ จะยกตัวอย่างให้ท่านฟังอีกเรื่องหนึ่งคือเรื่องของผู้เขียนทิพย์อำนาจ

ท่านผู้นี้มีความรู้ความสามารถมากในด้านการฝึกสมาธิ จนได้รับฉายาว่าพระฤาษีแห่งสำนักเขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น มีความรู้ความเชี่ยวชาญทั้งทางด้านปริยัติและด้านปฏิบัติอย่างยิ่งจนเป็นที่ยกย่องในหมู่ของนักฝึกสมาธิด้วยกัน มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย ยิ่งกว่านั้นยังเป็นศิษย์ผู้พี่ของท่านพ่อลี วัดอโศการามผู้ล่วงลับไปแล้ว (การฝึกขั้นแรกของข้าพเจ้า ก็อาศัยตำหรับตำราของท่านพ่อลีเป็นบรรทัด-ฐานและทิพย์อำนาจเป็นหนังสือประกอบ ความสามารถและกิตติศัพท์ของพระฤาษีผู้นี้ระบือไปไกล จนมีข่าวลือว่า ท่านคือพระศรีอาริย์มาเกิด ต่อจากนั้นไม่นานนักก็ได้ข่าวมาอีกว่า ท่านชอบทรงเจ้า

เข้าผี อะไรทำนองนั้น ข้าพเจ้านึกสงสารอยู่ในใจว่าเอาอีกแล้ว มารมันหลอกได้อีกคนหนึ่งแล้วและยังเป็นพระผู้ใหญ่ ได้บำเพ็ญเพียรมาแรมปีอีกด้วย อีกไม่ช้าคงถึงกาลวิบัติ (ข้าพเจ้าคิดคนเดียว ไม่เคยปรารภกับใคร)

จริงดังคาด ไม่กี่เดือนต่อมาได้ข่าวว่าท่านสึกเสียแล้ว อยู่ไม่ได้เพราะลำพังกิเลสตัณหาที่เผาผลาญเราทุกวันนี้ ก็ยากจะอดกลั้นทนทานได้ ยิ่งหลงกลของตัวมารเหล่านี้ซ้ำเข้าไปอีก ก็เหมือนกับเอาน้ำมันราดบนกองไฟ ฉะนั้น พึงทราบเถิดว่า มารไม่เคยปรารถนาดีต่อใคร

ใบหน้าของข้าพเจ้ายิ่งหมองคล้ำ **ราศีดำ** ยิ่งจับมากขึ้น ๆ จิตใจยิ่งเย็นชากระด้างขึ้นทีละน้อย ๆ ไม่รู้สึกตัว ยังไม่หมดเท่านั้น ข้าพเจ้าเริ่มแปลกใจยิ่งขึ้น เพราะไม่ว่าจะไปทางไหน ดูมันช่างเป็นที่สนิทเสน่หาของเหล่าอันธพาลทั้งหลาย ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยไปคบค้าอะไรกับพวกมันเลย เพิ่งจะมาทราบต่อภายหลังว่า คนเราทุกคนมีอายตนะดึงดูดกัน อยู่ภายในคล้ายกับเครื่องรับส่งวิทยุหรือโทรทัศน์ ความถี่ของเครื่องมีเท่าไร เครื่องรับก็จะต้องมีเท่านั้น ในเมื่อข้าพเจ้ามีอายตนะดึงดูดเป็นของมาร มีคลื่นมารแล่นอยู่ทั่วตัวทุกอากัปกิริยาส่อท่า "**ข้านี่แหละตัวมาร**" ก็เป็นธรรมดาอยู่เอง ที่พวกมารหรือพวกอันธพาลซึ่งมีราศีดำด้วยกันจะชอบชิดข้าพเจ้า ความเพียรที่ปรารภแรกกล้าขึ้นมากเท่าใด ไฟนรกก็โหมสุมใส่ประดังมาบนร่างกายและจิตใจของข้าพเจ้ามากขึ้นเท่านั้น ยามกินยามนอนยากยิ่งจะหาความสุขมันให้เร่าร้อนทุรนทุรายเป็นทวีคูณซึ่งเรียกกันว่าร้อนวิชา ข้าพเจ้ายัง

ศึกษาวิชามารต่อไปเรื่อย ๆ จากสำนักหนึ่งไปยังอีกสำนักหนึ่ง จนกระทั่งวิชาสุดท้ายที่เรียนคือวิชาใส่ปรอท

ปรอท ซึ่งเป็นโลหะแต่เหลว ๆ กลิ้งไปไหลมาเหมือนน้ำกลอกกลิ้งอยู่บนใบบัว เมื่อใช้สมาธิบวกเข้ากับคาถาและการส่งพลังจิตตามแบบของมาร ปรอทจะแตกตัวในรูปของปรมาณูและอณูแทรกหายเข้าไป เมื่อเข้าสู่ร่างกายของผู้ใดแล้ว จะเป็นผลได้สมใจนึกของผู้นั้นตามแต่แรงอธิษฐานแห่งจิต (แต่ก็มีขีดจำกัดและมักไม่ได้ผลในระยะหลัง)

วิชาปรอทเป็นวิชาสุดยอดของฝ่ายมาร ในชีวิตที่ข้าพเจ้าผจญมา มันเป็นมารตัวใหญ่จริง ๆ เป็นมารที่ยิ่งด้วยมาร ท่านอาจารย์เคยเล่าให้ฟังว่า มีศิษย์คนหนึ่งเมื่อเรียนวิชาปรอทไปแล้ว และโดยสันดานเดิมของเขาก็ร้ายนัก เคยติดคุกติดตะราง เมื่อเวลาเสกธนูมือก็จะเอาปรอทลงไปด้วย หากผู้ใดถูกชกต่อยทุบตีตรงไหน ก็จะเจ็บปวดรวดร้าวไปทุกขุมขนเหมือนโดนหัวขวานทุบ เมื่อต้องการจะเข่นฆ่าผู้ใดขอเพียงให้ได้สัมผัสมือหรือเพ่งจิตแรง ๆ ปรอทในตัวจะพุ่งเข้าใส่บุคคลที่ต้องการทำร้าย โดยผู้ถูกทำร้ายจะไม่รู้ตัวเลย แต่ทันทีทันใดบุคคลผู้นั้นจะมีอาการคล้ายกับคนแพ้ปรอท คือชักตาตั้ง น้ำลายฟูมปากโลหิตออกมาตามขุมขนและตายภายในไม่กี่นาที มันเหี้ยมโหดทารุณน้อยอยู่หรือ ?

วิชามารที่กล่าวมาทั้งหมดถึงจะเหี้ยมโหดและศักดิ์สิทธิ์เพียงใดก็ตาม แต่หนีกฎแห่งกรรมไม่พ้น ดังนั้นการทำเสน่ห์ล่อลวงให้ผิด

ประเวณีจะทำสำเร็จได้เฉพาะบุคคลที่มีกรรมกาเมมาก ๆ การบิดไส้บังพื้นจะทำได้เฉพาะผู้ที่เคยจองเวรเคยเข่นฆ่ากันมาในอดีต ไม่สามารถทำเสน่ห์ล่อลวงหรือทำร้ายผู้ที่สร้างสมบุญมาดี หรือผู้มีศีลธรรมได้เลย

เป็นเวลาถึง ๑๑ ปีเต็มที่ข้าพเจ้าหลวมตัวไปมั่วสุมอยู่กับกลุ่มมารในระยะ ๑๑ ปีที่หมั่นเคี่ยวทุกคืนวัน แม้กระทั่งเมื่อไปศึกษาต่อยังต่างประเทศก็ไม่ยอมละทิ้ง กลับไปคบกับพวกพ่อมดหมอผีในต่างประเทศอีก ผลที่ได้ก็คือภาวะระดับจิตถึงแม้จะเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งก็จริงแต่มันแฝงไว้ด้วยความเหี้ยมหาญ และบ้าบิ่นผิดมนุษย์ ครั้งหนึ่งที่พึงฝึกฝนวิชามาร ก็เหมือนกับครั้งหนึ่งซึ่งท่านได้เชือดเนื้อเถือหนังตนเองให้โลหิตหลั่งไหลโซมออกท่วมทั้นกายา **บุญเก่าแต่เดิมมาทำให้ผู้เลี้ยงผู้รักษาที่ลงคุ้มครองแต่วันที่ถือกำเนิดเป็นมนุษย์ ได้ติดตามรักษาชีวิตข้าพเจ้าไว้และได้นำข้าพเจ้าไปเห็นแสงสว่างอีกครั้งก่อนที่จะสายเกินไป และวันนั้นคือวันที่ข้าพเจ้าสิ้นเวรเลิกล้มการฝึกวิชามาร** แต่ไม่ได้หมายความว่าสิ้นมารที่จะต้องต่อสู้ตามล้างผลาญกันต่อไป

มีใครบางคนกล่าวว่า คนเราถ้าไม่วิ่งเอาหัวชนฝาเข้าสักโครมสองโครมแล้วละก็จะยังไม่ได้คิด แต่เมื่อใดวิ่งไปเอาหัวชนฝาชนิดจัง ๆ เข้าก็จะเกิดความสว่างไสวทันที มันก็เข้าทำนองที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทรงทรมานพญานาคกับพวกชฎิลให้เห็นฤทธิ์เสียก่อนนั่นแหละชฎิลจึงจะได้คิดว่า อ้อ ! ที่เราทำไปแล้วนั้นผิดทั้งเพ ข้าพเจ้าก็เป็นผู้หนึ่งในจำนวนผู้วิ่งเอาหัวไปชนฝาเสียก่อนจึงได้คิด

มันเป็นวันประวัติศาสตร์ของวงการฝึกสมาธิก็ว่าได้ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นเวลาเช้า ข้าพเจ้านั่งดับพิษน้ำมัน (เอาน้ำมันมะพร้าวต้มให้เดือด ใช้สมาธิจิตเพ่งและใช้ภาวนาคาถากำกับ ถึงแม้น้ำมันจะกำลังเดือดอยู่ แต่จะไม่รู้สึกร้อนถ้าเอามือจุ่มลงไป อย่างมากก็จะรู้สึกอุ่น ๆ แต่ไม่ถึงกับพอง) มีผู้ดูซึ่งเป็นเพื่อนสนิทหลายคนและเคยเห็นข้าพเจ้าดับพิษน้ำมันมาก่อนแล้วทั้งนั้น แต่ครั้งนี้ข้าพเจ้าดับพิษไม่ลง เอามือจุ่มลงไปในน้ำมันครั้งใดเป็นพองทุกที มันเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้าดับพิษน้ำมันไม่ลง เพราะอะไรหรือ ? ข้าพเจ้ากลับไปนอนคิด ไม่เพียงแต่เท่านั้น แม้แต่วิชาเหนียวคงสะกดจิต ใส่ปรอท สะเดาะโซ่ตรวน ซึ่งข้าพเจ้าเคยทำได้ผลมาก่อนก็พลันเสื่อมไปหมดไม่สามารถจะทำได้อีก ทั้ง ๆ ที่สมาธิของข้าพเจ้ายังดีเหมือนเดิม

สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าสังเกตคือ ทุกครั้งที่ทำการแสดงการใช้อำนาจจิตไม่ได้ผล จะต้องมีบุคคลสองคนนี้ร่วมชมด้วยทุกครั้ง คือคุณอุดม พูลเกต อาจารย์ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ *คุณไชยบูลย์ สุทธิผล* ทั้งสองท่านที่กล่าวมานี้ ในระยะต่อมาจึงได้ทราบว่า ต่างเป็นนักฝึกสมาธิของสำนักวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และฝึกจนได้บรรลุธรรมกายมาแล้วทั้งคู่ ไม่เพียงแต่ข้าพเจ้าเท่านั้นที่ไม่สามารถ

คุณไชยบูลย์ สุทธิผล ปัจจุบันบวชเป็นพระภิกษุแล้ว จำพรรษาอยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ฉายา ธมฺมชโย ภิกฺขุ และอธิษฐานขอบวชตลอดชีวิต

ใช้อำนาจจิตตามแบบฉบับของมารได้ แม้แต่อาจารย์ของข้าพเจ้าผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือก็เช่นเดียวกัน ต่อหน้าบุคคลทั้งสองนี้แล้วทำอะไรไม่ศักดิ์สิทธิ์เลย

คำอธิบายสั้น ๆ จากคุณไชยบูลย์คือ **คนเราถ้าจะเปรียบแล้วก็เหมือนตู้วิทยุ สมาธิเปรียบเหมือนเครื่องรับวิทยุภายในตู้ ถ้าเครื่องดีก็จะสามารถรับคลื่นเสียงได้ชัดเจน ทั้งคลื่นสั้นคลื่นยาว ทั้งในระยะไกลและใกล้ ส่วนจะเลือกรับคลื่นที่ส่งมาจากมารหรือจากพระนั้น แล้วแต่ผู้ฟังหรือจิตของเราเองว่าจะฝักใฝ่ไปในทางใด**

เพราะข้าพเจ้าหลงไปรับฟังหรือเลือกรับเฉพาะคลื่นของฝ่ายมารมาตลอดเวลา จึงทำวิชามารได้ศักดิ์สิทธิ์ แต่เมื่อบุคคลทั้งสองนี้ ซึ่งก็เปรียบเหมือนสถานีย่อยของฝ่ายพระมาอยู่ใกล้ คลื่นจิตฝ่ายมารไม่สามารถส่งถึงหรือถูกรบกวนอย่างหนัก ข้าพเจ้าจึงใช้อำนาจจิตฝ่ายมารไม่ได้ผล เมื่อรู้ตัวเช่นนี้ เรื่องอะไรข้าพเจ้าจะเป็นตัวสื่อสารให้มารมันต่อไป จึงเริ่มฝึกเรียนวิชา**ธรรมกาย**ทันทีจากคุณไชยบูลย์

ในระยะ ๓ เดือนแรก ได้รับความทรมานทางด้านจิตใจอย่างหนัก ชนิดที่ไม่มีอะไรอีกแล้วจะทรมานไปกว่านี้ ขณะทำการนั่งฝึกสมาธิ ถ้าจิตเคลื่อนไปจากที่ตั้งแม้เท่าปลายเข็ม อาจารย์มารที่ล่วงลับไปแล้วจะตามมารังควานทันที เหมือนกับเวลาปรับคลื่นวิทยุ ถ้าเคลื่อนไปนิดเดียวจะมีคลื่นอื่นเข้ามารบกวนทันที วิธีรังควานก็คือนิมิตให้เห็นเป็นภาพน่าเกลียดน่ากลัวหลอกหลอนต่าง ๆ นานา ฝ่าย

อาจารย์สอนดับพิษไฟก็ให้ร้าย ทำให้เกิดความรู้สึกว่า ทั้งเนื้อทั้งตัวปวดแสบปวดร้อน เหมือนถูกจับโยนเข้าไปกลางกองไฟ พอลืมตาขึ้นก็หายไป แต่พอหลับตาก็เป็นอีก บางทีก็เห็นและรู้สึกเหมือนถูกฆ้อนทุบจนปวดร้าวถึงกระดูก แน่นอน ต้องเกิดจากอาจารย์มารเจ้าของวิชาธนูมือ แผ่เมตตาเท่าใดมันก็ไม่ยอมไป จนอาจารย์ฝ่ายพระต้องลงมือควบคุมอย่างใกล้ชิดจึงหายไป

ต่อมาข้าพเจ้าได้ติดตามคุณไชยบูลย์ไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อจะปฏิบัติธรรมที่แท้จริง ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่ไปวัดปากน้ำ ครั้งแรกไปวัดเมื่ออยู่ชั้นมัธยมหก แต่มารดลใจให้แลเห็นพระเป็นมาร พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ สอนให้ฝึกวิปัสสนาแบบของท่าน ซึ่งเป็นวิชาฝ่ายพระโดยตรง ข้าพเจ้ากลับปฏิเสธเพราะมีความเห็นว่า "เรียนแล้วทำให้หนังเหนียวไม่ได้ วิชาคงกระพันดีกว่า" หาได้นึกไม่ว่าหนังเหนียวไม่สามารถทำให้พ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ เมื่อย้อนกลับมาเป็นคำรบสอง ก็ต้องเสียใจมาจนเท่าทุกวันนี้

เจ้าคุณพ่อละโลกไปแล้ว แต่ได้ฝากวิชาธรรมกายไว้ให้พวกเราได้ศึกษากันต่อไป อย่างมากที่จะทำได้ก็คือเข้าไปกราบที่ประดิษฐานศพของท่าน ขอขมาที่ได้ล่วงเกินไม่เคารพท่าน และตั้งใจจะปฏิบัติธรรมไปกว่าชีวิตจะยืนนาน

อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าและผู้ใฝ่ธรรมอื่น ๆ หลงทาง ?

ประการที่หนึ่ง ที่ทำให้ผู้ใฝ่ธรรมหลงทางคือ การสั่งสอนกันมาผิด ๆ ของผู้ที่ตั้งตัวเป็นอาจารย์และไม่มีใครยอมแก้ไข ยก

ตัวอย่างที่พอจะเห็นได้ชัด เช่น

พระพุทธเจ้าสอนให้มีเมตตาปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุข พระองค์ทรงย้ำต่อไปอีกว่า ศัตรูสำคัญของเมตตาคือราคะ แต่เดี๋ยวนี้ก็ยังมีผู้ที่ตั้งตนเป็นอาจารย์ทำเสน่ห์เล่ห์กล ทำให้ผู้อื่นเกิดราคะความรักใคร่ฐานชู้สาว ที่หลงเรียกกันว่า "เมตตามหานิยม" ผู้ที่หลงงมงายก็เลยพากันขึ้นต้นงิ้วไปตาม ๆ กัน

ประการที่สอง คือพระภิกษุอุตริมนุสสธรรม พวกนี้เป็นพระสักแต่ว่าเอาผ้าเหลืองมาห่ม ศีลสิกขามีอยู่สองร้อยยี่สิบเจ็ดข้อนี้ ก็คือไม่ได้แม้แต่ศีลห้า เพื่อลาภสักการะหรือชื่อเสียงจอมปลอมว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์แสดงอภินิหารว่าตัวของอาตมาแน่ ทำการปลุกเสกเลขยันต์ใบ้หวยต่าง ๆ นานา ทำให้คนหลงผิด ประชาชนที่ด้อยปัญญาก็หลงสักการะว่า ตะกรุดหรือธรรมะ ผ้ายันต์คือที่พึ่ง ตัวผู้สร้างคือผู้วิเศษ ส่วนผู้มีปัญญาเมื่อพบเข้าก็หมดศรัทธาที่จะเข้าวัด ทั้ง ๆ ที่อยากจะเข้า

ประการที่สาม ที่ทำให้ใฝ่ธรรมะหลงผิด และนับว่าเป็นสาเหตุร้ายแรงที่สุด คือตั้งตัวเป็นอาจารย์มีประสพการณ์การฝึกสมาธิและวิปัสสนามาน้อยเกินไป ยังไม่เข้าใจซึ้งถึงวิธีที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ จึงเกิดการใส่ร้ายป้ายสีระหว่างนักปฏิบัติด้วยกัน เป็นที่น่าอับอายอย่างยิ่ง เป็นรอยมลทินอย่างใหญ่หลวงของพระพุทธศาสนา ชอบพูดถากถางกันว่า สำนักนั้นเป็นสมถะ สำนักนี้เป็นวิปัสสนา แทนที่จะมาวัดเพื่อขูดกิเลสออกทิ้ง กลับพอกพูนกิเลสให้มากขึ้น

การฝึกทั้งสี่สิบวิธีที่กล่าวไว้ในวิสุทธิมรรค ถูกต้องทั้งนั้น แต่ต้องเลือกฝึกให้ถูกต้องกับอัธยาศัยของตน เช่นพวกที่รักสวย รักงาม

ติดรูป ติดเสียง ท่านให้ฝึกเพ่ง อสุภะจิตใจจะได้สลด ละรูปละเสียงได้แล้วเลือกวิธีอนุสติอื่น ๆ ฝึกต่อไปจนกว่าจะเห็นมรรคผล ส่วนพวกที่มีโทสจริตควรจะฝึกเพ่งกสิณ เพราะต้องเพ่งกำหนดอย่างสำรวมจริงจังทำให้ละโทสะได้ แล้วบุคคลทั้งสองจำพวกดังกล่าว ถ้ายังฝึกฝนมายังไม่ดีพอ จิตใจยังคับแคบเข้าไม่ถึงแก่นแท้ มักจะเป็นปากเสียงกันมีความเห็นว่า วิธีของตนดีที่สุด ฝ่ายตรงกันข้ามเป็นฝ่ายผิด

ข้าพเจ้าผ่านการอบรมจากหลายครูมากอาจารย์ ทั้งอุบาสกอุบาสิกา ทั้งพระทั้งมาร จนสามารถจะกล่าวได้ว่า วิธีการฝึกทั้งสี่สิบวิธีนั้น พอจะเข้าใจได้หลายส่วน และสรุปได้ว่า การฝึกทั้งหมดที่กล่าวไว้ในวิสุทธิมรรค สามารถแบ่งออกได้เป็นหมวดใหญ่ สามหมวดด้วยกันตามผลของการปฏิบัติ

หมวดที่หนึ่ง เมื่อฝึกแล้ว**ถ้ายังไปไม่ถึงที่สุด**จะเกิดความรู้แต่ไม่มีความเห็น (รู้ไม่ทันเห็น) ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเราเปิดสวิทไฟเราก็รู้ว่าไฟฟ้าจะวิ่งไปตามสายเข้าสู่หลอดไฟแล้วเกิดแสงสว่าง แต่เราไม่เคยเห็นว่าตัวไฟฟ้ามีรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไรได้ การฝึกในหมวดที่หนึ่งนี้ได้แก่การเพ่งอสุภะและกำหนดลมหายใจเข้าออกเป็นต้น เมื่อฝึกแล้วจะเกิดความรู้ในสภาวธรรมได้เร็วมาก รู้ว่าทำบุญย่อมได้บุญจริง ทำชั่วย่อมได้บาปจริง รู้ว่านรกมีจริงและสวรรค์ก็มีจริง แต่พอถามว่าเคยเห็นหรือว่านรกและสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ตอบไม่ได้ เพราะไม่เคยเห็นแต่รู้ว่ามี หรือถ้าเห็นก็มักเห็นไม่ค่อยตรงตามร่องรอยของพระศาสนาเต็มที่นัก

หมวดที่สอง เมื่อเห็นแล้วจะเกิดความเห็นแต่ไม่มีความรู้ (เห็นไม่ทันรู้) ยกตัวอย่างเช่น เด็ก ๆ ไปยืนอยู่ริมทะเลยามเช้าแลเห็นว่าพระอาทิตย์ขึ้นทางตะวันออก ครั้นเย็นลงก็เห็นพระอาทิตย์ลับไปทางทิศตะวันตก เห็นวนเวียนอย่างนี้ทุกวัน แต่เด็กไม่มีโอกาสรู้ได้ว่าโลกนั้นกลม

การฝึกในหมวดนี้ ได้แก่การฝึกเพ่งกสิณต่าง ๆ เช่นเพ่งวงกลมดิน วงกลมน้ำเป็นต้น แต่เอาจิตไปตั้งไว้นอกกาย เช่นตั้งไว้ที่วงกลมเหล่านั้น เมื่อฝึกจนเห็นนิมิตดวงกสิณแล้วก็สามารถจะเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าหรือนรกสวรรค์ได้ ขณะที่อยู่ในสมาธิเขาอาจจะเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าว่า นาย ก. ถ้าออกจากบ้านไปในวันนี้จะต้องถูกรถยนต์ชนตาย แต่ก็ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น หรือเห็นว่านาย ข. ถ้าออกจากบ้านในวันนี้จะต้องไปได้ลาภ แต่ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดเช่นกัน ทั้งนี้เพราะการเห็นไม่ค่อยถูกต้องเท่าที่ควร จึงทำให้เกิดความงมงายคือเชื่อดวง แทนที่จะเชื่อกรรม

ผู้ที่ฝึกในหมวดที่หนึ่งมักจะไม่ยอมเชื่อว่า ผู้ที่ฝึกในหมวดที่สองสามารถเห็นอะไรแปลก ๆ ได้ และผู้ที่ฝึกในหมวดที่สองก็มักจะไม่เชื่อว่าผู้ที่ฝึกในหมวดแรกจะรู้อะไรเกินกว่าที่ตัวเขารู้ได้ บุคคลที่ฝึกในสองหมวดแรกนี้จึงมักจะเป็นปากเสียงกันบ่อย ๆ ต้องให้พวกที่ฝึกในหมวดที่สามเป็นผู้ตัดสิน แก้ข้อข้องใจ

หมวดที่สาม การฝึกในหมวดที่สามนี้ ทำให้เกิดทั้งความรู้และความเห็น แม้จะฝึกค่อนข้างยากกว่าสองชนิดแรกเล็กน้อย แต่

มีประโยชน์มหาศาล ผู้ที่ฝึกจะเห็นภาพการกระทำของนาย ก. ตั้งแต่อดีตชาติจนปัจจุบัน ตลอดจนอนาคต และจะรู้ด้วยว่าเนื่องจากผลกรรมปาณาติบาตจึงทำให้เขาถูกรถชนตาย และทั้งรู้ทั้งเห็นว่าที่นาย ข. ออกจากบ้านจะได้ลาภ เพราะผลทานในอดีตและปัจจุบันได้ตามมาทันแล้ว

สำหรับผู้ที่ฝึกในหมวดที่หนึ่ง เมื่อเกิดความรู้แล้ว ถ้าต้องการให้เกิดความเห็นเหมือนอย่างในหมวดที่สามด้วย ก็จะทำได้ง่ายมาก **โดยการเปลี่ยนที่ตั้งจิต** เป็นต้นว่าเคยตั้งจิตไว้ที่หน้าท้องหรือดั้งจมูก ครั้นกำหนดลมหายใจเข้าออกจนจิตสงบดี มีความสว่างบ้างหรือเห็นดวงสว่างขนาดต่าง ๆ กันเกิดขึ้นลอยคว้างอยู่ข้างหน้าแล้วก็ให้น้อมเอาดวงสว่างนั้นเข้าไปไว้ภายในท้อง ตรงกลางกาย (นึกขึงเส้นด้ายสองเส้นให้ตึงตรงเหนือสะดือสองนิ้ว หน้าทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย ตรงจุดกึ่งกลางที่เส้นด้ายตัดกันเรียกว่า กลางกาย) ดวงสว่างที่เห็น (เรียกว่าปฐมมรรค จะขยายใหญ่เต็มที่ และสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์รวมกัน แล้วมองเข้าไปตรงศูนย์กลางของปฐมมรรคไม่ยอมถอน ก็จะเกิดทั้งความรู้และความเห็นพร้อมกันไป

สำหรับผู้ที่เคยเพ่งกสิณและเพ่งเทียนก็เช่นกัน ให้น้อมเอาดวงกสิณไปไว้ตรงกลางกายตามวิธีดังกล่าวก็จะสามารถเห็นนิมิตได้ชัดขึ้นกว่าเดิม แล้วกำหนดจิตให้รู้สึกทั่วตัว เหมือนพวกที่ฝึกในหมวดแรกก็จะเกิดทั้งความรู้และความเห็นเช่นกัน จะได้ไม่ต้องเป็นปากเป็นเสียงกันต่อไป

สำหรับผู้ที่ฝึกใหม่ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ฝึกในหมวดที่สาม โดยตรง ไม่จำเป็นต้องไปฝึกในหมวดที่สอง จะสามารถเรียนลัดย่นระยะการฝึกลงได้หลายสิบปี และสามารถจะรู้เห็นได้แต่ไกลกว่าพวกที่ฝึกในสองหมวดแรกจนเทียบกันไม่ได้ แทบกลายเป็นเรื่องเหลือเชื่อ

หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ล่วงลับไปแล้วก็ฝึกอยู่ในหมวดที่สาม จึงถูกผู้ที่ไม่รู้จริงกล่าวร้ายถึงกับมีคณะกรรมการสงฆ์ไปสอบสวนว่าท่านหลอกลวงประชาชน แต่ยังนับว่าเป็นโชคดีของชาวพุทธทุกคน ที่ไม่ต้องสูญเสียวิธีปฏิบัติธรรมอันชาญฉลาดในหมวดที่สามไป **คณะกรรมการสงฆ์ที่ส่งไปสอบสวนในครั้งนั้น ได้มีอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นศิษย์ของพระอาจารย์ มั่น ภูริทัตต์ ร่วมไปด้วย ท่านรูปนี้มีความรู้แตกฉานในการฝึกสมาธิวิปัสสนากรรม-ฐานทั้งสี่สิบวิธี ให้คำยืนยันว่าการปฏิบัติธรรมของวัดปากน้ำภาษีเจริญ ถูกต้องทุกประการ หลวงพ่อจึงพ้นมลทิน ฯ**

เมื่อท่านอ่านบันทึกนี้แล้ว หวังว่าท่านคงจะได้ข้อเตือนใจให้ละทิ้งวิชามาร หันมาปฏิบัติธรรมให้ถูกต้องร่องรอยของพระศาสนา อย่าปล่อยให้ราศีดำขึ้นจนเต็มหน้าจะยากต่อการแก้ไข สิ้นชีวิตแล้วจะต้องลงนรก พ้นเวรจากนรกก็จะมีมิจฉาทิฏฐิติดตัว แม้จะไปพบพระพุทธเจ้าเบื้องหน้าอีกก็จะถูกมารชักจูงให้หลงเป็นพวกเดียรถีย์ ทำลายศาสนาก่อบาปกรรมอีกมากมาย สำหรับท่านที่เดินถูกทางมาแล้วก็ขอให้เดินต่อไปอย่าเห็นแก่เหน็ดเหนื่อยและอย่าประมาท พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระมงคลเทพมุนีเคยเตือนสติเสมอว่า **ขนโคควายทั่วกาย**

เท่าใดเล่า แต่มีเขาเพียงคู่ไว้สู้สิงห์ หวังนิพพานล้านแสนแม้นทำจริง ทั้งชายหญิงรอดไปไม่กี่คน วัวแต่ละตัวมีเขาเพียงคู่เดียวแต่มีขนจำนวนมากมาย ฉะนั้นใครต้องการจะหลุดพ้น ซึ่งเปรียบเหมือนเขาโคก็ต้องเร่งระวังตนอย่าประมาท

สำหรับท่านอาจารย์ทุกท่าน ที่เคยอุปการะเลี้ยงดูและรักข้าพเจ้าประดุจบุตร มีความปรารถนาดีต่อข้าพเจ้าตลอดมา พระคุณของท่านใหญ่หลวงนักและยังตรึงฝังแน่นในดวงใจไม่รู้คลาย ทุกท่านที่สอนวิชามารให้ข้าพเจ้าก็เป็นเพราะรู้เท่าไม่ทันเหลี่ยมมาร ย่อมได้รับการอภัยจากท่านผู้อ่าน และการที่ข้าพเจ้าเขียนตำหนิวิชามาร ก็เพื่อต้องการชี้แจงเหตุผลและข้อเท็จจริง ถึงแม้จะเป็นการกระทบกระเทือนกันบ้างก็ไม่ได้มีเจตนาจะลบหลู่ครูอาจารย์ ข้าพเจ้าไม่อาจถือเอาบุญคุณส่วนตัวมาบิดเบือนความจริงอันเป็นประโยชน์ต่อคนส่วนรวมและพระศาสนา ทั้งนี้ย่อมถือได้ว่าข้าพเจ้าเป็นศิษย์ไม่เคยคิดจะล้างครู แต่เป็นศิษย์ที่ยิ่งด้วยศิษย์ เพราะอาจารย์สามารถใช้สอยและพึ่งพาได้

เผด็จ ผ่องสวัสดิ์

๙ ธันวาคม ๒๕๑๒

ผจญมาร

ภาคผนวก

ได้กล่าวแต่ต้นแล้วว่า มารทั้งหลายถึงจะมีความสามารถเก่งกาจปานใด ในที่สุดก็ถูกพระกำราบจนสิ้น เป็นเหตุให้มารเกรงกลัวไม่อาจรอหน้าพระได้ตลอดมา แต่ที่ใดที่ไม่มีพระที่นั้นมารย่อมติดตามรบกวนรังควาน ก่อกรรมทำเข็ญอยู่ร่ำไปไม่รู้จักหยุด และถ้ามีโอกาสก็ลงมือทำลาย อาจถึงแก่ชีวิตได้ ดังนั้นจึงถึงเวลาแล้วที่จะต้องสร้างพระไว้ปราบมาร ก่อนที่มารจะทันคร่าชีวิตเอาไปเป็นบ่าวเป็นทาสของมัน

การสร้างพระมีอยู่ ๒ วิธีด้วยกันคือ ๑. **สร้างพระภายนอก** ๒. **สร้างพระภายใน** สำหรับพระภายนอกนั้นนิยมสร้างกันมาก เพราะทำได้ง่าย ใช้ความพยายามน้อย ใครมีเงินมีทองก็เรียกจ้างช่างมาปั้นกรวดหินดินทราย หรือหล่อหลอมโลหะเป็นองค์พระได้ แต่พระชนิดนี้มีความศักดิ์สิทธิ์น้อย มีฤทธิ์น้อย ขนย้ายติดตัวไปก็ลำบาก ต้องคอยระมัดระวัง เพราะง่ายต่อการชำรุดผุพัง ส่วนพระที่มีฤทธิ์มาก สามารถกำราบมารได้เด็ดขาดนั้น ต้องเป็นพระที่สร้างไว้ในตัว

ก่อนที่เจ้าชายสิทธัตถะจะเสด็จออกบรรพชานั้น ถูกมารติดตามรบกวนรังควานทุกวัน ทั้งมารข้างนอกและมารข้างใน พระองค์ต้องกระเซอะกระเซิงเพื่อค้นคว้าหาวิธีสร้างพระในตัวถึง ๖ ปีเต็ม ๆ ในที่สุดเมื่อคืนวันเพ็ญกลางเดือน ๖ ก่อนพุทธศักราช ๔๕ ปี เจ้าชายสิทธัตถะก็ทรงตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือรู้จักสร้างพระในตัวได้ ทำให้พระองค์สามารถปราบมารได้เด็ดขาดตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

การสร้างพระในตัวไม่จำเป็นต้องลงทุน ไม่ต้องลงแรงกาย จึงไม่สิ้นเปลืองและไม่เหน็ดเหนื่อยประการใด แต่ต้องลงแรงใจ ดังนั้นการสร้างพระในตัวจึงเป็นเรื่องของผู้มีจิตใจเข้มแข็ง ส่วนผู้ที่ใจโลเลไม่หนักแน่นพอ ถึงแม้จะมีทรัพย์สินเงินทองมากมายท่วมฟ้าก็ไม่สามารถจะสร้างได้ ยังต้องตกเป็นเหยื่อ เป็นบ่าว เป็นทาสของมารอีกนับชาติไม่ถ้วน **ด้วยเหตุที่การสร้างพระในตัวเป็นเรื่องของคนสู้จริงทำจริง องค์พระที่บังเกิดขึ้นจึงมีอานุภาพมาก มีฤทธิ์มาก มีความศักดิ์สิทธิ์มาก ถึงจะมีพระชนิดนี้เพียงองค์เดียวก็สามารถสู้มารได้เต็มโลก**

วิธีสร้างพระในตัว

ก่อนอื่นผู้ต้องการสร้างพระในตัว ต้องชำระกายให้สะอาด ทำใจให้ผ่องใสเหมือนใจพระ อย่าปล่อยให้ฟุ้งซ่านหรือขุ่นมัว สิ่งใดถ้ากระทำ ถ้าได้เห็น ถ้าได้ยิน ถ้าระลึกถึงแล้ว ก่อความไม่สบายใจควรเว้นเสีย แล้วตั้งใจสร้างพระในตัวด้วยการทำดังนี้:—

- สำรวมใจระลึกถึงบุญที่เคยทำมาดีแล้วตลอดชีวิต เพื่อยังจิตให้แจ่มใส นึกน้อมเอาความสุขกายสุขใจ ความเบากายเบาใจ ความนุ่มนวลอ่อนโยน ความเมตตาปรานี และความสงัดจากกาม ให้มารวมเป็นอันหนึ่งอันเดียว ซึ่งทั้งหมดนี้เมื่อมารวมกันเข้าแล้ว ย่อมก่อความชุ่มชื่นเยือกเย็น และเป็นเสมือนแสงจันทร์ที่ส่องสว่างอยู่ภายใน และใช้ต่างวัตถุแทนนวโลหะทั้งหลาย สำหรับหล่อหลอมเป็นองค์พระได้
- กราบบูชาพระรัตนตรัยหน้าที่บูชาพระ สมาทานศีลห้า และตั้งใจรักษาให้มั่น
- นั่งขัดสมาธิตั้งกายให้ตรง อย่าให้โอนไปเอียงมา ดำรงสติมั่น วางภารกิจอื่น ๆ ชั่วคราว แล้วพิจารณาพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งให้จำได้ติดตา สำหรับเป็นแบบอย่างในการสร้างพระในตัว
- หลับตาพอปิดสนิท แต่ไม่ถึงกับบีบกล้ามเนื้อตา เสร็จแล้วก็นึกน้อมเอาบุญคือความสว่างภายในใจนั้น มาปั้นเป็นองค์พระให้มีลักษณะทุกประการดังพระพุทธรูปที่จำได้แล้วนั้น นึกปั้นองค์พระอยู่ตรงกลางกายฐานที่ ๗ และอาราธนาให้หันหน้าไปทางเดียวกับเรา พร้อมกับภาวนาในใจว่า **สัมมา อะระหัง** เพื่อประคองใจมิให้ซัดส่าย โดยไม่ต้องพะวงถึงลมหายใจที่เข้าออก

- สำรวมปั้นพระภายในตรงฐานที่ ๗ นั้น จนกว่าจะเห็นองค์พระเกิดขึ้นท่ามกลางกายอย่างชัดเจน องค์พระที่เกิดขึ้นในตัวนี้จะใสประดุจแก้วและมีรัศมีสว่าง เรียกว่า**พระในตัว** หรือ **ธรรมกาย** ถ้าใจยังไม่หยุดองค์พระก็ยังไม่เกิด ให้บริกรรมภาวนา **สัมมา อะระหัง** ต่อไปอีกจนกว่าใจจะหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้นแห่งเดียว
- พระในตัวองค์นี้ เป็นพระแก้วใส สามารถปาฏิหาริย์ให้เห็นเป็นสีต่าง ๆ ก็ได้ อาจขยายให้องค์ใหญ่ขึ้นหรือย่อให้เล็กลงก็ได้ ต้องประคองรักษาพระไว้ให้ชำนาญในอิริยาบถทั้งสี่ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน เมื่อสามารถระลึกถึงจนติดตาติดใจอยู่เสมอแล้ว ท่านจะช่วยปราบมารทั้งภายนอกและภายในให้ตลอดเวลา
- สำรวมใจหยุดนิ่งเข้าไปตรงศูนย์กลางกายขององค์พระในตัว โดยไม่ยอมถอยกลับ (ซึ่งเป็นการทำจิตให้หยุดซ้ำเข้าไปอีก) ก็จะถึงองค์พระที่อยู่ลึก ๆ เข้าไปข้างใน และมีฤทธิ์มีความสามารถในการปราบมารเพิ่มยิ่งขึ้น ๆ
- เจริญภาวนาตั้งใจปั้นพระเช่นนี้ทุก ๆ วัน อย่างน้อยวันละ ๒๐–๓๐ นาที แล้วท่านจะมีพระคุ้มครองอยู่ในตัว จะทำให้เป็นผู้ชนะตลอดไป

ทตฺตชีโว ภิกฺขุ

๙ พ.ย. ๒๕๑๕

หนังสือ "เดินไปสู่ความสุข" เล่มนี้ **ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี** ได้จัดพิมพ์ขึ้น จุดมุ่งหมายก็เพื่อชักชวนพุทธศาสนิกชนให้หันมาสนใจในธรรมะภาคปฏิบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพิ่มมากขึ้น จะได้นำไปแก้ไขปัญหาชีวิตได้อย่างแท้จริง

หากสาธุชนท่านใดเห็นว่าหนังสือเล่มนี้มีประโยชน์ สมควรที่จะพิมพ์แจกจ่ายให้แพร่หลายไปยังพุทธศาสนิกชนทั่วไป ขอเชิญเป็นเจ้าภาพร่วมบริจาคเป็นค่าพิมพ์หนังสือในอัตรา**เล่มละ ๕ บาท**

ส่วนที่เหลือจากการพิมพ์ถ้ามี **จะนำสมทบเข้าเป็นค่าใช้จ่ายในการก่อสร้าง** ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ดังนั้น จึงนับว่าการทำทานครั้งนี้ เป็นการบริจาคที่ได้กุศลสองชั้น คือให้ธรรมเป็นทานโดยการช่วยพิมพ์หนังสือธรรมะชั้นหนึ่ง และให้วัตถุเป็นทานด้วยการสร้างถาวรวัตถุให้เป็นประโยชน์ต่อพุทธศาสนาอีกชั้นหนึ่ง อันจะเป็นผลบุญติดตัวท่านไปทุกภพทุกชาติ จึงขออนุโมทนาในกุศลจิตศรัทธาครั้งนี้ด้วย

กรุณาส่ง
ท่าน ทัตตชีโว ภิกขุ
ประธานอำนวยการก่อสร้างศูนย์พุทธจักร ฯ
มูลนิธิธรรมประสิทธิ์
บ้านธรรมประสิทธิ์
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
กรุงเทพ ฯ

ข้าพเจ้า.................................
ที่อยู่.......................................
....
ขอร่วมบริจาคเป็นค่าพิมพ์
หนังสือ "เดินไปสู่ความสุข"
จำนวน.....เล่ม เป็นเงิน.....บาท
ได้ส่งเงินมาทาง....................

หมายเหตุ ธนาณัติและเช็คไปรษณีย์ กรุณาสั่งจ่าย ปณ. วงเวียนใหญ่

การอบรมธรรมทายาท

ภาคฤดูร้อนปี ๒๕๑๖

จะเปิดรับสมัครผู้เข้าอบรมประมาณเดือนกุมภาพันธ์ จนถึงเดือน มีนาคม

โดยจะเริ่มทำการฝึกอบรม ประมาณเดือนเมษายน ตลอดทั้งเดือน เป็นโครงการประจำทุกปี

รายละเอียดต่าง ๆ ของการเข้ารับการอบรมในปีหน้านี้ ทางศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม จะแจ้งไปยังสถาบันของท่าน เพื่อประกาศให้ทราบในภายหลัง

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

นักปราชญ์ทั่วโลกต่างยอมรับว่า พระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ประกอบด้วยเหตุ อุดมด้วยผล ไม่สอนให้งมงาย และเหนือสิ่งอื่นใด เป็นศาสนาเดียวในโลกที่สอนพระธรรมภาคปฏิบัติ คือ การเจริญภาวนา ถ้าขาดสิ่งนี้ พระพุทธศาสนาก็หมดความหมาย ยุคใดที่ประชาชนสนใจการปฏิบัติธรรมมาก ยุคนั้นพระพุทธศาสนาก็เจริญ มีพระอริยบุคคลบังเกิดเพิ่มขึ้นอีกไม่ขาดสาย แต่ถ้ายุคใดมีประชาชนสนใจการปฏิบัติธรรมน้อย ยุคนั้นพระพุทธศาสนาก็เริ่มเรียวลง ประชาชนส่วนมากพากันเสื่อมจากศีลธรรมจรรยาอันดี **ฉะนั้น ความเจริญ**

หรือเสื่อมของพระพุทธศาสนา จึงขึ้นอยู่กับพระธรรมภาคปฏิบัติ นั้นเอง

ปัจจุบันนี้ประชาชนส่วนมากรู้จักบำเพ็ญบุญอย่างถูกต้องเพียง ๒ ประการ คือ การบริจาคทานและการรักษาศีล ส่วนการเจริญภาวนาซึ่งสำคัญที่สุด และถือว่าเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนานั้น กำลังจะกลายเป็นเรื่องเหลือวิสัยสำหรับประชาชนยุคปัจจุบัน เพราะประชาชนส่วนมากยังเข้าไม่ถึง และยังเข้าใจผิด มีความเห็นว่า การเจริญภาวนาเป็นเรื่องลึกลับ เสี่ยงต่ออันตราย จนเป็นที่น่าวิตกอย่างยิ่งว่า การเจริญภาวนาหรือพระธรรมภาคปฏิบัติในประเทศไทยจะสูญหายไปในไม่ช้านี้ ส่วนการปฏิบัติที่ยังหลงเหลืออยู่บ้างในขณะนี้ก็เลอะเลือนเต็มที ทั้งนี้มีสาเหตุเนื่องมาจาก

- มีการส่งเสริมการศึกษาพระพุทธศาสนาภาคปฏิบัติน้อย
- ขาดแคลนครูอาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญในการสอนการปฏิบัติธรรม
- ในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาต่างมุ่งไปยังผู้สูงอายุ ซึ่งกว่าจะชำนาญการปฏิบัติธรรม ก็ชราเกินกว่าที่จะทำประโยชน์ให้พระพุทธศาสนาได้เต็มที่
- วัดที่สอนพระธรรมภาคปฏิบัติมักอยู่ในเขตห่างไกล และทุรกันดาร

– ขาดแคลนวัดหรือสถานที่ปฏิบัติธรรมที่ถูกลักษณะดังเช่นวัดในสมัยพุทธกาล

– ขาดแคลนนักปฏิบัติธรรม ที่อุทิศชีวิตให้แก่พระพุทธศาสนาอย่างจริงจัง

ธรรมทายาท

อุปสรรคของการเผยแพร่และการปฏิบัติธรรมดังกล่าวกำลังจะหมดไปในไม่ช้านี้ เนื่องจากบัดนี้บรรดาศิษยานุศิษย์ทั่วประเทศที่รับ**การอบรมการปฏิบัติธรรมมาดีแล้ว ของพระเดชพระคุณพระมงคลมุนี อดีตเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพ ฯ ผู้ล่วงลับ ได้มีศรัทธาแรงกล้าร่วมกันผนึกกำลังกาย กำลังใจ กำลังทรัพย์ อุทิศชีวิตช่วยกันรื้อฟื้น และเผยแพร่พระธรรมภาคปฏิบัติ เพื่อที่จะจรรโลงพระพุทธศาสนาจนเต็มความสามารถ**

ทายาททางธรรมของหลวงพ่อวัดปากน้ำที่ร่วมดำเนินการครั้งนี้มาจากชนทุกชั้น ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยทั้งในและต่างประเทศ ผ่านหน้าการงานทางโลกพอสมควร และที่สำคัญที่สุดกำลังอยู่ในวัยหนุ่มสาวอันแข็งแรง ต่างทะยอยกันบวชเป็นพระภิกษุและอุบาสิกาทุก ๆ พรรษา ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพ ฯ เพื่อช่วยกันสั่งสอนประชาชนให้สนใจปฏิบัติธรรมเป็นประจำตลอดมา โดยไม่เห็นแก่ความสุขส่วนตัว **ธรรมทายาทเหล่านี้เมื่อบวชแล้ว**

ย่อมไม่ลาสิกขาบท อุทิศตนเป็นทนายแก้ต่างพระศาสนาไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ นับเป็นการแก้ไขปัญหาขาดแคลนวิปัสสนาจารย์อย่างดีเลิศ

เพื่อให้การฟื้นฟูพระธรรมภาคปฏิบัติสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เหล่าธรรมทายาทได้จัดตั้ง **มูลนิธิธรรมประสิทธิ์** ขึ้นบริหารงานในรูปของนิติบุคคล จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ ขณะนี้มูลนิธิฯ กำลังดำเนินการก่อสร้าง **ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม** เพื่อใช้เป็นศูนย์กลางสำหรับผลิตวิปัสสนาจารย์ และอบรมเผยแพร่พระธรรมภาคปฏิบัติให้แก่สาธุชนโดยทั่วถึง

วัตถุประสงค์ของศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม กำลังสร้างขึ้นในที่ดินที่คุณหญิงแพทยพงศาวิสุทธาธิบดี และนางสาววรณี สุนทรเวช ผู้บุตรี อุทิศให้จำนวน ๑๙๖ ไร่เศษ **ณ ตำบลคลองสาม** อำเภอคลองหลวง **จังหวัดปทุมธานี** มีวัตถุประสงค์โดยย่อ ดังนี้:—

– เพื่อจรรโลงและสืบอายุพระพุทธศาสนา ให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไปชั่วกาลนาน

– เพื่อเป็นสถานอบรมและเผยแพร่ พระธรรมภาคปฏิบัติ (สมถะวิปัสสนา) ตามแนววิชาธรรมกาย ให้แก่บรรพชิตและฆราวาสทุกเพศและทุกวัย

– เพื่อเป็นศูนย์กลางการค้นคว้าพระสัทธรรมของพระพุทธเจ้า และปรับปรุงการสอนพระปริยัติธรรมให้สอดคล้องถูกต้องตามแนวแห่งการปฏิบัติ

– เพื่อเป็นสถานที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และพระธาตุของพระอรหันตสาวก ให้พุทธศาสนิกชนได้สักการะบูชาโดยทั่วถึง

– เพื่อเป็นสถานที่ประชุมพุทธบริษัทสากล ทั้งในและนอกประเทศ ตามวาระอันสมควร

นโยบายในการเผยแพร่

เนื่องจากการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาเป็นงานใหญ่ ความผิดบกพร่องแม้เพียงเล็กน้อย อาจนำความเสื่อมเสียให้แก่พุทธศาสนิกชนส่วนมากได้โดยง่าย อีกประการหนึ่งเพื่อให้การเจริญภาวนาที่ถูกต้องตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าได้แพร่หลายไปสู่ประชาชนโดยรวดเร็ว กว้างขวาง ไม่มีการเสียหายลงกลางคัน จึงได้กำหนดนโยบายในการดำเนินงานของศูนย์พุทธจักร ฯ ไว้ดังต่อไปนี้

– ธรรมทายาททุกคนจะต้องศึกษาและปฏิบัติตนให้สมควรแก่ธรรมเหล่านั้น เพื่อความหลุดพ้นของตน ไม่ใช่ศึกษาเพื่อท่องจำไว้ประดับความรู้

– ธรรมทายาททุกคนเมื่อปฏิบัติดีปฏิบัติชอบสมควรแก่ธรรมเหล่านั้นแล้ว จึงทำการสั่งสอนเผยแพร่แก่ผู้อื่นต่อไปในภายหลัง จะไม่สอนให้ผู้อื่นปฏิบัติดีปฏิบัติชอบโดยที่ตนเองก็ยังไม่สามารถจะทำได้ เพื่อลบล้างคำครหาที่ว่า **จงทำอย่างที่ครูสอน แต่อย่าทำอย่างที่ครูทำ**

– ในการประกาศพระสัทธรรม ธรรมทายาทจะต้องไปคนเดียวหลาย ๆ ทาง ไม่ใช่ทางเดียวหลาย ๆ คน

– ธรรมทายาททุกคนจะมุ่งเผยแพร่การปฏิบัติธรรมตามแนววิชาธรรมกายเท่านั้น เพราะในระยะหลายสิบปีที่ผ่านมา หลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า **การปฏิบัติธรรมตามแนววิชาธรรมกายเป็นวิธีกลาง ๆ ไม่ย่อหย่อนหรือตึงเกินไป สามารถสอดคล้องกับพระธรรมภาคทฤษฎี คือพระปริยัติธรรมได้อย่างดี** ดังนั้น ผู้ที่เคยศึกษาพระปริยัติธรรมมาแล้วก็ดี หรือเคยเจริญภาวนาจากสำนักต่าง ๆ มาก่อนก็ดี เมื่อรับการอบรมการปฏิบัติธรรมเพิ่มเติมตามแนววิชาธรรมกาย จะยิ่งเกิดปรีชาญาณแตกฉาน**ในพุทธธรรมยิ่งขึ้น**

โครงสร้างของศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

สาเหตุหนึ่งที่ทำให้พระธรรมภาคปฏิบัติทรุดโทรม คือการสร้างวัดโดยปราศจากโครงสร้างที่ดี ทำให้วัดหรือสถาบันทางสงฆ์ที่

สร้างขึ้นด้วยความเหนื่อยยาก กลับใช้ประโยชน์ได้ไม่คุ้มค่า ในสมัยพุทธกาลมีวัดน้อยแห่ง แต่สามารถใช้เป็นศูนย์กลางการเผยแพร่พระพุทธศาสนาไปได้ทั่วโลก ทำให้พระพุทธศาสนายั่งยืนตราบเท่าทุกวันนี้ เพราะวัดในสมัยพุทธกาลประกอบด้วยลักษณะที่ดีหลายประการด้วยกัน คือ

- วัดในสมัยพุทธกาลสร้างไกลจากชุมชนพอสมควร กลางวันไม่พลุกพล่าน กลางคืนเงียบสงบ มีบริเวณกว้างพอที่จะสร้างอุทยานให้เกิดความวิเวกร่มเย็นได้

- วัดในสมัยพุทธกาลหลีกเลี่ยงการสร้างถาวรวัตถุ แต่ถ้าจำเป็นก็สร้างด้วยวัตถุที่คงทนถาวร เช่นสร้างด้วยแท่งศิลาวางซ้อนกันทั้งหลัง จึงยากต่อการแตกทำลาย และสร้างอย่างสวยงาม

- วัดในสมัยพุทธกาลเป็นวัดใหญ่ที่สามารถใช้ประโยชน์ได้กว้างขวางและมีสภาพคล้ายมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน เมื่อสดับพระธรรมเทศนาแล้ว นักศึกษาต่างแยกย้ายไปปฏิบัติธรรมตามร่มไม้และเรือนว่างตามลำพัง

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม จะมีลักษณะทุกประการที่เหมาะสำหรับการปฏิบัติธรรม ดังเช่นวัดในสมัยพุทธกาล มีบริเวณร่มรื่นกว้างขวางและสงบ มุ่งสร้างเป็นสวนป่าและอุทยานให้ใหญ่พอที่ประชาชนจำนวนมากจะร่วมปฏิบัติธรรมพร้อม ๆ กันได้ และสร้างถาวรวัตถุเฉพาะที่จำเป็นจริง ๆ เช่น หอฉัน และกุฏิเป็นต้น เพราะ

ถือว่า **การสร้างคนมีความสำคัญกว่าการสร้างวัตถุ** ขณะนี้กำลังสร้างสวนป่าและตบแต่งสถานที่อย่างเร่งรีบ และรอความร่วมมือจากพุทธศาสนิกชนทุกท่าน ให้ช่วยกันอุทิศกำลังทรัพย์ กำลังกาย และกำลังสติปัญญา เพื่อความสำเร็จเป็นพุทธบูชาด้วยดีในเร็ววัน

ประโยชน์ของศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม สร้างขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางของการฝึกหัดอบรมพระธรรมภาคปฏิบัติให้แก่พุทธศาสนิกชน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ ย่อมก่อให้เกิดผลดีต่อพระพุทธศาสนาและประเทศชาติอย่างมากมายจนประมาณมิได้ ดังนั้นทุนทรัพย์ทุกบาททุกสตางค์ที่ท่านได้ร่วมในการก่อสร้างศูนย์พุทธจักร ฯ ครั้งนี้ ย่อมเป็นไปเพื่อ

๑. ทำให้ประชาชนเกิดแสงสว่างทางปัญญา ฉลาดทั้งคดีโลกและคดีธรรม สามารถตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ

๒. ทำให้ประเทศไทยอุดมด้วยพุทธบริษัทอย่างแท้จริง และมีพระอริยบุคคลบังเกิดสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาไม่ขาดสาย นับเป็นศิริมงคลต่อประเทศชาติ

๓. ทำให้ประเทศไทยเป็นสถานที่ชุมนุมพุทธศาสนิกชนทั่วโลก เป็นแหล่งเผยแพร่สันติภาพ และวัฒนธรรมอันดีงามสู่ชาวโลก เป็นเสมือนประทีปของชาวโลก ดังเช่นประเทศอินเดียสมัยพุทธกาล

๔. ทำให้พระพุทธศาสนายั่งยืนตลอดไป

๕. ทำให้ประชาชนประพฤติตนเป็นผู้มีศีล มีความอดกลั้น มีการช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกัน ก่อให้เกิดความสามัคคีภายในชาติเพิ่มขึ้น

๖. ทำให้ประชาชนที่หลงผิดหันมาประกอบสัมมาอาชีวะ ปัญหาเรื่องโจรผู้ร้ายชุกชุม ปัญหาเยาวชน อบายมุขต่าง ๆ ตลอดจนปัญหาทางการเมือง ย่อมถูกแก้ไขไปเองโดยอัตโนมัติ

ทตฺตชีโว ภิกฺขุ

ประธานอำนวยการสร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี

- **บุญเท่านั้น.........เป็นที่พึ่งของสัตว์โลก**
- **ไม่มีสิ่งอื่นยิ่งกว่า ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า**

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย หน้าวัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร
นายพินิจ อู่สำราญ ผู้พิมพ์โฆษณา โทร. ๘๑๗๗๖๐ ๑๒/๑๑/๒๕๑๗

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย
นายพินิจ ลู่สำราญ ผู้พิมพ์โฆษณา พ.ศ. ๒๕๑๗